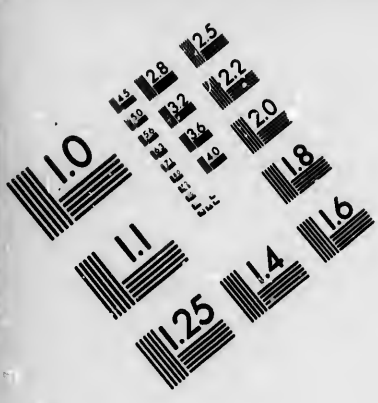

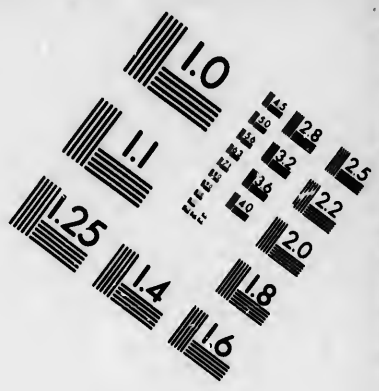

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

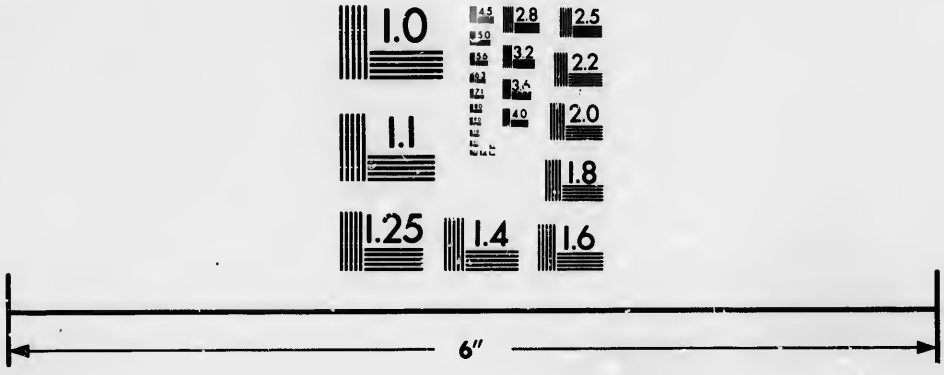

Photographic Sciences Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

CIHM/ICMH
Microfiche
Series.

CIHM/ICMH
Collection de
microfiches.

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1985

Technicel end Bibliogrephic Notes/Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming, are checked below.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- ☐ Coloured covers/ Couverture de couleur
- ☐ Covers demaged/ Couverture endommegée
- ☐ Covers restored and/or laminated/ Couverture restaurée et/ou pelliculée
- ☐ Cover title missing/ Le titre de couverture manque
- ☐ Coloured meps/ Certes géogrephiques en couleur
- ☐ Coloured ink (i.e. other than blue or black)/ Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- ☐ Coloured plates and/or illustrations/ Planches et/ou illustretions en couleur
- ☐ Bound with other materiel/ Relié avec d'autres documents
- ☐ Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin/ Le re liure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de le marge intérieure
- ☐ Blank leaves added during restoration may appear within the text. Whenever possible, these heve been omitted from filming/ Il se peut que certeines pages blenches ajoutées lors d'une restauration appereissent dens le texte, meis, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- ☐ Additional comments:/ Commentaires supplémentaires:

- ☐ Coloured pages/ Pages de couleur
- ☐ Peges demaged/ Peges endommagées
- ☐ Pages restored and/or laminated/ Peges resteurées et/ou pelliculées
- ☑ Peges discoloured, stained or foxed/ Pages décolorées, tachetées ou piquées
- ☐ Peges detached/ Pages détachées
- ☑ Showthrough/ Transparence
- ☐ Quality of print varies/ Qualité inégale de l'impression
- ☐ Includes supplementary material/ Comprend du matériel supplémentaire
- ☐ Only edition available/ Seule édition disponible
- ☑ Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image/ Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir le meilleure image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below/
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10X 12X 14X 16X 18X 20X 22X 24X 26X 28X 30X 32X

Tha copy filmad hera has been reproduced thanks to tha ganarosity of:

Seminary of Quebec
Library

Tha images eppearing hare are the best quality possible considaring the condition and legibiiity of tha original copy snd in keeping with the filming contract specificetions.

Originei copies in printed paper covars are filmed beginning with the front cover and anding on tha last page with a printed or illustrated impression, or the back cover whan appropriata. All othar originel ccpies ere filmed beginning on the first pege with a printed or lilustreted impression, and ending on the iast page with a printed or lilustretad impression.

The lest recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meening "CONTINUED"), or the symbol ▽ (meening "END"), whichever epplies.

Maps, plates, charts, atc., mey be filmed et diffarent reduction ratios. Those too large to be antirely included in one exposure ere filmed beginning in the upper ieft hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as requirad. The following diagrams illustrete the method:

L'exemplaire fiimé fut reproduit grâca à ie générosité de:

Séminaire de Québec
Bibliothèque

Les imagas suivantes ont été raproduites avec le pius grand soin, compte tanu de ie condition et de ie nettaté de i'exempiaire filmé, et en conformité avec ias conditions du contret de fiimage.

Les exemplaires origineux dont ia couvarture en papier est imprimée sont filmés en commençant par ie premier piet at en tarminant soit par ia dernière pege qui comporte une empreinte d'impression ou d'iiiustration, soit per ie second piat, seion ie ces. Tous ies autres exempieires origineux sont filmés en commençant par ia pramière pege qui comporte une ampreinte d'impression ou d'iiiustration et en terminent par ia dernière page qui comporte une telle ampreinte.

Un des symboies suivents appareîtra sur ia dernière image de chaque microfiche, seion ie cas: ie symbole → signifie "A SUIVRE", ie symbola ▽ signifia "FIN".

Les cartas, pienches, tabieaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque ie document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supériaur geuche, de gauche à droite, et de haut an bas, en prenant ia nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent ie méthode.

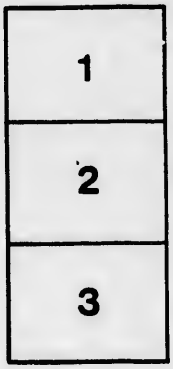

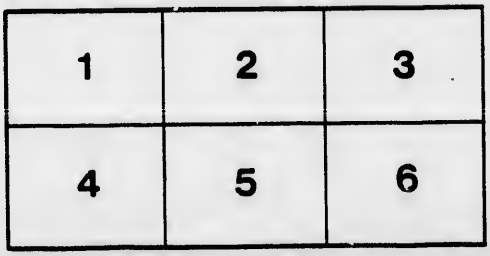

GEZIGTEN

IN

AMERIKA.

228

GEZIGTEN

IN

AMERIKA

NAAR

AFBEELDINGEN OP DE PLAATS ZELVE GETEEKEND.

BIBLIOTHEQUE S.M.E. 1964 Séminaire de Québec

Bibliothèque, Le Séminaire de Québec, 3, rue de l'Université, Québec 4, QUE.

INVAART IN DEN ENGEN DOORTOGT DER HOOFDEN OP DE HUDSONS RIVIER.

BIBLIOTHEQUE S.M.E QUEBEC

AMSTERDAM,

BIJ G. J. A. BEYERINCK

De la Bibliothèque
du
Chanoine Scott
curé
de Ste Foy

GEZIGTEN

IN

AMERIKA.

NAAR AFBEELDINGEN OP DE PLAATS ZELVE GETEEKEND

DOOR

W. H. BARTLETT.

UIT HET ENGELSCH VERTAALD

DOOR

Mr. C. J. Zweerts.

TWEEDE EN LAATSTE DEEL.

TE AMSTERDAM, BIJ
G. J. A. BEIJERINCK.

GEDRUKT BIJ C. A. SPIN.

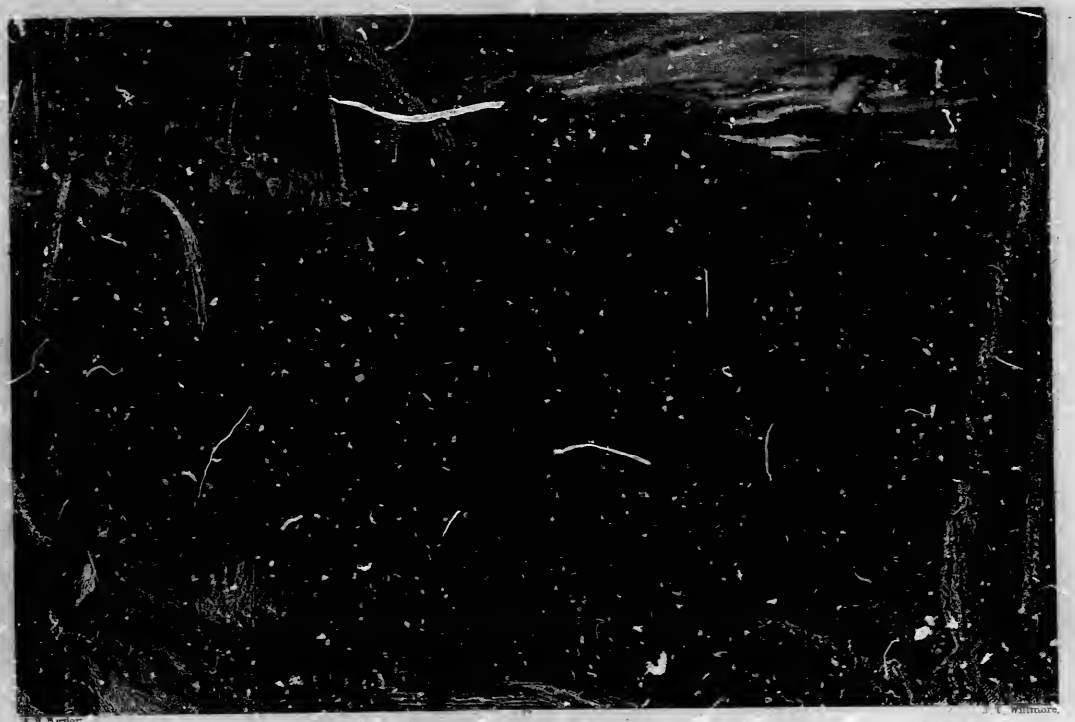

THE CATTERSKILL FALLS.

(From above the Ravine)

LE CATTERSKILL VU D'AU DESSUS DU RAVIN *DIE CATTERSKILL CASCADE WIE SIE OBERHALB ERSCHEINT*

DE VAL VAN CATTERSKILL, VAN BOVEN AF GEZIEN.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1840.

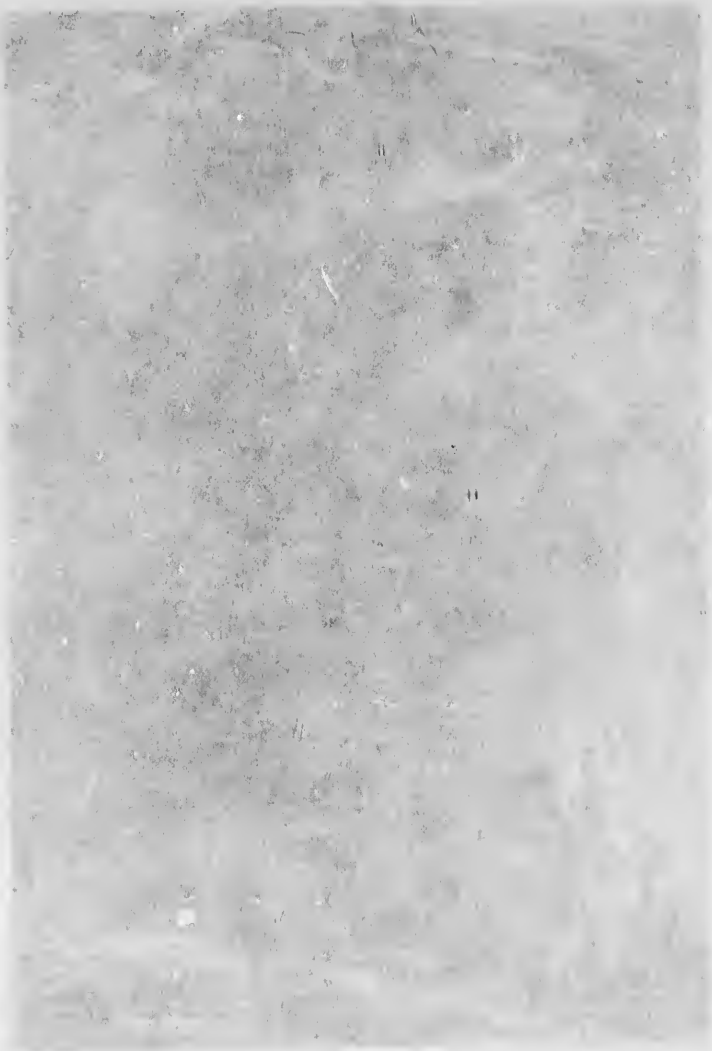

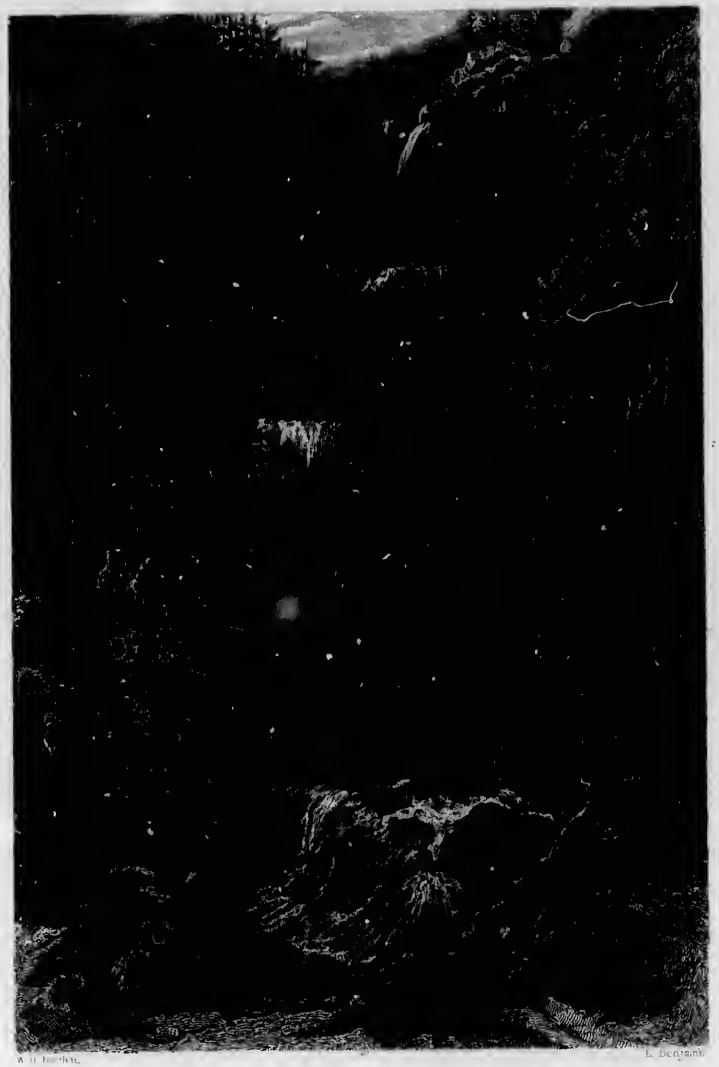

THE CATTERSKILL FALL.

(From Below.)

DER WASSERSTURZ CATTERSKILL VON UNTEN GE

DE WATERVAL VAN CATTERSKILL (VAN BENEDEN GEMEN)

DE WATERVAL VAN CATTERSKILL.

Van de steilte af, vanwaar het eerste uitzigt genomen is, ondervindt men bij het afklimmen vrij wat zwarigheid; want het pad is glibberig tot aan den rand van den bergstroom toe, welken men moet overgaan langs de rotsbrokken, die in deszelfs klippig bed verspreid liggen. Van dit punt af, hetwelk letterlijk in de lommer begraven ligt, zal de tourist wel een anderszoortig, maar misschien veel treffender en schilderachtiger uitzigt genieten dan van het andere. Hij ziet er den bergstroom, op eene aanmerkelijke hoogte boven zich, van het eene bed in het andere nederstorten — hier denzelven uit het oog verliezende, en iets verder hem in den zonneschijn ziende glinsteren, totdat hij zich met geweld onder de rotsen, waarop hij zit, eenen weg baant, en zich in de diepte van het bosch verliest. Omhoog hebben de rotsen, door den tijd uitgetand, het voorkomen van diepe spelonken, waartegen de glinsterende bergstroom zeer schoon afsteekt. Gedurende den winter leveren de zware ijskegels, die van de verschillende hoogten der klippen nederhangen, en tegen de donkerheid der klippige holen naar pilaren gelijken, een allerfraaist schouwspel op, hetgeen aan BRYANT het onderwerp van een zijner meest bekende gedichtjes heeft ingegeven.

Van de eene op de and're klip, waar wilde heesters bloeijen,
Stort zich de waterval dof bruisend naar beneên;
De somertijd siet hem het groene loof besproeijen,
En strooijen van zijn schuim de vlokken om zich heen,
En als de herfst zijn komst door hui op hui vermeldt,
Schokt hij de bosschen van 't gebergte met geweld.

Maar als in 't barre woud de gure winterstormen
Het al vernielen wat de herfst nog overliet,
Zal hij een ijs-paleis vol pracht en luister vormen,
Ter plaatse waar zijn stroom in 't einde nederschiet,
't Welk torens, bogen en pilaren, wonderschoon,
Versierd met lofwerk voor d' aanschouwer spreidt ten toon.

Voor wie zijn zij gebouwd, die glinsterende zalen,
Vaak door een' enklen nacht van konde voortgebragt?
Is hier dan van geen spook een voorval te verhalen?
Werd voor dat schoon dan geen verdichtsel uitgedacht? —
Hoor wat de inboorling van die bosschen gaarne meldt,
En van dien bergstroom met zijn klippen ons vertelt.

't Is honderd winters en vast langer nog geleden,
Sinte hier een jongeling kwam awerven in het woud:
De verschgevallen sneeuw vertoonde hem de schreden
Des panters, door elk een met huivering aanschouwd,
De wind blies guur en scherp, en zweepte in kloof bij kloof
De stelle takken van het somber denneloof.

Die jong'ling was zoo schoon, men kon het voort ontwaren,
Dat zijn geboortestee niet op die bergen was:
Zijn hnis stond in het dal, waar Hudsons breede baren
Zich went'len naar het bed van haren waterplas.
Een groene jagthuis was zijn kleeding voor deze' dag,
Terwijl een jagtgeweer hem op den schouder lag.

Vermoeid en afgemat van 't heen en weder dwalen,
Had hij zich bij den stam eens olmhooms neergevlijd,
Toen reeds niet meer de aon haar liefelijke stralen
Van de alledaagsche baan verspreidde wijd en zijd,
En bij het nad'ren van den koude avondstond,
Een schemerlicht alleen gezien werd in het rond.

De zilverblanke maan hoog boven 't bosch gerezen,
Stond in haar volle pracht aan 's hemels held'ren trans,
En schoen op 't ijs-paleis, welks luister, nooit volprezen,
Haar licht weerkaatste als met der sterren flonkerglans,
Terwijl het water, waar 't paleis van werd vergroot,
Met donderend geraas er tusschen nederschoot.

Is het iets levends, 't welk hij achter gindsche bogen
Van 't aniverste krijstal zich daar bewegen ziet?
Is 't eene teedre maagd, aan wier aanminnige oogen
In 't scheem'rings uur de maan haar stil genoegen biedt?
Was 't haar gewaad, welks glans blonk in de dnisternis,
Daar waar de waterval stroomt in de wildernis?

Neen, 't is de bergstroom zelf, die over deze wallen
Van glinstrend glazig ijs al tuim'lend nederstort.
En waar bij in zijn vaart komt plassend nedervallen
In 't klippig rotsbed van omlaag ontvangen wordt.
't Is slechts de bergstroom — dan, vanwaar de hange schrik,
Die 's jonglings kloppend hart treft in dit oogenblik?

Zijn woonplaats in het dal kan hem geen vreugd meer schenken,
Waar hij door vader of door zuster wordt verwacht:
Vergeefs noopt hem het beir der sterren te gedenken,
Hoe reeds haar heldre glans de komst meldt van den nacht.
Hij ziet niet hoe de sneeuw, die heel het hosch verfraait,
Van duizend takken door den wind wordt weggewaaid.

Hij denkt aan hen alleen, die op deez bergen wonen,
In die gebouwen hun van d' ijsel toebereid:
Waar koepels van krijstal de sneeuwpaleizen kroonen,
Waar van het reinste albast een vloer hun wordt gespreid:
Waar 't fraai doorschijnend schuim aan elken boomtak prijkt
En met juweelenglans het gansche bosch verrijkt.

„Ach, wilde me iemand met een woonplaats [illegible] bedeelen!"
Zoo roept hij uit en ziet beneden in het dal
De schaduw in den glans van 't bleeke maanlicht spelen:
't Scheen dat er geestan om hem waaiden overal,
En dat er menigeen, bezweken voor de kracht
Der stormen, uit zijn graf kwam spoken bij den nacht.

Zij, die het zeekalf met den grooten walvisch vangen,
Gaan met hun visscherstuig den rustende voorbij:
Ook strijders met den dos der wapenen omhangen,
Of herders — jagers — in hunne eigene kleedij.
De een houdt in zijne vuist een' boog of scherpe spear,
En de andere is voorzien van kruid en jagtgeweer.

Hij ziet er moeders — ach! met kleine kind'ren komen,
Met liefderijk gevoel vaak teederlijk gekust;
Of minnenden, waarvan het meisje in zoete droomen,
Hem, dien zij zich verkoos, aan 't kloppend harte rust:
Of schoone vrouwen, op wier kommervol gelaat,
De bleekheid van de smart en zorg te lezen staat.

Deze allen zien hem niet, die daar ligt neêrgezegen:
Dan, straks rijst hem het haar van schrik en vrees omhoog,
Naardien hij zich voelt met den spoken-stoet bewegen,
En dragen naar 't paleis, 't welk glinstert voor zijn oog.
Hij hoort, er heengebragt, het [illegible]ruischen van den stroom,
Van verre nog, als waar 't slechts in een' ijd'len droom.

Nauuw komen zij 't paleis van luister binnendringen,
Toen hij op eens zich ziet omringd van duisternis:
Een akelig schemerlicht schijnt alles hier te omringen,
Waardoor niets duidelijk voor hem te ontdekken is.
De spoken met elkaar — 't gebouw van ijskristal —
't Is al verdwenen — zelfs de fraaije waterval!

Weldra is de eerste stond van angst en schrik geweken,
En ziet er, uitgeput van kracht, de jongeling,
Een schaduwspel van licht door 't duister henenbreken
Op de oude balken van een ruwe zoldering.
't Vertrek was om hem heen versierd van allen kant,
Met beestehuiden en met buksen aan den wand.

Hij zelf lag uitgestrekt op ruige beestevachten,
En toen hij 't matte hoofd omhoog geheven had,
Ziet hij door vrouwen zich met minzaamheid betrachten:
Ze omringen hem vol zorg — zij strijken 't rustbed glad —
En nopen hem tot rust, wijl nauwlijks op dat pas
Nog de avondstar verdween en 't teer van d' ochtend was.

»Zij hadden 's avonds hem al droomende gevonden,
Toen reeds de doodslaap zijn bewustheid hem benam; —
Gevoelden zich in zijn gevaar aan hem verbonden, —
Verpleegden hem, totdat het leven wederkwam."

GEZIGT OP HET GEBERGTE CATTERSKILL.

De overgroote menigte van altijd groene boomen, heesters en kruipgewassen op de bergen van *Amerika*, maakt er de landschappen minder akelig dan men eerst zoude denken; maar zelfs de dorheid der boomen, die hun gebladerte verliezen, duurt niet lang. De eerste sneeuw kleedt ben in zulk een' bevalligen vederachtigen dos, dat dezelve, even als bij de kleeding van eene schoone, wedijvert met dien, welken zij zoo even bebben afgelegd, en de gestadige hernieuwing van deszelfs frischheid levert eene gedurige afwisseling op, waaraan dezulken weinig denken, die de sneeuw alleen in steden hebben gezien of in landen alwaar dezelve iets ongewoons is.

In eene zoo bergachtige streek als *Catterskill*, zijn de wegen gedurende den winter niet alleen ongemakkelijk maar zelfs gevaarlijk. De volgende uittreksels van een verslag eener sledevaart, in een vlakker gedeelte van het gewest, kunnen dienen om er een denkbeeld van te geven. »Toen wij verder op kwamen, lag de verscbe sneeuw hooger. De weinige boerenwoningen waren er bijkans geheel onder begraven, en men zag er niet anders van dan de zwarte schoorsteenen, terwijl de bovenlijsten der deuren en vensters beneden den betreden weg lagen, van welken een toegang naar den drempel heen moest gegraven worden, even als een ingang tot eene onderaardsche spelonk. De heggen waren geheel en al onzigtbaar. De vruchtboomen schenen veranderd in struiken van sneeuwbloemen, alzoo bunne stammen beneden den zigtbaren grond waren begraven, en hunne takken beladen met de nog vallende vlokken, totdat zij zich onder derzelver zwaarte bogen. Niemand was uit: want niemand kon den weg verlaten zonder gevaar van te verdwalen; en wij waren zelfs bang eene enkele slede te ontmoeten, vreezende, dat de paarden, onder bet uithalen uit het bereden spoor, tot over hunne ooren in de sneeuw zouden verzinken. De arme dieren begonnen het erg te krijgen en zonken bij elken stap tot over hunne knieën in de belemmerende sneeuw. Onze lange en logge slede rees en daalde in de gaten, even als eene boot in de woe-

W. H. Bartlett

PAYSAGE D'HIVER SUR LE CATTERSKILL

WINTERANSICHTEN AM CATTERSKILL

WINTERGEZIGT VAN HET GEBERGTE CATTERSKILL

London: Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, &c.

lende zee. Het scheen onmogelijk voort te gaan. Tweemaal kregen wij een' geweldigen schok en bleven eensklaps stilstaan. De slede was te diep voor de kracht der paarden in de sneeuw vastgeraakt, en wij moesten dezelve met de sneeuwschoppen, die een gedeelte van onze vracht uitmaakten, uit het sneeuwbed losmaken. Wij konden ten laatste niet meer dan eene mijl (twintig minuten) in een uur afleggen, en wij begonnen te vreezen, dat ons span paarden het tusschen de twee posthuizen zouden opgeven. Bij geluk was het tamelijk zwoel; want eene gestrenge koude zou onze reeds flaauwe krachten gebeel en al hebben uitgeput.

»Met de grootste moeite hadden wij den top van eenen hoogen neuvel bereikt. De arme dieren stonden te zwoegen en te hijgen en dropen van het zweet: de sneeuw zat in harde korsten aan de slede vast: en de lucht bleef er dik en zwaar beladen uitzien. Wij bleven een weinig uitrusten, want de slede lag bijkans geheel op zijde. Ik klom er uit om met den voerman te spreken en keek eens vooruit. Het was een ontmoedigende aanblik. Vóór ons lag in de laagte eene diepe vallei, op den afstand van een paar mijlen, door een' anderen steilen berg begrensd, door welks kloof onzen weg heen lag. Wij konden door de vallei heen zelfs geen' weg onderscheiden. Onze vermoeide dieren stonden in dit oogenblik tot aan de borst toe in de sneeuw, en het scheen hun onmogelijk een' stap vooruit te komen zonder te struikelen. De voerman zat op zijne plaats en keek angstig de vallei over. Het was eene golvende zee van sneeuw — geene enkele menschenwoning deed zich voor — en zelfs de boomen waren door hunne witte en met sneeuw beladen takken niet van al het overige te onderscheiden. De wind had opgehouden, maar de scherpe koude, welke gewoonlijk op eene digte sneeuwbui volgt, had de nieuwe vlokken nog niet doen bevriezen, zoodat zij als klei aan de voeten bleven hangen en elke schrede bemoeijelijkten.

»Wij ligtten de slede uit den kuil waarin zij vastgeraakt was, en de eerste mijl lang ging het den berg af, zoodat wij het in vergelijking vrij gemakkelijk hadden. De lucht was in dat oogenblik opgehelderd; maar eene donkere bank dreef onder den wind nog aan den gezigteinder, terwijl de zon, even zoo krachteloos als het maanlicht, met een' schitterenden glans op de sneeuw scheen. De windvlagen kwamen guur en scherp over de flikkerende vlakte heen: het scheen alsof zij de neusgaten met een' rand van ijzer besloegen, en hunne scherpe koude drong tot op de binnenste zenuwen door. Alle bedekking was vruchteloos. Ons geheele ligchaam deed ons zoo zeer, alsof wij op eene ijsschots hadden gelegen. Onze geest zelf scheen als bevroren, ongeneigd tot eenige beweging en buiten staat om aan iets anders dan aan de koude te denken.

»Van de helling naar de vlakte af werden de zwarigheden van een' ernstiger aard. Op sommige plaatsen lagen de sneeuwhoopen eenige voeten hoog boven de koppen der paarden. Wij waren reeds door twee daarvan heengekomen, en eens omver geraakt, voordat wij de steilte naar boven bereikten. Onze paarden hadden inmiddels begonnen de werking van den rum te gevoelen, dien hun de voerman bij de laatste pleisterplaats gegeven had, en vlogen al springende over de sneeuw heen, de slede achter zich medeslepende met een geweld, hetwelk telkens dreigde de strengen te zullen doen breken. De damp, die van hen opging, bevroor dadelijk en bedekte hen met ijzel, en in weêrwil

van hun vuur en de moedige bewegingen die zij maakten, bleek het duidelijk aan het opsteken van hunne ooren en het plotselijke krimpen van hunne ligchamen, zoodra er eene fellere windvlaag kwam opzetten, dat zelfs hun warm bloed erg van de koude werd aangedaan.

»Zij kwamen al springende naar boven, en het scheen mij bij het wonderdadige af, dat de moedige dieren er zonder geborsten bloedvaten of pezen afkwamen. De slede hosseboste achter hen aan en slingerde gelijk eene boot in de woelende zee. Op de oppervlakte van de weeke sneeuw had thans eene fijnere kristallisering plaats gegrepen, en de vlokken vlogen bijkans onmerkbaar met de kracht van den wind, de oogen en de haren bedekkende, en de huid aandoende als met de prikkeling van duizend naalden. De voerman en zijne paarden werden er bijna blind van. De koude werd gedurig sterker, en zij begonnen al minder en minder vooruit te komen, en toen wij na eene schijnbaar laatste poging op eene plek op den top van den berg waren gekomen, die door zijne hoogte geheel en al kaal gewaaid was, bleven de paarden stokstijf staan, en nu begon de voerman voor het eerst aan de verdere reis te wanhopen."

De beschrijving, welke te wijdloopig is om haar in het geheel over te nemen, gaat voort met het verslag van de verdere moeijelijkheden: de schrijver en de voerman gingen eindelijk op het voorspan zitten en kwamen bijkans dood van de koude aan de herberg aan. Eene zoo felle koude als aldaar beschreven wordt, heeft evenwel thans zelden meer plaats.

ROGERS GLIJKLIP AAN HET GEORGE'S MEER.

Dit is eene bijkans loodregte steilte van eene aanmerkelijke hoogte, uitloopende op het romaneske water van het *George's Meer*, en gedenkwaardig door de ontkoming van een' Amerikaanschen officier, den Majoor ROGERS, die van digtbij vervolgd door een' troep Indianen, terwijl het Meer bevroren lag, van de steilte nedergleed en over het ijs wist te ontvlugten. Wanneer men dezelve ziet, schijnt de daadzaak verdicht, en zoo dachten er de vervolgende Indianen ook over, die aan den rand der steilte komende en zijn ligchaam niet beneden ziende liggen, zijne verdwijning aan een bovennatuurlijk vermogen toeschreven.

Hoezeer wij ook gewoon zijn de reusachtige gestalte en de meerdere ligchaamskracht der Indianen van ons vaderland te verheffen, bewijzen toch de vroegere oorkonden, dat de meerderheid in kracht en zelfs vooral in vlugheid meermalen aan de zijde der Blanke kolonisten geweest is. Twee of drie zeer treffende voorbeelden daarvan komen in de kronijken van eene kleine stad in *Nieuw Hampshire* voor.

In den vroegen morgen van den 23sten April verliet EPHRAÏM DORMAN het fort, om

T. Creswick. After Sketch by W. Bartlett. J. Cousen.

ROGERS' SLIDE, LAKE GEORGE.

PASSAGE ROGER SUR LE LAC GEORGE ROGERS SLIDE HEIGHT OF GROUND

ROGERS GLIJKEIT - GEORGES MEER.

London: Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26 Ivy Lane. 1840.

naar zijne koe, welke afgedwaald was, te zoeken. Hij toog noordwaarts heen, langs den oever van hetgeen toen een akelig en bijkans ondoorwaadbaar moeras was, ten oosten van het fort, totdat hij aan de plaats kwam alwaar thans de slagboom staat. In het moeras ziende, bespeurde hij dat er eenige Indianen op hem loerden. Hij hief terstond een alarmkreet aan, roepende: »de Indianen! de Indianen!" en liep naar het fort. Twee die in de boschjes tusschen hem en het fort inlagen, schoten er uit voor den dag, legden op hem aan en schoten af: maar beiden misten hem. Vervolgens hunne geweren nedersmijtende, kwamen zij op hem af. Hij velde er een' op den grond met een' slag die hem deed suizebollen, den anderen greep hij aan, geraakte met hem aan het worstelen, rukte hem zijne beestenvacht van de schouders af, en liet hem naakt liggen. Daarop pakte hij hem bij zijne armen en zijn lijf, maar omdat de wilde besmeerd en met vet bestreken was, konde hij geen vat aan hem krijgen. Na eene korte worsteling liet DORMAN hem liggen, liep naar het fort en kwam aldaar ongedeerd aan.

Mistress CLARK bevond zich in eene schuur omtrent vijftig mijlen van *Todd-House* af. Bij het verlaten van dezelve bespeurde zij digt nabij haar een' Indiaan, die zijn geweer nedersmeet en toetrad om haar gevangen te maken. Zij koppelde hare kleedcren rondom haar middel op en zette het op een loopen naar het fort. De Indiaan vervolgde haar: de vrouw door het toeroepen van hare kennissen aangemoedigd, ontkwam haren vervolger, die zich omkeerde om naar zijn geweer te gaan. NATHAN BLAKE was in zijne schuur, digt nabij de plek alwaar thans het huis van zijn' zoon staat. Het geschreeuw van Indianen hoorende en vooronderstellende dat zij kwamen om zijne schuur in den brand te steken, besloot hij eerst zijn vee te redden. De staldeur openslaande liet hij hetzelve los, en voormoedende dat hem de aftogt naar het fort afgesneden zoude zijn, liep hij eene achterdeur uit, met het oogmerk, om zich in hinderlage te stellen op de eenigste plaats alwaar de rivier kon doorwaad worden. Hij had slechts weinige schreden gedaan, toen hij door een' troep Indianen werd aangeroepen. Omziende, bespeurde hij dat er verscheiden snaphanen op hem gerigt waren, en in dat oogenblik schoten er verscheiden Indianen uit hunne schuilplaatsen nabij hem op, zoodat hij begrijpende dat hij in hunne magt was, zich aan hen overgaf. Hij werd toen naar *Quebec* vervoerd, en vandaar naar een Indiaansch dorp, eenige mijlen ten noorden van die plaats, *Conissadayga* geheeten. Hij was een kloek forsch man en begaafd met vele hoedanigheden, welke den Indianen achting voor hem inboezemden. Hij kon zeer hard loopen, en in al de proeven (welke menigvuldig en zwaar waren) die hij had door te staan, kwam hij er als overwinnaar af.

Niet lang na zijne aankomst in het dorp verloor die stam zijn opperhoofd aan eene ziekte. Zoodra zijn dood bekend was begaven de vrouwen zich naar zijn' *wigwam*, om met tranen, zuchten en snikken zijn' dood te beweenen. Toen de begrafenisplegtigheden voorhij waren, zochten de mannen BLAKE op, deden hem het Indiaansche gewaad aan, en bekleedden hem met al het gezag van den overledene, als een der opperhoofden van den stam en als den man van de weduwe. In het huisgezin waartoe hij thans als vader stond, waren, gelijk hij meermalen had opgemerkt, verscheiden dochters van ongemeene schoonheid. Doch in weêrwil van dat gelukkig toeval had

hij vele zwarigheden te overwinnen. De stam was in twee partijen verdeeld, waarvan hem de eene toegenegen maar de andere vijandig was. De eerste bestond uit de grootc menigte des volks, die hem eerbiedigden, uit hoofde van hoedanigheden, welke zij zelven misten: de andere uit dezulken die hem zijn' voorspoed benijdden, en die hem niet hadden kunnen overwinnen in de proeven, welke hij van zijne bekwaamheden had gegeven. Om hem te demoedigen, zonden deze ver naar de wildernis in het Noorden en ontboden van daar een' vermaarden Indiaanschen hardlooper, om met hem een' wedstrijd aan te gaan. Ten bepaalden tijde verzamelde zich de gansche stam om getuige van den wedstrijd te zijn, en een Franschman van *Quebec* was er toevallig bij. Deze bespeurende hoe men tegen hem in het harnas was, gaf aan BLAKE den raad van zich te laten overwinnen, uit vreeze dat er anders iets noodlottigs mogt voorvallen. De wedstrijd nam een' aanvang, en BLAKE liet, op raad van den Franschman, zijn mededinger het eerst hun doel bereiken. Naderhand evenwel beweerde hij, dat hij zulks verkiezende hem had kunnen overwinnen. Het voorval van den wedstrijd herstelde den vrede onder den stam, en men liet BLAKE verder ongemoeid leven.

DE GOTHISCHE KERK TE NEWHAVEN.

De omtrek van de stad *Newhaven* wordt berekend zesmaal zoo groot te zijn als die van eene Europeaansche stad met hetzelfde getal inwoners. Oorspronkelijk was zij in een parallellogram aangelegd, en de huizen zijn gebouwd langs de buitenkanten der pleinen, met groote tuinen, die in het middelpunt aan elkander grenzen. Bijkans elk huis staat afgezonderd en is van heesters en planten omringd, en het is eene bijzondere eigenaardigheid van de stad, dat alle derzelver straten met rijen olmboomen beplant zijn, die heden eene aanmerkelijke hoogte en dikte bereikt hebben. Zij heeft het voorkomen van eene stad met bladeren bedekt, en men zegt gewoonlijk, dat, indien er geene torenspitsen in waren, de vogels er overheen vliegende haar niet zien zouden. Niets is schooner dan de uitwerking hiervan op de straten: want op een punt staande, alwaar twee hoofdstraten elkander in een' regten hoek snijden, ziet men als het ware vier beplante streken, die zoo ver loopen als het oog reikt, en bestaan uit de regte stammen en de nederhangende takken van den treurolm, den fraaisten en bevalligsten boom van ons vaderland. Derzelver kroonen houden de voetpaden onder dezelve koel en luchtig: die wandelpaden tusschen de huizen en de boomen zijn breed en van de lommer overschaduwd. De tuinen voor het meerendeel der huizen prijken met bloeijende heesters, en alles, hoezeer midden in eene stad, ademt aldaar natuur.

De bouwtrant der huizen van *Newhaven* begunstigt almede dat landelijk voorkomen van de stad. Te midden van een' tuin gebouwd, ziet er elk huis uit, als hetgeen

W. H. Bartlett

THE GOTHIC CHURCH.

(Newhaven.)

EGLISE GOTHIQUE

DIE GOTHISCHE KIRCHE

GOTHISCHE KERK TE NEWHAVEN.

men in *Engeland* op de badplaatsen eene *Villa* zoude noemen. De groene Venetiaansche schermen zijn er algemeen in gebruik; de breede opene gang loopt tot achter in het huis door, en levert het uitzigt op naar eene vrolijke laan van den tuin. De inwoners te midden eener gulhartige maatschappij levende, zitten voor aan de straat voor lage vensterbanken, of wandelen onbevreesd dat daar aanmerking op gemaakt zal worden, over het lommerrijke pad langs hunne woonhuizen. Zij leven, hoewel met minder smaak, op dezelfde manier als men te *Napels* of in andere steden van *Italië* doet. De bevalligste der Engelsche landsteden hebben er over het algemeen vrij wat gelijkheid mede.

Er lagen voorheen in het middelpunt van *Newhaven* twee opene pleinen, die van elkander gescheiden werden door eene straat, alwaar geen partikulier woonhuis mogt gebouwd worden. Tusschen de twee pleinen staan drie kerken op gelijken afstand van elkander. Twee derzelve zijn van den gewonen bouwtrant der plaatsen van algemeene godsdienstoefening (groote steenen gebouwen met hooge witte torenspitsen), en eene derde (die, welke op de Plaat is voorgesteld), is eene Gothische Episkopale kerk van ongemeene fraaiheid. Achter en voor dezelve spreidt zich het grastapijt van het plein uit. Over derzelver toren en vensters hangen de kroonen der olmboomen en verbergen ten halve de spitse sieraden van haren bouwtrant. Naar hare deur toe leiden lanen van hoog geboomte, die het pad belommeren, alsof het de meening der vroegste kolonisten ware geweest de toegangen naar Gods huis van de schaduw des vredeloofs te bedekken. Er is door de gansche Christenwereld heen geen fraaijer kerkgebouw te vinden.

De boomen der toegangen naar die kerken werden alle geplant door een' partikulier, den WelEerw. JAMES HILLHOUSE. Dat voorbeeld werd in al de straten nagevolgd. *Newhaven* heeft aan den ondernemingsgeest van dienzelfden man een zijner fraaiste kerkhoven te danken. Voorheen was, naar het gebruik der Engelschen, het plein achter de kerk voor een kerkhof bestemd, en zeer met grafsteden bezet, die spoedig dreigden de ruimte te overschrijden.

Eenige jaren geleden koeht de Heer HILLHOUSE een stuk grond in den westelijken hoek der stad, beplantte het en legde het tot een kerkhof aan, waarheen hij al de grafsteenen en dooden van het achterplein liet overbrengen. Onder deze behoorden de overblijfselen van den koningsmoorder GOFFE. Het is thans een der fraaiste kerkhoven. De lijksteenen zijn van wit marmer, of van een zeer schoon *verd antique* uit de nabijheid opgegraven; en de natuurlijke bevalligheid van de plaats heeft over die gedenkteekenen der afgestorvenen een' luister verspreid, die nergens anders in de wereld gevonden wordt.

Het binnenwerk van de Episkopale kerk is zuiver Gothisch, en wordt geacht van den besten bouwtrant te zijn. De bouwstoffen van den buitenmuur zijn van eene soort van bruine steen, mede in de nabuurschap opgedolven. Zij zet aan het gebouw het voorkomen van eene hooge oudheid bij. De karniezen- en hoeksteenen zijn van hetgeen een kundig schrijver onder de arduinsoorten rangschikt.

DE WATERVALLEN VAN DEN NIAGARA.

(VAN BOVEN VAN DEN TRAP DES AMERIKAANSCHEN GRONDGEBIEDS AF GEZIEN.)

Dit is gewoonlijk het eerste algemeene gezigt van nabij op de Watervallen, en ten hoogste berekend, om op iedereen, die hetzelve plotselijk te zien krijgt, den diepsten indruk van verbaasdheid te wekken. In de vooronderstelling, dat men van *Lockport* komt, wordt de reiziger, na een' vervelenden togt door de wouden heen, ten laatste door een fraai bosch verrast, hetwelk hem geene andere dan schoonheden van den bevalligsten aard oplevert. Dan hij verneemt het gebruis van den katarakt reeds van verre, en spoedt zich er heen, totdat hij op den uitersten rand van denzelven staat, op eene plek, alwaar het water zich in eene onafgebrokene massa in eene kom van schuim nederstort, hetwelk door de onder hetzelve woelende wateren in geheele wolken naar boven gestuwd en door den wind in de rondte verspreid wordt, zoodat dikwijls voor eenige oogenblikken de gansche rivier beneden hem met derzelver tegenoverliggende oeverkanten voor zijn oog verborgen zijn. Zoodra die gordijn van mist en damp verdwenen is, ligt het gansche tooneel voor zijne aanschouwing blootgesteld. Achter den Amerikaanschen val, dien hij onmiddellijk voor zich heeft, in de begroeide klippen van het *Geiten-eiland*, ontwaart hij de verhevene bogt van den *Paardenhoef*, uit welks middelpunt de plek, alwaar de grootste massa van water nederbruist, zich eene fraaije ranke kolom van zilverblanke dampen tot hoog naar den hemel verheft.

Op deze plek bevindt zich het begin van den lang voor het oog verholen trap, langs welken men naar de overvaart afklimt. Op een rustpunt van denzelven, ter halverwege van de steilte, houden zich, in weêrwil van hunnen haast en van het verdriet van op hunne pakkaadje te moeten passen, de bezoekers gewoonlijk een weinig op, om het eenigste punt te treffen, hetwelk hen digt nabij de nederstortende waterkolom, in het midden van derzelver val brengt. Het is inderdaad »vreeselijk schoon." Niemand heeft beter den indruk beschreven, dien de Waterval van den *Niagara* op de ziel maakt, dan Kapitein BASILIUS HALL.

»Op een' zondagavond, den 8sten Julij, keerden wij naar de Watervallen weder en wandelden naar beneden tot aan de *Tafelklip*, om ze vandaar bij het maanlicht te beschouwen. Men kan wel gissen, dat wij er de grootste verwachting van hadden, maar hetgeen wij ondervonden, overtrof alles wat wij ons hadden voorgesteld. Het boezemde ons, wel is waar, eene belangstelling in van een meer stillen aard dan de verrukking, waarin ons de woeste vertooning achter de watergordijn, welke wij zoo even hebben afgeschetst, gebragt had. Eene zonderlinge uitwerking er van moet ik mededeelen. — Onze verbeeldingskracht werd aangetast door het denkbeeld van de mogelijkheid, dat de Waterval zoude kunnen gaan zwellen en ons in zijn' maalstroom medeslepen! Inderdaad, het gezigt van elk zich bewegend voorwerp van kracht is

W H Bartlett

J C Bentley

NIAGARA FALLS.

(from the top of the ladder, on the American Side)

CASCADES DE NIAGARA VUES DU SOMMET DE L'ECHELLE

DER NIAGARA WASSERFALL OBEN VON DER DORTIGEN TREPPE GESEH

DE WATERVAL VAN DEN NIAGARA (VAN BOVEN, VAN DEN TRAP AF, AAN DE ZIJDE VAN AMERIKA)

London Published for the Proprietors, by Geo Virtue 26 Ivy Lane 1841

W. H. Bartlett

S. Lacey

SAW MILL AT CENTRE HARBOUR.

(Lake Winnipiseogee.)

MOULIN A SCIE À CENTRE HARBOUR

SÄGEMÜHLE ZU CENTRE HARBOUR.

HOUTZAAGMOLEN VAN DE MIDDENHAVEN, AAN HET MEER WINNIPISEOGEE.

dikwijls meer of minder vergezeld van een' indruk, dat hetzelve van rigting zoude kunnen veranderen; en wanneer dan de geringste afwijking blijkbaar een noodlottig onheil moest veroorzaken, gaat die indruk gepaard met een gevoel van ontzag. Wat hiervan zij, terwijl ik den katarakt stond aan te staren, kwam het mij voor, alsof hij meer dan eens, zoowel in massa als in snelheid van beweging toenam, zoodat mijne opgewondene verbeelding ten laatste zulk een' graad van overspanning en ontsteltenis bereikte, door eene reeks van nieuwere en oudere denkbeelden in mij gewekt, dat ik in weêrwil van mijne overtuiging, hoe het alles slechts zinsbegoochelende voorstellingen waren, mij gedrongen gevoelde, om van den rand der klip terug te wijken. Ik had er zelfs eenig bedaard nadenken, ja een' zekeren graad van moed toe noodig, om weder naar den kant der steilte terug te keeren.

»Gedurende het vermakelijke tijdperk, toen de Watervallen als het ware ons hoofdkwartier uitmaakten, deden wij ettelijke uitstapjes naar verschillende belangwekkende plaatsen van derzelver nabuurschap. De genoegelijkste daarvan waren een togtje naar *Buffalo*, eene bloeijende Amerikaansche stad aan den Oostkant van het Meer *Erie*, alwaar het groote kanaal van *Nieuw-York* begint; en een bezoek naar het Kanaal van *Welland*, hetwelk de Meren van *Erie* en *Ontario* met elkander verbindt."

BIBLIOTHEQUE S.M.E. 1964 Séminaire de Québec

DE HOUTZAAGMOLEN AAN DE MIDDENHAVEN.

(MEER WINNIPISEOGEE.)

In de vroegere berigten van de eerste nederzetting te *Keene*, in dezen Staat, aan de rivier *Asknelot* (in het Indiaansch *eene Verzameling van vele wateren*), vindt men een verslag van eenige hunner moeijelijkheden; en onder deze behoorde de oprigting van een' Houtzaagmolen. »Er ging een voorstel door," luidt dat verslag, »ten gevolge van hetwelk honderd *acres* goed land, benevens vijf en twintig ponden werden beloofd aan een iegelijk, die zich zoude verbinden, om een' Houtzaagmolen op te rigten, en voor de eigenaren planken zouden zagen tegen twintig schellingen het duizend." In het volgende jaar werd er eene andere bijeenkomst gehouden aan het huis van JOSEPH FISHER, maar verlegd naar dat van NATHAN BLAKE, hetwelk het eerst in de stad gebouwd was. Aldaar werd eene Commissie aangesteld en gemagtigd, »eene overeenkomst te sluiten met iemand, die een' grooten Molen zoude willen bouwen, en hem daarvoor eene belooning aan te bieden, de som van veertig ponden niet te boven gaande." Die berigten zijn hoogst belangrijk, en wij kunnen niet beter doen, dan bij eene schets van het werktuigkundig leven dezer dagen eenige inzagen op te geven van de middelen, waardoor men langzamerhand tot dien stand van beschaving gekomen is.

»Niemand," leest men in dat Verslag, »had het tot dusverre gewaagd een' winter door in het district te blijven. Zij, die in den zomer kwamen, om hunne gronden te ontginnen, bragten hun' voorraad mede, en rigtten tijdelijke hutten op, om zich tegen de guurheid des weders te dekken. Eindelijk werd er in den zomer van 1736 een huis gebouwd, en drie personen, NATHAN BLAKE, SETH HEATON en WILLIAM SMEED (de twee eerste van *Wrentham* en de laatste van *Deerfield*), maakten toebereidselen om den winter in de wildernis door te brengen. Hun huis stond aan het benedeneinde van de straat. BLAKE had een paar ossen en een paard, en HEATON mede een paard. Om deze dieren te onderhouden, wonnen zij eenig gras van de opene vlakte, en gedurende het vroegste gedeelte van den winter gebruikten zij dezelve om blokken naar den zaagmolen te trekken, die toen juist was vervaardigd. BLAKE's paard viel te *Beaverbrook* door het ijs en verdronk. In het eerst van Februarij was hun eigen voorraad uitgeput, en HEATON werd naar *Northfield* gezonden om eenig meel te halen. Te *Winchester* waren eenige huisgezinnen, maar geen daarvan was in staat, om hem het benoodigde te verschaffen. HEATON wist echter eenig meel te krijgen, maar voordat hij *Northfield* verliet, begon de sneeuw te vallen, en toen hij op zijne terugreis te *Winchester* kwam, lag dezelve reeds zeer hoog en van eene harde korst bedekt. Men gaf hem te kennen, dat hij even zoo goed konde verwachten te *Northfield* te sterven en in *Boven-Ashnelot* weder levende op te staan, als derwaarts te paard weder te komen. Aan de vrienden denkende, die hij er had achtergelaten, besloot hij echter het waagstuk te beproeven; maar hij was nog niet ver gekomen, toen hij er de onmogelijkheid van inzag. Hij keerde dan terug en nam den weg naar *Wrentham*. BLAKE en SMEED niets van hem hoorende, lieten de ossen vrijelijk grazen, verlieten *Ashnelot*, en gingen op sneeuwschoenen of naar *Deerfield* of naar *Wrentham*. Voor hunne ossen bezorgd kwamen zij vroeg in het voorjaar terug, en vonden hen nabij de *Branch*, ten Zuid-Oosten van CARPENTER's huis, dood mager, en zich voedende van sprikjes en zulk gras als zij konden vinden. De ossen herkenden hun' eigenaar, en bewezen dat door zulke duidelijke blijken bij de eerste ontmoeting, dat dezen daarvan de tranen in de oogen kwamen.

»Omtrent dien tijd kwam JOHN ANDREWS van *Boxford* zich in *Nieuw-Ashnelot* nederzetten. Hij zond EPHRAIM DONNAN en JOSEPH ELLIS terug met een span van acht ossen en een paard, om zijne goederen te halen. De weg dien deze opmoesten, toen waarschijnlijk de beste zoo al niet de eenigste, leidde door *Concord*, *Worcester*, *Brookfield*, *Belchertown*, *Hadley*, *Hatfield*, *Deerfield*, *Northfield*, *Winchester*, *Swansey*, en langs de oevers van den *Ashnelot*. Toen zij door *Swansey* kwamen, regende het hard, en zij bereikten niet voor den avond de pleisterplaats. Alzoo het voortvoer te regenen, zeer donker was, en het water, hetwelk de weiden bedekte, schielijk begon te rijzen, werden zij bang te verdrinken, spanden de ossen af, maakten hunne kar aan een' boom vast, en haastten zich naar de kolonie, toen eene mijl vandaar af. Zoodra het dag werd des anderendaags, zonden zij eene boot af, om de beesten en de meubelen op te zoeken, en toen deze *Bullard's Eiland* voorbijvoer, hoorde men iemand om hulp roepen. Het was MARKUS FERRY, de heremiet. Deze verdrietig geworden zijnde over het

T. Creswick. From a Sketch by W. H. Bartlett R. Brandard

LITTLE FALLS.

(On the Mohawk.)

PETITES CASCADES DIE KLEINE CASCADE

DE KLEINE WATERVALLEN, AAN DE MOHAWK.

London, Published for the Proprietors by Geo Virtue, 26, Ivy Lane. 1842

rumoer en de beweging in de kolonie, had zich aan den oever van de rivier eene spelonk uitgegraven, alwaar hij bestendig woonde. Het water had hem thans uit zijn hol verdreven en gedwongen eene wijkplaats te zoeken op een' boomstronk, alwaar hij met een kalf in zijne armen zat, waarover hij een hembd had heengeslagen. De man van de boot riep hem toe: »Wij moeten eerst voor het *betere vee* zorgen," en ging voorbij. Zij kwamen weldra bij de kar, welke lag te drijven. Verder gaande, en door het gelui der schelletjes geleid, welke de beesten als naar gewoonte omhadden, vonden zij die op verschillende kleine heuveltjes — en dan nog wel sommige alleen met de koppen buiten het water stekende. Zij drongen hen het water in, en leidden hen al zwemmende naar het hoogere land, alwaar zij hen lieten, totdat het water viel. Beneden hen om hulp hoorende roepen, gingen zij naar CRISSEN's huis, binnen de grenzen van *Swansey*, alwaar dat huisgezin naar den nok van het huis gedreven was. Zij redden hetzelve, en naar huis gaande, namen zij ook PERRY met zijn kalf in de kano op. Deze vloed bij den naam van den *Andreas-vloed* bekend, is de hoogste overstrooming geweest, waarvan men in deze oorden kennis draagt. Het water kwam toen tot op weinige voeten na in de straat, ten Noorden van het oude huis van Kapitein BLAKE."

DE KLEINE WATERVALLEN VAN DE MOHAWK.

De holen in de klippen nabij deze Watervallen uitgevreten, leveren den Geologist eene ruime stoffe tot onderzoek op. De klipsteen bestaat uit *gneis*, en de ronde gaten zijn er blijkbaar in gekomen door de wrijving van steenen, die door den stroom van eene rivier in beweging blijven. Het wonderlijkste is, dat sommige dier holen meer dan honderd voeten hoog boven het tegenwoordige vlak van de *Mohawk* zijn, en aldaar bewijzen, dat die rivier in vroegere tijden veel hooger is geweest, en natuurlijkerwijze een meer, welks wateren zich wijd en zijd van boven moeten verspreid hebben. De naauwe doortogt tusschen de klippen beneden, aan weêrskanten door hooge steilten besloten, zoude genoegzaam zijn, om eene gissing dienaangaande ook zonder deze zigtbare sporen te wettigen.

Die holen zijn zeer talrijk, en de grootste omtrent acht voeten diep en van vijftien voeten middellijn. De klippen leveren sporen op van door hoogere wateren besproeid te zijn geworden. Er zijn even zoodanige sporen te vinden van Meeren aan de *Connecticut-* en *Hudsons-Rivieren*, welke op gelijke wijze door het gebergte boren, de eerste tusschen den *Thomas-Berg* en den *Berg Holyoke*, en de laatste bij de *Hoog-landen;* maar de diepte en het getal van die uitgevretene holen is aan de kleine Watervallen bijzonder eigenaardig.

Wanneer men dit gedeelte der *Mohawk* van den Oostkant nadert, wordt men het allereerst getroffen door twee steile hoogten, welker toppen met lommer bedekt zijn, en die zoo loodregt van den oever omhoog steken, dat zij tot slagboomen voor dien doortogt bestemd schijnen. De rivier vloeit midden tusschen haar door, van hare schaduw verdnisterd, en onmiddellijk onder eene derzelve snelt de stoomwagen door, terwijl even digt nabij de overzijde de stille kanaalboot voortglijdt. Weder in den zonneschijn uitkomende, breidt zich de stroom in duizend bogten uit, alsof hij zich verheugt over de ruimte, welke haar weldra zal ontnomen worden, en na verloop van een paar minuten (wanneer men per stoom reist) wordt uwe reis vertraagd op de schuimende en woelende plek der Kleine Watervallen, alwaar het bevallige en het sombere, het wilde en het schoone zoo zeer vermengd wordt, dat een kunstenaar, die of de beweging of het landschap op zich zelve zoude willen teekenen, naauwelijks een plekje vinden zoude, 'twelk groot genoeg was voor een vignet.

Hoe uitlokkend ook de schilderachtige en vruchtbare vallei des *Mohawk's* geweest moge zijn, werd dezelve nogtans eerst na de omwenteling door de Blanken bezocht om er zich neder te zetten. Nog eenige jaren na den oorlog bleef het de bever-landstreek der inboorlingen, of de plaats hunner wigwams, en het gansche oord rondom dezelve, thans vol dorpen, en alwaar zich geen' enkele Indiaan vertoont, was een jagtterrein, alwaar zich beeren, vossen, wolven, herten en andere wilde dieren ophielden. De Indianen zelve noemden haar *Couxsachraga* of de »akelige wildernis." De stad *Mohawk*, alwaar zich de inboorlingen tot in het jaar 1780 bleven ophouden, ligt slechts zes en dertig mijlen ver ten Westen van *Albany*.

De Generaal WILLIAM JOHNSON woonde eenige mijlen beneden de Kleine Watervallen, en van die plek af tot aan de Kreek van *Kanada* toe, ontving hij de gansche uitgestrektheid lands ten geschenke, bij gelegenheid van zijn huwelijk met een Mohawksch meisje, van Koning HENDRIKS, den getrouwen Indiaanschen bondgenoot der Blanken. Het is eene opmerkelijke daadzaak, dat een zoon van Sir WILLIAM JOHNSON, die in de Engelsche dienst van *Kanada* was, gedurende den omwentelingsoorlog aan het hoofd van eene bende vijandelijke Indianen een' inval deed op den grond zelven, die zijns vaders eigendom was geweest.

De Mohawks vochten dapper voor de eer van hunne oorspronkelijke afkomst. De Irokezen, die thans magtiger waren geworden, beschouwden zij als indringers en onderkruipers, en de volgende overlevering behelst den grond van hun' geslachtboom:

»Voordat de menschen bestonden, waren er drie groote Goede Geesten, waarvan er een magtiger was dan de andere twee, en met nadruk den Grooten en Goeden Geest genoemd werd. Op zekeren tijd zeide deze tot een van de anderen: »Maak een mensch!" Deze gehoorzaamde, en *kalk* nemende, maakte hij daar een deeg van, boetseerde die in de gedaante van een mensch, stortte er het levensbeginsel in en bragt het naar den Grooten Geest. Deze zeide, het bekeken hebbende, »Het is te wit!"

»Hierop beval hij den anderen eene proeve van zijne kundigheid te nemen. Diensvolgens *houtskool* nemende, handelde deze daar eveneens mede en bragt zijn werkstuk tot den Grooten Geest, die hetzelve bekeek en zeide: »Het is te zwart!"

BRIDGE AT NORWICH.

FOOT BRIDGE IN NORWICH.

NORTH-WESTERN PART OF CONNECTICUT.

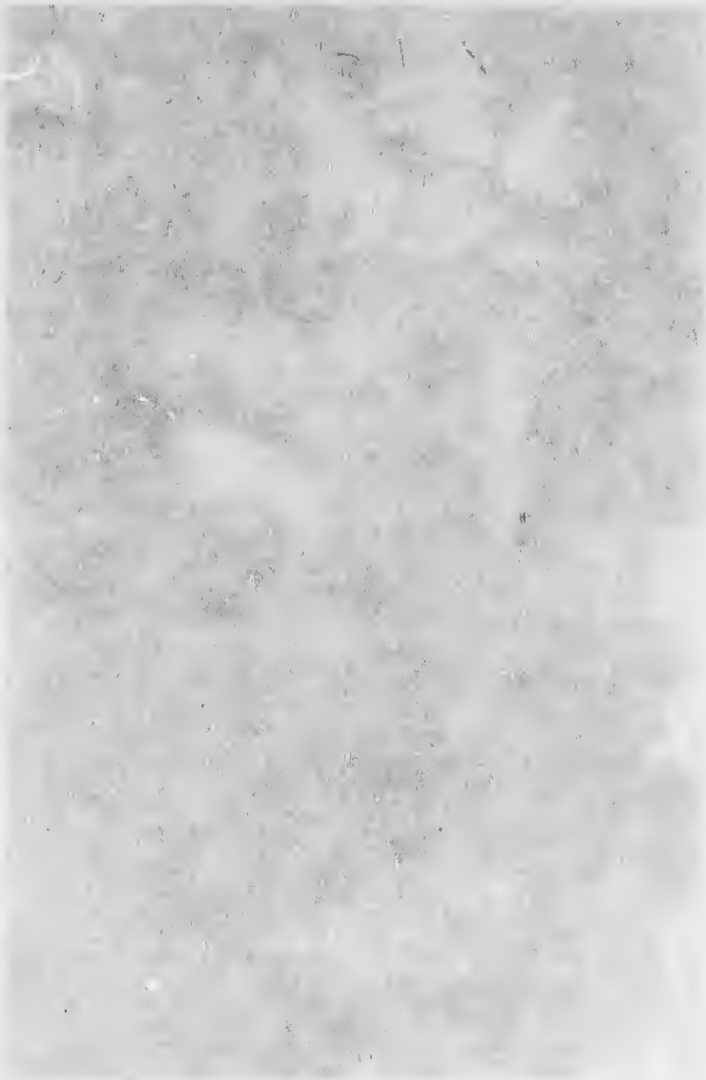

»Nu wil ik het zelf beproeven," ging de Groote Geest voort: en *roode aarde* nemende, vormde hij er op dezelfde wijze een menschelijk schepsel van, bezag het en zeide: »dit is een mensch zoo als hij wezen moet!"

Het kan zijn dat dit eene overlevering is, maar het is waarschijnlijker, dat het sprookje na de aankomst der Blanken en het invoeren der Zwarten uitgevonden werd; twee soorten van menschen, die de Indianen nooit voorheen gezien hadden.

DE BRUG TE NORWICH. — CONNECTICUT.

Twee Indiaansche rivieren, de *Shelucket* en de *Yantick*, vereenigen zich te dezer plaatse om den *Theems* te vormen, en op het punt van haren zamenloop ligt de bevallige en welvarende stad *Norwich*. Uit hoofde van den heuvelachtigen grond doen zich de huizen alleraardigst voor, alzoo de straten boven elkander liggen; en de aanleg der huizen verraadt smaak en rijkdom. Achter op den berg, waarop de stad ligt, is eene effene vlakte, waarop verscheiden straten zijn aangelegd, die alle met boomen beplant zijn. De uitzigten van dezelve zijn menigvuldig en fraai. Er zijn over het geheel genomen weinig steden in de wereld, die zoo veel voordeelen en zoo veel bekoorlijkheden in zich vereenigen.

De *Theems* is voor groote schepen bevaarbaar tot *Norwich* toe, en deszelfs handel op de *West Indiën* is eens aanzienlijk geweest. Dezelve is afgenomen en het kapitaal der inwoners is thans meerendeels in fabrijken belegd, aan welke de schoone waterstroomen van de nabijheid veel gemak verschaffen. Als de geboorteplaats van voorname mannen, heeft *Norwich* Mrs. SIGOURNEY zien geboren worden, de teederste der Amerikaansche dichteressen. Hetzelve staat in zijn geheel op den geboortegrond en de bezittingen van den vermaarden UNCAS, het opperhoofd der Mohecanen. Men vindt er nog de begraafplaats der Koningen van dien oorlogzuchtigen stam.

Er kan met geene mogelijkheid eene plek zoo gelukkig gekozen worden als die alwaar eenmaal UNCAS woonde. Het is eene hoogte vanwaar men een verrukkend uitzigt over den *Theems* heeft, welke alhier eene breede rivier is, en over de landstreek aan derzelver beide kanten. Zij was derhalve bij uitstek geschikt voor de ontdekking van een' aanrukkenden vijand, en die te gelijk alles opleverde, wat tot een' vijandelijken strooptogt te pas konde komen. Ten zelfden tijde grensde het aan een' overvloedigen voorraad van leeftogt, aan den visch, dien de rivier en de naburige Oceaan nooit ophielden hem te verschaffen.

UNCAS was van oorsprong een kleine Sachem, een Pequod van geboorte, maar onderworpen en cijnsplegtig aan SASSACUS. Toen de Engelschen de Pequods heoorloogden, lag UNCAS met zijn opperhoofd over hoop en had hem gaarne in den steek gelaten, zoo

hem de moed en de bekwaamheid van dien geduchten krijgsman niet in ontzag hadden gehouden. Hij schijnt van den aanvang af eene zeer gunstige meening van de Engelschen te hebben opgevat, en toen hij zag, dat zij op een' oorlog tegen zijn' meester bedacht waren, besloot hij zijne magt bij de hunne te voegen en zijn lot aan het hunne te wagen. Hij was evenwel zoo bevreesd voor SASSACUS, dat, toen Kapitein MASON tegen de Pequods te velde toog, hij niet geloofde, dat het hem meenens was, om dien vreeselijken stam te bevechten, en dat hij zich niet in den strijd waagde, voordat MASON met zijne handvol helden het fort van *Pequod* stormenderhand had ingenomen.

Na den dood van SASSACUS, werd *Uncas* de Sachem der overgeblevene Pequods, zoowel als die van de Mohecanen. Als zoodanig vorderde hij, misschien billijk genoeg, omdat er geen andere erfgenaam was, al den grond, dien die volksstam in bezit had gehouden. Die grond besloeg bijna het gansche Oostelijk gedeelte van *Connecticut*, van het midden van de bergketen van *Syno* af. Hij verstond zijn eigenbelang te wel, om met de Engelschen te krakeelen, en was slim genoeg om zijne stelling op voldoende redenen te gronden. Hij ontving dan ook alles wat hij verlangde.

Van dien tijd af werd hij de geduchtste, en tegelijk de gelukkigste der Indiaansche Opperhoofden, in het Zuiden van *Nieuw-Engeland*. Hij oefende een onbepaalder gezag over zijne onderdanen uit, dan ooit een Sachem voor hem gedaan had. Zijn bestuur bepaalde zich ook niet bij deze, maar strekte zich tot vele stammen aan den Westelijken oever van de *Connecticut* uit. Voor zijne vijanden werd hij weinig minder geducht, dan SASSACUS het vóór hem geweest was. Aan het hoofd van vier à vijfhonderd mannen trok hij MIANTONOMOH, een' dapper en scherpzinnig opperhoofd der Narrhagansetts te gemoet, die hem met eene tweemaal zoo groote magt kwam aantasten, en na hem vruchteloos tot een tweegevecht te hebben uitgedaagd, versloeg hij zijn leger, nam hem gevangen en liet hem ter dood brengen. Bij die gelegenheid sneed hij hem een stuk vleesch uit den schouder, braadde het en at het op, verklarende daarbij in den echten geest van een' Wilde, dat hij nooit lekkerder vleesch geproefd had.

De gierigheid, heerschzucht en rustelooze aard van dien man deden hem dikwijls met zijne naburen in onmin geraken, en waren voor zijne Engelsche bondgenooten wel eens lastig. De inboorlingen beschouwden hen als vrienden van UNCAS, en betrokken hen min of meer in zijn verkeerd gedrag. Toen hij nu bevond, dat zij daar gevoelig over waren, en dat hij zelf zeer gegispt werd, deed hij alles wat hij kon, om zich hunne genegenheid weder te winnen, en zijne toekomstige rust te verzekeren. Maar hij had al die voordeelen niet aan zijne sluwheid alleen te danken. Bij verschillende gelegenheden bewees hij hun gewigtige diensten, en bleef hunne belangen bestendig en getrouw aankleven. Geen Indiaan der stammen van *Nieuw-Engeland*, behalve MASSASAIT, heeft eene zoo standvastige vriendschap aan de kolonisten bewezen, of is zoo getrouw gebleven aan zijne verbindtenissen. Vanhier dan ook, dat hij tot aan den dag van zijn dood toe altijd hunne genegenheid genoten heeft.

UNCAS stierf hoogbejaard in zijn eigen huis, en liet zijne magt en zijn gezag aan

GUNDOWAL AND COOLIE DANCING.

zijne kinderen over. Onecho, zijn oudste zoon, was aan het hoofd eener bende Mohecans, gedurende den oorlog dien de Engelschen in 1676 tegen de Narrhagansett's voerden. Zijne familie verminderde echter weldra in aanzien door het algemeen verval van haren stam, en den verkoop van hare bezitting aan de Engelschen. Voor eenige jaren kwam er een man, die van uncas afstamde, uit *Noord-Carolina* of *Tennessee*, alwaar hij woonde, en verkreeg van het Bestuur van *Connecticut* het verlof van zijn vaderlijk aandeel aan die landstreek te verkoopen. Hij had van het Engelsche bestuur een' militairen post ontvangen, en men zegt dat hij wel gekleed, goed onderrigt, gevoelig en edelaardig in zijne handelingen was. Hij was waarschijnlijk de eenigste toen levende afstammeling van uncas.

UNDERCLIFF. — HET LUSTHUIS VAN DEN GENERAAL MORRIS.

De schrijfveder des dichters en het penseel van den kunstenaar hebben zich zoo dikwijls vereenigd, om het grootsche en verhevene van de *Hudsons rivier* te vereeuwigen, dat er weinig meer dienaangaande te doen overblijft. Doch wanneer elk punt van derzelver fraaije landtooneelen tot het voorwerp van eene schilderij, en elk voorval van hare vorige geschiedenis tot het onderwerp van een dichtstuk gemaakt werd, is er weinig moeite noodig, om nieuwe belangrijke stoffe daartoe te vinden. Er is mogelijk geen' gedeelte van die fraaije rivier, dat zooveel schilderachtigs oplevert, zooveel woeste natuur ten toon spreidt, als de nabuurschap van deze onze schets; en wanneer eenmaal de tijd de geschiedenis van deze dagen met de tooverroede der overlevering zal hebben aangeroerd, en het verledene als legende in de herinnering der toekomstige tijden leven zal, dan zal nooit de Roman een vruchtbaarder veld om te bearbeiden gevonden hebben. De verdichtselen zullen alsdan den sluijer der verbeeldingskracht over de dingen die wij gezien hebben, heenspreiden, en duizende van tooneelen, in het eerbiedwekkend gewaad der aloudheid gehuld, weten te scheppen.

Undercliff, het lusthuis van den Generaal george p. morris, hetwelk het hoofdvoorwerp op deze schets uitmaakt, staat op eene verhevene berghelling, van den oostelijken oever der rivier oprijzende; en de keuze van zulk eene plaats bewijst duidelijk den smaak van deszelfs bekwamen eigenaar. In den achtergrond van het Landhuis heeft de Natuur met eene milde hand hare vruchtboomen verspreid en de velden met eene menigte van planten en heesters bedekt. De uitgestrektheid van het terrein wordt eensklaps beperkt door eenen klippigen berg, die tot zijnen top toe bijkans loodregt opsteekt, en in den winter het huis volkomen tegen de gure Noorderwinden beveiligt.

Voor het huis ligt een grasplein, hetwelk verfrischt wordt door eene fontein in deszelfs midden, uit eene Grieksche vaas ontspringende en van kunstmatig aangelegde perken omringd. Vandaar af slingert zich een keizelpad langs eene tweede schuinte, waar het begin van den rijweg is, die langs de linker helling van den berg naar boven loopt door een eerwaardig bosch heen, hetwelk een groei van eeuwen lang schijnt te kenmerken, totdat de wandelaar op eens van onder de belommerde paden te voorschijn tredende, het huis voor zich in den vollen glans van het daglicht aanschouwt. Eenige openingen in het bosch leverden de gelegenheid op, om een uitzigt te krijgen op het water, hetwelk de lichtstralen al flikkerende wederkaatst, en die onmiddellijke overgang uit de schaduw in den zonneschijn brengt iets allervermakelijks met zich mede.

Hoe schoon ook de zonnige uitzigten van het landhuis en den reuzenberg af in derzelver altijddurend groen op den fraaijen stroom, wanneer de windvlagen deszelfs oppervlakte in duizende van golfjes rimpelen, of op de witte groepjes der huizen van het dorp mogen wezen, is het nogtans alleen bij het liefelijk schijnsel der maan, wanneer de natuur in rust is, dat derzelver betooverend schoon het meeste gevoeld wordt. Wij waren zoo gelukkig, dat wij in de gelegenheid gesteld werden, het schouwspel in zulk een oogenblik te genieten: de maan was van achter eene bank van wolken opgekomen: overal heerschte de diepste stilte, behalve dat wij hier en daar de slagen der riemen op een' verwijderden afstand door de echo's der klippen hoorden herhalen. Somtijds kregen wij ook de witte zeilen van eenige sloepen in het oog, die even als geesten zich van uit eene reuzenspelonk kwamen vertoonen en ons de verzen van MOORE in het geheugen herriepen:

»De stroom is als een glinstrend Meer
Waarop de booten die er varen,
Al zachtkens dobb'ren heen en weer,
Bij 't rusten van de stille baren."

De teekenaar is in deze schets bijzonder gelukkig geslaagd in het daarstellen van zijn effekt. De voorgrond wordt allerbevalligst opgehelderd door de heldere flikkering van het water, en de beeldjes, op eenigen afstand van den oever, zijn er met oordeel ingebragt om het verschiet aan te duiden. De vooruitstekende hoogte in het midden is in de schaduw geplaatst en contrasteert volmaakt goed met den gezigteinder, terwijl het licht op den berg, op het hek, op het huis en op de schepen de werking der ondergaande zon doet uitkomen. Het gansche schetsje is meesterlijk behandeld. Wij betreuren niet anders dan dat de kunst het vermogen mist van de goedhartige gastvrijheid, waarvan men ter aller uur de blijken binnen in het huis ondervindt, mede zigtbaar voor te stellen.

De onvergelijkelijk bijzondere schoonheden van *Undercliff* op te sommen, zoude meer plaats vereischen dan de beperking dezer bladzijden ons wel toelaat. Deszelfs voortreffelijkheid kan evenwel worden nagegaan, alleen door de benaming, welke aan hetzelve is bijgelegd, en welke het met volle regt draagt van »*Het pronkjuweel der Hudsonsrivier.*" Voor den liefhebber der fraaije letteren zal dat *pronkjuweel* eene dubbele waarde verkrijgen door den luister van letterkunde, die er over verspreid ligt. Het is

namelijk het woonhuis van een' smaakvollen dichter en bevalligen prozaschrijver. De Generaal MORRIS is voor vele jaren geleden de uitgever geweest van den »Spiegel van Nieuw-York," een Weekblad, hetwelk meer dan eenig ander van de *élite* der inwoners gelezen wordt. De netheid van deszelfs druk, de waarde van deszelfs inhoud en de sierlijkheid van deszelfs verfraaijingen, hebben er een' ongemeenen graad van populariteit aan gegeven, die zich zelfs in het vormen van den algemeenen smaak kennen doet.

Generaal MORRIS heeft onlangs een bundeltje lierdichten uitgegeven, onder den titel van »De verlatene bruid," en andere dichtstukjes. Vele derzelve zijn op het bekoorlijke *Undercliff* vervaardigd, en onder de inblazing van dat echte dichterlijk gevoel, hetwelk door zulke betooverende gezigtpunten plagt gewekt te worden. Waar zooveel pronkjuweelen van geest een werk verrijken, wordt het moeijelijk eene keuze te doen. Het is onze taak niet een overzigt van het geheele werk te geven, maar wij kunnen het verlangen niet wederstaan van een paar uittreksels te leveren, omdat dezelve zoo schoon zijn en zooveel belang aan de Plaat bijzetten. Daar, waar de Natuur zoo dichterlijk schoon is, wordt zij ook het best door eene zangerige dichtkunst opgehelderd, maar het best van allen stonden ons de volgende regels aan, die hij aan zijne jeugdige dochter opdroeg. De eenvoudigheid van het onderwerp wordt duidelijk uitgedrukt door de zuiverheid zijner dichterlijke denkbeelden, en ademt tevens het gevoel zijner vaderlijke genegenheid.

IDA.

Waar tusschen hemelhooge duinen
De breede *Hudson* voorwaarts schiet,
Viert over al die steile kruinen
't Oud *Kraaijennest* alom 't gebied.
't Is midden onder al die rotsen,
Van neveldamp en mist bekroond,
Waar tegen *Hudsons* baren klotsen,
Dat mijne aanvallige IDA woont.

De glinsterende regendroppen,
De sneeuw daar over de aard verspreid,
Het zachte groen der lenteknoppen,
De geuren van het bloemtapijt;
Het rood der vroegste morgenstralen,
Het koeltje van den avondstond
Bekoorden mij, maar niets kon halen
Bij 'tgeen ik in mijne IDA vond.

Mijn hart blijft op die bergen dolen,
Die eens mijn woonsteê zijn geweest:
Gij stille boschjes, donkre holen,
Vervult hier overal mijn geest.

Gezegend blijft mij steeds 't herdenken
Van 't oord bezocht door hare schreên. —
Ach! kon mij iemand vleug'len schenken,
Nog éénmaal zweefde ik derwaarts heen!

Wij kunnen ons artikel niet beter besluiten dan met de verdere mededeeling van het volgende gedichtje.

DE EIK.

Zacht wat! zacht wat! met gemak!
Schend mij van dien boom geen' tak!
'k Speelde er in mijn kinderjaren
Onder: 'k zag hem gaarne sparen.
Was het niet mijns vaders hand
Die den boom daar heeft geplant?

Zondt gij dezen ouden eik,
Zoo vermaard in 't heele Rijk,
Dat ze hem ten voorbeeld stellen,
Onmeedoogend neêr gaan vellen? —
Hem ontwort'len zonder schroom? —
Spaar, ooh spaar ons' ouden boom!

'k Was reeds in mijn' kindertijd
In zijn schaduw zoo verblijd.
Moeder plagt er mij te strelen:
'k Zag er mijne zusjes spelen.
Spot vrij met deez' dwazen traan,
Maar laat onzen eik daar staan.

Laat de vogels van het wond
Vrolijk zingen op zijn hont:
Laat hem nog den storm braveren
En de hijl zijn loof niet deren.
Waoht gij vriendschap van mijn hand,
Hondt mij dan dien hoom in stand!

BOSTON EN DE BUNKER'SBERG.

(VAN DEN OOSTKANT AF.)

Dit gezigtpunt is van eene ver vooruitstekende kaap afgenomen, die wel eens door het overloopende water geheel van den vasten oever wordt afgescheiden en het *Williams eiland* heet. Vijf of zes jaren geleden was het eene verwaarloosde en schraal bebouwde

C. Corsen.

BOSTON, and BUNKER HILL.

BOSTON en DE HOOGTE van BUNKER HILL.

plek, welke weinig bekend was, behalve aan eenige roekelooze knapen, die er van de stadswerf heen overzwommen en aan de twee landhoevenaars, die er op wonen. Thans is dezelve, ten gevolge van den voorspoed die steeds onzen ondernemingsgeest vergezelt, tot eene aanzienlijke voorstad geworden, met een prachtig logement en het veer van eene stoomboot. De inwoners en de vreemdelingen begeven zich daarheen, om *à la Française* te *dineren* en er den heeten zomertijd door te brengen.

Van hieraf gezien vertoont zich *Boston* allerbevalligst. De stad rijst langzamerhand van den waterkant af tot aan de boogte waarop het Statenhuis gelegen is, welks fraaije koepel boven al de hem omringende voorwerpen zigtbaar is. De hoogten van *Dorchester* steken bevallig op aan de linkerzijde van de baai en de *Bunker's berg*, vermaard in de Amerikaansche geschiedenis, breekt den gezigteinder aan de regterhand. Midden in ligt het mastbosch met de rij koopmanspakhuizen aan het water. Zich vandaar afkeerende, bespeurt men de haven met al hare kleine eilandjes, zich tot aan de zee toe uitstrekkende, vol van stoomschepen en koopvaarders van allerlei grootte en natiën. Even gelijk alle andere baaijen van de wereld, is die van *Boston* bij de golf van *Napels* vergeleken geworden, maar zij heeft noch derzelver violetkleurigen hemel, noch derzelver *Vesuvius*.

Digt onder des aanschouwers oog ligt dat gedeelte van de stad, hetwelk voorheen de fatsoenlijke wijk heette, maar thans nagenoeg het *Red Lion Square* met deszelfs omtrek voor *Boston* is. Nog staat er (of althans zes of acht jaren geleden stond er) het huis van den Gouverneur HUTCHINSON, waarvoor het lood uit *Londen* gebragt werd, en waarvan de paneelen in de zijkamer uit zijne familieportretten bestonden. Het is ruim en goed verdeeld en moet eens een zeer goed huis geweest zijn. Wij zijn gewoonlijk al zeer geneigd om ons te verbeelden, dat onze Engelsche voorouders zeer zuinig leefden en zich zelven de weelde der tegenwoordige dagen ontzeiden: maar oudheidkundige onderzoekingen bewijzen geheel iets anders. »In de aanzienlijkste huizen," zegt een bekend Geleerde ten aanzien van dit onderwerp, »was eene groote zaal, versierd met schilderijen en eene groote lantaren, met fluweelen kussens in de vensterbank, welke naar den tuin uitzag. Aan weerskanten had men eene groote of eene kleine spreekkamer, benevens eene boekenkamer. Deze waren gemeubeleerd met groote spiegels, Turksche vloerkleeden, glasgordijnen, schilderijen met eene landkaart, eene metalen klok, stoelen met rood lederen ruggen en een paar groote ijzeren vuurhaarden. De overige kamers waren goed voorzien van donzen bedden, bedpannen en alle andere artikelen, die men thans tot gemak of weelde benoodigd zoude achten. De provisiekamer was goed van allerlei voorraad en van lekkernijen voorzien — pruimen, geconfijte vruchten en Maderawijn. Zilveren bekers, wijnglazen en verscheiden artikelen van plated waren niets ongewoons, en de keuken was vol van allerlei vaatwerk, benevens ijzeren en koperen gereedschap. Vele huisgezinnen hielden er dienstboden op na, en wij zien, dat er bij eene een' Schotschen knaap onder den eigendom gerekend en op veertien ponden geschat werd."

Wat de kleeding aangaat, schijnen de dames van die dagen de heerschende neiging van de sekse, zelfs ondanks den ernst van het Puritanismus te hebben behouden. In

een traktaatje, ten titel voerende: »De eenvoudige schoenlapper van Agawam," geeft een dier vromen op deze manier lucht aan zijne verontwaardiging over hare modedragten:

»Mij dunkt, het moet het hart van een' goeden Engelschman breken, zooveel goede Engelsche vrouwen in Fransche hoeden te zien steken en er onder uitkijken, alsof zij om hulp verzochten, zonder dat haar iemand bijstand verleent. Wij hebben er vijf of zes in onze kolonie. Indien ik er bij toeval eens eene van te zien krijg, kan ik het voor de volgende zes weken lang niet uit mijn hoofd zetten.

»Er bestaat een meer gewoon dan gegrond zeggen, dat »negen kleermakers één man maken:" welnu, voor eene vrouw zouden er wel negentien vereischt worden. Indien de kleedermakers mannen waren, doordrongen van een goed zedelijk gevoel, zouden zij zich niet als apen door zulke poppen bij den neus laten leiden. Het is voor mannen, die een hart in hun lijf hebben, eene gruwelijke zaak, hun leven te moeten slijten met het maken van poppekasten voor de ijdelheid der vrouwen.

»Het is meer dan te over bekend, dat ik dat brave volkje niet vijandig gezind ben; maar wanneer ik zulk een dametje hoor vragen welk kleed de Koningin draagt, welke kant zij om haar kleed heeft, dan merk ik haar aan als het vierde gedeelte van eene nul, als een kort begrip van niets, en die eerder verdiende geschopt en getrapt dan geacht en bemind te worden."

DE JEFFERSON'S BERG.

(VAN DEN BERG WASHINGTON AF GEZIEN.)

Wanneer men in die rigting heenziet van den top des *Washingtonbergs* af dwaalt het oog over eene landstreek van een gansch ander klimaat als dat van deszelfs zuidzijde. De steden *Lancaster* en *Jefferson*, hoezeer een weinig ten noorden van de *Blanke Bergen* liggende, genieten eene zoo milde zachte lucht als men twee of driehonderd mijlen verder zuidwaarts heen niet kent, en met deszelfs fraaije landouw en menigvuldige waterstroomen is het een klein *Arcadië* in het midden van het noorden. De eigenaardigheid van dat klimaat ontspruit van de nabijheid der *Blanke Bergen*, die van het noorden tot het zuiden een' muur vormen van dertig mijlen, waardoor of de oostelijke winden geheel worden afgeweerd, of naar eene hoogere streek verheven. De westelijke winden hoog tegen de bergen aanstuitende, laten de steden onder den berg in dezelfde stilte, als iemand gevoelt, die onder een' harden wind nabij een hoog gebouw komt.

Het sneeuwt alhier zelden vóór den tienden of vijftienden December; en de sneeuw smelt in het midden van Maart, wanneer de vorst gewoonlijk ophoudt. Wanneer

MOUNT JEFFERSON,

DE BERG JEFFERSON, VAN DEN WASHINGTONS BERG AF GEZIEN

men in Februarij een' stok door de sneeuw heen in den grond steekt, gaat hij er zonder moeite door: want de sneeuw begint vroeg genoeg te vallen, om de vorst te beletten diep in den grond door te dringen, en den geringen graad van vorst, die denzelven reeds verstijfd heeft, te ontbinden. Vandaar dat de weilanden vroeg groen worden, en dat men er de beesten in het midden van Maart veilig in kan jagen, zoodat de tijd voor het weiden hier even zoo langdurig is als in *Connecticut*. Aldus wordt het vervelende tijdperk van het eerste ontdooijen hier meerendeels vermeden, en het warme saizoen wordt er, voor zoo veel den tuin- en akkerbouw aangaat, jaarlijks eene maand verlengd.

Er is eene breede strook lands, welke allhier den ganschen Staat doorloopt en de beide hergkanten bevat: men noemt haar gewoonlijk de *Boven-Coos*. Welke de ware beteekenis van die benaming is, valt moeijelijk te zeggen, maar DWIGHT vooronderstelt uithoofde van derzelver toepassing op de plaatsen, alwaar aanmerkelijke aangeslibde plekken gevonden worden, en waar men geene andere voorwerpen ziet dan zekere bijzondere bogten van de rivier, dat het eene of het andere van deze daarmede zal bedoeld worden.

In het jaar 1770 zette zich een hoevenaar op den rijksten en vruchtbaarsten van deze gronden neder, en liet er een aanzienlijk gedeelte van aan zijne afstammelingen na. Hoe veel die eigendom sedert ook in waarde is toegenomen, kan men niet ontkennen, dat er tot dien eersten stap veel moed, veel arbeidzaamheid en volharding vereischt werd. Men zal zich een denkbeeld kunnen vormen, hoe ver hij van de overige maatschappij verwijderd was, uit de bijzonderheid, dat hij na allhier jaren lang geleefd te hebben, al zijn koren, om het te laten malen, honderd vier en twintig mijlen ver heen brengen moest. Er was toen geen enkele weg in de nabijheid. Al zijne gemeenschap met de wereld was of door de wildernis of langs het kanaal van de *Connecticut*, en dit kon hij zelfs nog niet bereiken dan op een' afstand van twintig mijlen van zijn huis af. Wanneer een der leden van zijn gezin ziek was, had hij noch arts noch waakster, en geene andere geneesmiddelen, dan die zijne eigen bekrompen voorraad hem opleverde.

De regen en sneeuw komt in dit gedeelte van het land bijkans altijd uit het westen en wel vooral uit het noord-westen. De sneeuw valt hier op eene bijzondere wijze. Gewoonlijk komt er 's morgens een ligt vliezig huitje eenige minuten lang, en dan wordt de hemel helder en de dag volmaakt schoon. Zoo heeft men dezelve wel eens dertig dagen achtereen zien vallen, en echter naauwelijks den grond hooger dan zes duimen bedekken. Door zulk eene langzame opeenhooping heeft de sneeuw in de bosschen wel eens de hoogte van dertig duimen bereikt; maar het gaat toch zelden boven de achttien. Het is derhalve door deze landstreek aangenaam reizen in den winter, en het weder is er over het algemeen vermakelijk.

De onvolkomen toestand der koloniën in een land, hetwelk nog als het ware zelf nieuw is, belet vele menschen zich een juist denkbeeld van de schoonheid des lands te maken. In een landschap van eenige uitgestrektheid geeft de menigte der zware bosschen iets zwaarmoedigs aan het geheel, en een oog, hetwelk aan woningen van men-

schen gewend is, verlangt als van zelf naar een vrolijker schouwtooneel van bevolking en arbeidzaamheid. In een' meer beperkten omvang zijn eene vertooning van overstroomde bosschen, gevelde boomen, verbrande of omvergevallen stammen, ruwe omheiningen, en een land vol steenen, gebreken, welke een' oog niet aan hetzelve gewoon, kwalijk kan ter zijde stellen. Men heeft daartoe den ver vooruitzienden blik des Amerikaans noodig, om de gedaante der natuur, welke zich aldus in haar *deshabillé* voordoet, prijkende in hare planten en met bloemen bedekt in haar zindelijk gewaad hersteld te zien. De buitenste lijn van hare schoone verdeelingen is hem genoeg: Is deze schoon, gelijk bijkans altijd in dit land gebeurt, dan kan hij het portret naar zijn eigen zin voltooijen, en een woeste wildernis in een bekoorlijk *Tempe* herscheppen.

DE THOMASBERG EN DE CONNECTICUT-RIVIER.

Deze fraaije berg steekt hoog op boven de vruchtbare vlakte van de *Connecticut*, en zet aan eene landouw, welke anders slechts zacht en bevallig zoude zijn, eenigzins een karakter van stoute verhevenheid bij. De rivier brak op dit punt den scheidsmuur door, die haar blijkbaar te eenigen tijde van de zee afweerde, en de breede landen, die toen van het vrij voortspoelende water onbedekt bleven, waren bestemd, om eene strook groen en vruchtbaar veld uit te maken, welke zich door de gansche lengte van *Nieuw-Engeland* uitstrekt.

De uitgebreidheid der vallei van de *Connecticut*, aan weêrskanten van den *Thomasbery*, bestaat uit landschappen van groote schoonheid. Het woord *interval* of tusschenruimte, waardoor men de wijduitgestrekte weidevelden beschrijft aan de oeverboorden van de rivier, heeft in *Amerika* eene bijzonder eigenaardige beteekenis, en schijnt de vorming van een' aangeslibden grond van zulk eene uitgestrektheid, als in andere landen zelden gezien wordt, aan te duiden. In de zuidelijke Staten heet die soort van land een *flat* of *bottom*. Dezelve ontstaat uit aarddeelen, die door de eijnsbare rivieren in den hoofdstroom worden gebragt, of door toevallige waterloopen uit het smelten van de sneeuw of geweldige regenvlagen voortkomende. Eerst ontstaat er eene ondiepte of bank van, welke allengs boven de gewone oppervlakte des waters uitsteekt, terwijl de rivier zelve, indien zij, gelijk de *Connecticut*, over een' zachten grond stroomt, gestadig haar bed verdiept en de nieuwgevormde banken buiten het bereik van toevallige overstroomingen laat.

Tot het ontstaan van zulke landerijen wordt volstrekt het aanzijn van eenige oorzaak vereischt, die den loop der rivier stuit. Overal, waar die oorzaak bestaat, worden er *intervals* gevonden in evenredigheid van de ruimte aan den oever van de rivier en de

after a sketch by W. Bartlett

J. T. Williams

losheid van den grond nabij de cijnsbare stroomen. Die oorzaken bestaan op de *Connecticut* in de landspitsen en in de naauwheid van de rivier op sommige punten, alwaar dezelve tusschen de bergen besloten is.

Zulke landerijen zijn aan vele veranderingen onderhevig. Elke nieuwe bogt van den stroom neemt er een gedeelte van weg. Onder den voortgang dier veranderingen hebben de inwoners van *Connecticut* reeds groote uitgestrektheden van dezelve langzamerhand van den eenen kant der rivier naar den anderen zien verschuiven. Het vorige bed is intusschen gestopt geraakt, zoodat er dikwijls geen spoor meer van overblijft, en er is een nieuw midden door den vasten grond gespoeld.

De grond van die weiden is natuurlijk allervruchtbaarst, maar in derzelver vruchtbaarheid bestaat een wezenlijk verschil. De lagere gedeelten derzelve zijn gewoonlijk de beste, dewijl zij het meest onderloopen en bij gevolg het meest verrijkt worden door het achterlaten van het slib. Van dat gedeelte zijn degenen, die het laagst bij de rivier liggen, de weligste, omdat zij uit fijner deelen bestaan en het overvloedigst van die mest bedekt worden. In het voorjaar staan die gronden altijd onder water. In de maanden Maart en April doen de sneeuwbuijen, die in het noordelijk gedeelte van *Nieuw-Engeland* zwaar, en de regenvlagen, die in dezen tijd des jaars menigvuldig zijn, de rivier van vijftien tot twintig voeten rijzen, en breiden derzelver wijdte op sommige plaatsen van anderhalve tot twee mijlen uit. Bijkans al het slijk in dat saizoen, met den stroom afgekomen, blijft op die gronden liggen: want aldaar vooral wordt het water stil en laat de aarddeelen gemakkelijk bezinken. Dat bezinksel is eene vette meststof. De landerijen, die er van gevoed worden, behouden hunne volle kracht, en geregeld door de hand van de Natuur gevoed wordende, kunnen zij niet dan allervruchtbaarst zijn.

Het voorkomen van die landen is van nature zeer schoon. Eene rivier, die dezelve bewatert, wordt meestal bogtig. De oeverboorden zijn er met heesters begroeid. Een groot gedeelte er van wordt weiland, hetwelk voordeeliger en te gelijk bevalliger voor het oog is, dan eenige andere wijze van bebouwen. De prachtige olmboomen, om welke deze landstreek vermaard is, staan afgezonderd in de velden, terwijl boomgaarden en boschjes dienen om de eenzelvigheid te breken. Dewijl zij mijlen ver zelden omheind zijn, leveren zij ook een voorkomen van uitgestrektheid en van natuurlijke vruchtbaarheid op, alsof zij alleen door de zonnestralen beploegd worden en als een door de Natuur zelve gevormd paradijs, hunne groeikracht ten toon spreiden.

Hoe groot van waarde ook die gronden langs de *Connecticut* geworden zijn, werden zij nogtans door hunne eerste bezitters goedkoop genoeg gekocht. Een van de vroegste kolonisten dezer nabuurschap van den *Thomas-Berg*, was een kleerenmaker, en kocht voor eene kleinigheid een stuk grond aan de rivier van drie mijlen in het vierkant. Een timmerman kwam zich vervolgens in de valei vestigen, en had een' ruwen kruiwagen gemaakt. De kleederenmaker bood hem voor denzelven *of een pak kleederen of zijn ganzeke stuk grond.* De timmerman verkoos het laatste, en werd op die manier eigenaar van eene der schoonste boerenplaatsen aan de oevers van de *Connecticut.*

DE ZILVEREN WATERVAL IN DE KLOOF DER BLANKE BERGEN.

Voor eene bergachtige landstreek, welke gewoonlijk in natuurtooneelen van dien aard rijk is, levert de nabuurschap der *Blanke Bergen* weinig watervallen op. Van die, welke men in de »kloof" ontmoet, is de »Zilveren Waterval" verre de schoonste; maar om haar op het voordeeligste te beschouwen, dient men haar te zien, nadat er zware regens gevallen zijn. De val is niet hoog, maar dezelve van uit het diepste van het bosch voor het licht te zien komen, is eene heerlijke vertooning. Onder de steile hoogten van de bergkloof begraven zijnde, streelt het geruisch van die bevalligste aller watervallen het oor, wanneer men langs den kant van den bruisenden bergstroom van de *Saco* naar den *Preekstoel-klip* heenklimt. Een blik naar boven doet zijnen zilveren stortval ontdekken, hoe hij uit de hoogste toppen van den berg voortschiet en van de eene rots op de andere springt, of zich in een dun breed watervlies over den vooruitstekenden rand heenstort, en onmiddellijk onder den berg een helder stilstaand meer vormt, alvorens in de diepte van de kloof zich met den *Saco* te vereenigen.

Het is nu eene fraaije vertooning, te midden van een woest en bar landschap; en derzelver plotselijke verschijning — want de *touriet* bespeurt er niets van voordat hij er digt onder staat — levert hem, uithoofde van het contrast, een oogenblik van onbeschrijfelijk genoegen op. De beminnaar der Natuur vertoeft gaarne onder de wilde schoonheden van dit oord, en sommige der treffendste denkbeelden van de Amerikaansche schilders zijn in deszelfs eenzaamste hoeken geboren. Wij durven ons vleijen dat deze plaat, naar eene schilderij van DOUGHTY, zeer aan het verlangen onzer inteekenaars beantwoorden zal.

GEZIGT OP NIEUW-YORK VAN WEEHAWKEN AF.

Weehawken is weinig in achting bij den reiziger, die de stoutere en steilere hoogten der *Hooglanden* bestijgt. Weinige bezoeken hetzelve, behalve zij die zich een weinig van de doffe stadslucht zoeken te verfrisschen, en die van een' zomerschen namiddag een' gezegenden rusttijd makende daarheen gaan om er hun' voet op het groene gras te drukken, en de rotsen beklimmen, om van dezelve af een vrij uitzigt over ons nieuw gebouwd *Babel* en deszelfs wateren te genieten. Er is geen gedeelte van »het land," hetwelk God zoo zeer zegende met het vermogen om den geest te sterken en

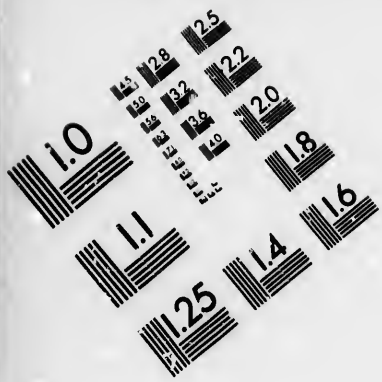

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

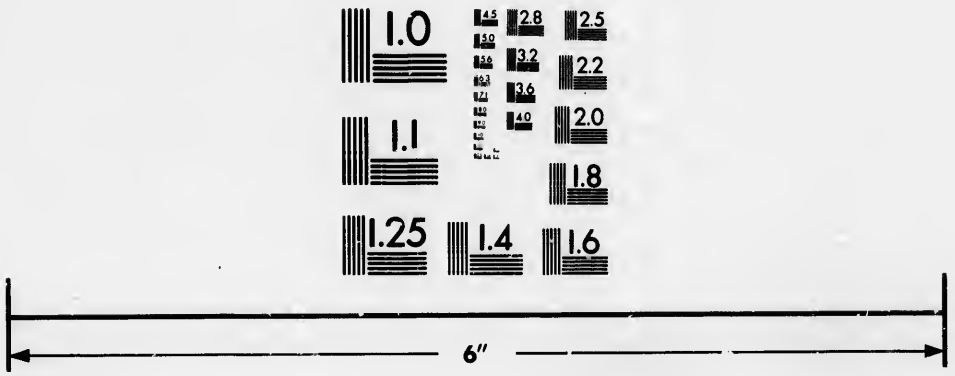

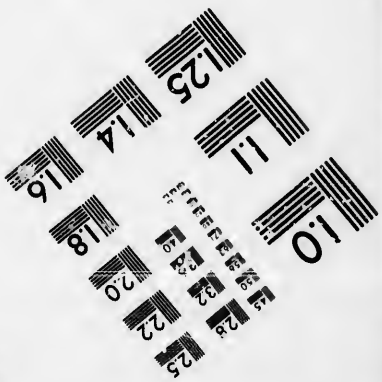

Photographic Sciences Corporation

22 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

VIEW OF NEW YORK FROM WEEHAWKEN.

NEW YORK, VU DE WEEHAWKEN

PROSPECT VON NEW YORK, VON WEEHAWKEN AF...

GEZIGT OF NIEUW-YORK VAN WEEHAWKEN AF

het bloed te verfrisschen, als de voorstad van eene hoofdstad. De vrije lucht, die men er inademt, de frischheid van het gras voordat het nedergetreden is, het geboomte dat zoo schoon is, alleen omdat er de bladen van geheel vrij zijn van alle stof van de straat, het eenvoudigste vogeltje of de kleinste vlinder genieten er eene hoogere mate van geluk dan hun elders te beurt valt. De meeste lustoorden van dien aard, hebben hunne fraaiheid tot hunne voornaamste verdienste, maar het is *Weehawken* te beurt gevallen een' zanger, en dat wel geen' onverdienstelijken, aan te treffen onder dezulken, voor wier troost en geluk het zoo heerlijk bloeit. Een koophandeldrijvende dichter, wiens »Werken" op planken in de Walstraat te koop staan, maar wiens verzen, alleen tot zijn genoegen gedicht, zoowel in de letterkunde als in het hart zijner landgenooten leven, bezingt aldus dit bekoorlijk *Tempe:*

Weehawken! in het schoon van uwe hergtooneelen
Ontmoeten we al hetgeen des menschen oog kon streelen,
Toen hij Natuur in 't vroegst van hare jeugd aanhad.
Geen zomerzonneschijn bestraalde ooit rijker' schat
Van boschtaf'reelen, dan waarop de blik mag staren
Des reizigers, die met verachting van gevaren
Tot midden in het hart van uwe wonden dringt,
En daar met fieren moed van rots op rotsen springt.
Hij wordt niet afgeschrikt wanneer zijn stoute schreden
Den rand der steilte tot op 't uiterste betreden,
Waar hij beneden zich 't hem dreigend rouwmishaar
Om zijnen dood verneemt in 't woelen van de baar.
Met al de kracht, die hem de wanhoop kan verleenen,
Slaat hij zijn handen om de kreupelhout heen,
En klemt er zich aan vast, daar in den vegen nood
Zijn levenslust ontwaakt bij 't aanzien van den dood.
Zelfs als de loop van 't bloed zijne ad'ren weêr doet zwellen,
Blijft toch 't gevoel van vrees hem 't angstig hart beknellen,
Gelijk men aan het strand, als 't stormen is bedaard,
Een tijdlang nog het dof gehuis der zee ontwaart.
In zulk een oogenblik wendt hij verrukt zijne oogen
Naar de aarde, naar de zee en naar des hemels bogen;
Aanschouwt de wolken, hoe zij drijven voor zijn' voet,
Terwijl hij boven zich het reine azuur begroet
Der zachtste zomerlucht. In het verschiet gelegen
Ziet hij de baai, waarvan de golven zich bewegen
En glinstren in het licht der zon: nog verder heen
De eilanden, kusten en de schepen onder een.
Gewis, als eens de kracht zijns levens is versleten,
En 't uur genaakt dat hem zoo veel zal doen vergeten,
Blijft nog dit schouwtooneel gegrent in zijn gemoed.
Ja, hij die als een kind werd in dit oord gevoed,
Of die als jongeling eens dwaalde in deez' landouwen,
Zal in zijn' lat'ren tijd niet weêr die baai aanschouwen
En op haar nederzien van d' ouden heuvelrand,
Of zich verheffen op zijn fraai geboorteland.

Fanny. Een Dichtstuk van FITS-GREENE HALLECK.

Eene kleine plek tusschen de rotsen besloten en alleen van de rivier af zigtbaar, is vermaard, als zijnde de grond waarop HAMILTON zijn noodlottig tweegevecht hield met AARON BURR. De maatschappij van *St. Andreas* heeft eene kleine zuil ter nagedachtenis van HAMILTON opgerigt, maar dezelve bestaat niet meer. Zijn lijk werd op het kerkhof der H. Drieëenheid op de Breedstraat begraven, alwaar dat gedenkteeken thans prijkt.

Het is te bejammeren, dat de gewoonte onder de fatsoenlijke lieden, om *Haboken* en *Weehawken* te bezoeken, afgeschaft is door eene opgevatte meening, dat het verlustigingsoorden voor het gemeen geworden zijn. Die geneigdheid van eene aangename wandelplaats te verlaten, alleen omdat de geringere klasse der maatschappij aldaar mede haar genoegen zoekt, behoort onder die denkbeelden gerangschikt te worden, die wij van onze Engelsche voorzaten navolgen, en waaromtrent de bewoners van het vaste land veel oordeelkundiger handelen dan wij. Hetgeen te *Parijs* de levendigheid van de *Tuileriën* en van *St. Cloud*, van de *Monte Pincio* te *Rome*, van den *Volks-Garten* te *Weenen*, en van den *Corso* en de *Villa Reale* te *Napels* uitmaakt, is juist het gewoel der talrijke bezoekers van het volk. Zij worden aldaar beschouwd als het koor in eene Pantomime, als een achtergrond, onmisbaar voor de werking van het *ensemble*. Zonder hen zouden die plaatsen onbeduidend, zij zouden niets zijn: in *Engeland* en *Amerika* daarentegen is het genoeg dat eenige plaats, de allerbekoorlijkste zelf, door het volk bezocht wordt, om dezelve »gemeen" te vinden!

HET PRESIDENT'S HUIS.

(VAN DE RIVIER AF GEZIEN.)

Het woonhuis des oppersten bestuurders van de *Vereenigde Staten* gelijkt in zijne grootte en bouwtrant naar het landhuis van een' Engelschen edelman, maar het is te bejammeren dat die overeenkomst ophoudt, zoodra wij er den omliggenden grond van bewandelen. Op zich zelven is het een gemakkelijk en bezienswaardig gebouw, en beantwoordt aan het doel zonder te veel uitwendige pracht voor een Republikeinsch land; en waarschijnlijk toch zoo lang de wetten geen regt van eerstgeboorte of rang gedogen, zal het genoegzaam van al de andere woonhuizen onderscheiden zijn, om er de verblijfplaats van den hoogsten gezaghebber des volks in te herkennen.

Het Presidentshuis staat ten naastenbij op het middelpunt eener ruimte van nagenoeg twintig *acres* in omvang, op eene genoegzame hoogte, om het uitzigt op de *Potomac* te hebben, omtrent 44 voeten boven het hoogwaterpeil, en van zijn balkon af een der bevalligste punten van het land — den zamenloop namelijk van de twee armen van den *Potomac*, die het district begrenzen, en verder de hooge streken van *Maryland* en *Virginië* te overzien. De front van het huis beslaat 170 voeten in de breedte, bij eene diepte van 86: zij is van wit arduin gebouwd, met Ionische pilasters, twee boven-

THE PRESIDENTS HOUSE, FROM THE RIVER

HET HUIS VAN DEN PRESIDENT (VAN DE RIVIER AF GEZIEN)

MAISON DU PRESIDENT, VUE DE LA RIVIERE

AS IT [illegible]

verdiepingen en eene steenen balustrade er van boven om heen loopende. De Noordfront is versierd met eene *portique*, rustende op vier Iönische kolommen, en drie van eene andere orde meer vooruitstaande. De ruimte tusschen de voorste en achterste kolommen dient tot eene overdekte galerij, om er de rijtuigen onder te doen wachten. De achterfront, die over den tuin naar de rivier uitziet, is op de Plaat afgebeeld.

Van binnen is het Presidentshuis zeer goed ingerigt. Men vindt er eene groote receptiezaal, benevens twee ovale eetzalen (eene op elke verdieping), die zeer goed verdeeld zijn. De overige vertrekken zijn niet zeer aanzienlijk, en in het ameublement van het gansche huis heerscht, ten gevolge der karigheid, waarmede het Congres eenig geld afzondert om hetzelve te verfraaijen, eene ongelijkheid, welke er het effect van als een welingerigt woonhuis grootelijks benadeelt. De ovale kamers zijn met behangsels van GOBELIN versierd, waarop de zinnebeelden van den Staat gewerkt zijn. Die vertrekken zijn over het geheel beter gemeubeleerd dan de overigen. Het is te hopen, dat het Congres daaromtrent eens anders zal beginnen to denken, en dat wij weldra in staat zullen gesteld worden, om de vreemdelingen niet alleen een goed gebouwd, maar insgelijks een behoorlijk gemeubeleerd en zindelijk onderhouden Presidentsbuis te vertoonen.

In het tegenwoordige oogenblik (de laatste maand van des Generaal JACKSON's bestuur) is die Voorzitter gedwongen zijne kamer te houden, een klein vertrek van de tweede verdieping, omtrent midden in het huis, aan den kant op onze Plaat voorgesteld. Bij gelegenheid van een bezoek, hetwelk de schrijver hem voor eenige dagen deed, zat hij naast zijn ledekant voor eene tafel, met een' overjas over zijn' zwarten rok heen, en een vel half beschreven papier voor hem. Hij stond, de pen in zijne hand houdende, op, om eene dame uit eene andere Provincie te ontvangen, welker voorstelling het voornaamste oogmerk van het bezoek was, en onderhield haar met die ongedwongene beleefdheid, welke zijne manieren zoo bijzonder kenschetst. Hij sprak van zijne aanstaande aftreding, en den weg dien hij dacht te nemen, om de *Heremitagie* (zijn landgoed in *Tennessee*) te bereiken. Hij gaf stellig zijn verlangen te kennen, dat zijne bewegingen zoo veel mogelijk onopgemerkt mogten blijven, en dat men hem gerustelijk naar zijne wijkplaats zoude laten heenreizen. De Generaal JACKSON kwam den schrijver zeer veranderd voor, sedert een bezoek, hetwelk deze hem zes jaren geleden gebragt had. Hij was toen schraal en mager, maar stond zeer regt op en had een' krachtvollen blik — misschien het gevolg van zijne militaire houding en de krijgshaftige uitdrukking, welke steeds zijn gelaat heeft onderscheiden. Hij heeft sedert dien tijd vele van zijne voorste tanden verloren, en hoewel zijne dikke onderlip er nog uitziet, alsof hij er de gansche wereld op zoude willen dragen, is evenwel zijn mond die van een oud man geworden, en zoude bij ieder' anderen het denkbeeld van afgeleefdheid medebrengen. Het vuur straalt den ouden krijgsman nog de oogen uit, en zijn sluik, maar zwaar grijs haar, hetwelk gedurende zijne ziekte onverzorgd gebleven is, vermeerdert nog den forschen trek, die hem in zijne bezadigste oogenblikken altijd bijblijft. Vrede en achting moge zijn deel blijven tot op het oogenblik zijner aftreding toe!

GEZIGT OVER DE SUSQUEHANNA TE LIVERPOOL.

De welluidende Indiaansche naam van die rivier, steeds bekoorlijk in weêrwil van de gegravene vaarten, ijzeren spoorwegen en landsteden, die er de wilde bosschen en de ruwe wigwam in hare valleijen vervangen heeft, herinnert ons onwillekeurig den toestand der oorspronkelijke inboorlingen, en den schielijken maar bloedigen overgang van een' Indiaanschen jagtgrond tot de Europesche beschaafdheid. In de landstad *Liverpool* zal men heden ten dage al de bewijzen van verfijnden smaak vinden, tot de modemaaksters van *Parijs* toe; landhoevenaars, die Champagne wijn drinken, regtsgeleerden, die van het Voorzitterschap droomen, en jonge Dames, die SHELLEY en CHATEAUBRIAND lezen; en echter zijn er slechts vijf en veertig of vijftig jaren verloopen, sedert dat de *Susquehanna* en de bronwateren van den *Ohio* door de krijgszuchtige Shawanezen werden bewoond, en dat er ten Westen van *Wyoming* schaars het huis van eenen Blanke gevonden werd, hetwelk de schouwplaats niet geweest was van barbaarschheden, welke wij thans werk hebben te gelooven.

Onder de echte bescheiden van deze landstreek behoort het verhaal van de gevangenschap en de ontkoming van twee kinderen, hetwelk mij 'alleropmerkenswaardigst voorkomt, en te gelijk aantoont, van welke geaardheid de eerste grensbewoners alhier geweest zijn.

De namen dier kinderen waren JOHN en HENRY JOHNSON; de eerste was dertien, de tweede elf jaren oud. Zij hadden op een' geringen afstand van hun huis in het bosch rondgezworven, werden moede, en gingen om te rusten op een blok zitten. Nadat zij zich daar eenige oogenblikken hadden opgehouden, naderden hen twee Indianen, die zij voor Blanken hielden, totdat zij te digt bij hen waren om hun te kunnen ontsnappen, en zoo werden zij gevangen. Nadat zij een uur ver met hen medegegaan waren, ging de zon onder, en de Indianen legden een vuur aan, en hun gebraden vleesch en geroost koren met hen gedeeld hebbende, legden zij zich te slapen, ieder met een van de knapen in zijne armen.

HENRY, de jongste, had zich, terwijl zij het gebergte overtrokken, aan al zijne droefheid overgegeven, maar de oudste was koen van hart en moedigde den anderen aan met de hoop van de waakzaamheid der Wilden te zullen ontsnappen. De gewoonte van de kinderen voor de roode mannen met hun tomahawk en skalpeermessen bang te maken, had evenwel op den geest van den jongsten een' diepen indruk gemaakt, en hij werd niet stil, voordat de vermoeidheid hem het ruwe voedsel smakelijk maakte, en de warmte van het vuur met het gewone uur van zijne rust hem in slaap deden vallen. Hij lag te slapen met de roode armen van den Wilde om hem heengeslagen, en geraakte weldra in zijne kinderlijke droomen ingesluimerd.

VIEW ON THE SUSQUEHANNAH, AT LIVERPOOL.

CREIGT OVER DE SUSQUEHANNA TO ...

T. Doughty. W. Radclyffe.

DESERT ROCK LIGHT HOUSE.

(Maine)

PHARE DE DESERT-ROCK. DER LEUCHTTHURM DES DESERTFELSEN.

DE VUURTOREN VAN DE BARRE KLIP. — MAINE.

John lag er ook en deed alsof hij sliep. Binnen weinig oogenblikken liet de Indiaan, die hem in zijne armen omsloten hield, hem los. Hij bevrijdde zich zelven verder en kroop naar het vuur; en om van de vastheid van hun' slaap eene proeve te nemen, roerde hij de halfgebrande takkebossen om en blies het vuur helder aan. Zij bewogen geen hunner leden en hun slaap werd niet gestoord. Toen stiet hij zijn' broeder zachtkens aan, maakte hem wakker, en zij stonden zamen bij het vuur met hunne vijanden gerust in slaap aan hunne voeten. John zeide grimlachende: »Mij dunkt, wij kunnen thans wel naar huis gaan." — »Zij zullen ons wederkrijgen," antwoordde de andere, bijna wanhopig. — »Dan willen wij hen doodslaan, voordat wij heengaan," hervatte John.

De Indianen hadden een geweer, hetwelk tegen een' boom stond, met hunne tomahawks op den grond naast hetzelve. John bedacht zich een oogenblik, en vervolgens een steunpunt voor het geweer nemende aan een blok digt bij het hoofd van den eenen der Wilden, spande hij den haan, legde aan op het oor van den slapende, en vervolgens Henry roepende, legde hij diens hand aan den trekker. Hem vervolgens bevelende, wanneer hij hem een teeken zoude geven, los te branden, zonder het geweer te verroeren, nam hij den tomahawk op, en stond met den Indiaan, in wiens armen hij geklemd had gelegen, tusschen zijne beenen. Op het gegeven teeken ging het schot af. De tomahawk trof te gelijken tijde het andere slagtoffer in den nek, zoodat hij wilde opstaan: maar de moedige knaap herhaalde zijne slagen, terwijl de jongere hem toeriep: »Sla toe: met dezen ben ik klaar geraakt!" en de beide Wilden lagen een oogenblik daarna bewegingloos voor hunne voeten. Het geweerschot had den anderen eene kaak weggenomen en hem bedwelmd.

Zij namen den terugtogt aan, het geweer en den tomahawk als zegeteekenen mededragende, en kwamen voor het aanbreken van den dag te huis. Al de naburen hadden hen gezocht, en toen zij het verhaal van hun wedervaren deden, sloeg men er in het eerst geen geloof aan. Doch John had zijn' hoed achtergelaten, tot een merkteeken, om de plaats weder te vinden, bragt hen denzelfden weg terug, en zij vonden den Indiaan zwemmende in zijn bloed. De geschoten Indiaan was verdwenen, maar werd digt in de nabijheid opgespoord, alwaar zij hem, zoo als het verhaal luidt: »*stilletjes lieten liggen, omdat hij toch op de eene of andere manier sterven moest.*"

DE VUURTOREN VAN DE BARRE KLIP.

(Maine.)

Dezelfde soort van wantrouwen, waarmede men het verhaal eenes reizigers, over het vermakelijke van een' zomer in *Rusland* leest, overvalt ons (niettegenstaande al de ver-

zekeringen van het tegendeel), wanneer men wil dwingen iets te bewonderen, hetgeen zoo nabij de bakermat van den Oostenwind ligt als de rivier *Penobscot*. Wij weten, ja, wel dat de lente ook dat gedeelte van de wereld bezoekt — althans zoo ver zich de Britsche grenzen uitstrekken. Wij zouden, er over nadenkende, op het vermoeden kunnen komen, dat aldaar het gras groeit en de zon schijnt — dat het er de maaijers warm hebben en dat er de bloemen ontluiken in het jaargetijde waarin de bijen hun' voorraad tegen den winter inzamelen; maar toch wat het wezenlijke aangaat, sidderen wij bij het hooren noemen van de rivier *Penobscot*, op de herinnering van de gure winden, die van uit dien hoek ons hebben aangeblazen, en van het gewaad, waarin wij er de landstreek altijd gehuld hebben gezien, hetwelk zoo krachtig door den Kapitein van een' walvischvanger beschreven is — te weten, een' zoo dikken mist, dat hij des avonds voor zijne afreize naar de *Zuidzee*, zijn zakmes in denzelven vast gestoken hebbende, hetzelve na eene reis van drie jaren op dezelfde plek *in den mist stekende wedervond!*

Maine levert nogtans fraaije landtooneelen op, en de Heer DOUGHTY, naar eene van wiens schilderijen de nevensgaande plaat genomen is, reisde hetzelve door, en vulde zijne portefeuille met een aantal schetsen, waarvan het grootste gedeelte, wat haar zomerachtig aanzien betreft, in eenig Arkadisch dal zoude mogen t'huis behooren. Deze alle werden genomen uit de nabijheid van de *Barre Klip* en den omtrek van den *Barren Berg* (op onze plaat mede zigtbaar), hoezeer dan ook die namen van derzelver nabuurschap niet veelbelovend luiden.

Men zal verwachten dat er van zulk eene plek toch wel iets te verhalen zal zijn, en zich ook in zijne verwachting niet teleurgesteld vinden. De vuurtoren van den voorgrond staat op eene klip, ten naastenbij twaalf mijlen van het land af, en nabij denzelven ligt een laag rif, hetwelk bij hoog water onzigtbaar is. Tusschen hetzelve en de hoogere klip in is eene doorvaart. Eenige jaren voor de oprigting van den vuurtoren, geraakte een naar huis zeilend schip door storm in de branding en werd aan stukken geslagen. Alzoo de storm eerst in zijn begin was en de zee nog niet zeer hol stond, gelukte het velen der schepelingen de klip te bereiken, alwaar zij zich onder een overhangend rotsbrok konden bergen. De storm nam in hevigheid toe, en na drie dagen lang onafgebroken gewoed te hebben, gedurende welke zij van verre geen vriendelijk zeil te zien kregen, gaven zich de arme schipbreukelingen geheel uitgehongerd aan de wanhoop over. In den vierden nacht zaten zij allen zamen in hun' schuilhoek bijeen gedoken en hielden hunne blikken op de duisternis, welke de zee bedekte, gevestigd, toen een helder flikkerend licht hun een groot schip deed ontdekken, hetwelk regt toe regt aan koers naar de klip stelde, waarschijnlijk zijn gevaar niet kennende. In hetzelfde oogenblik was alles wederom duister en zij zaten angstvol den schok af te wachten. Er verliep nog eene minuut, en onder een bliksemlicht, hetwelk de gansche zee verlichtte als ware het dag geweest, zagen zij het schip op eene bemelhooge haar boven het rif, en onder een' gil van den man die het roer hield, met het breken van de baar in het kanaal glijden, waarop zij er niets meer van hoorden. Zij hielden het allen voor verloren en gaven zich op nieuw aan eene zwijgende

W. H. Bartlett. J. T. Willmore.

WASHINGTON'S HOUSE, MOUNT VERNON.

MAISON DE WASHINGTON, MONT VERNON *WASHINGTON'S HAUS UND DER VERNON*

HET HUIS VAN WASHINGTON OP DEN BERG VERNON.

London, Published for the Proprietor by G. & C. Virtue, 26, Ivy Lane, 1840.

wanhoop over. Met den ochtend bedaarde de storm; de zon kwam onbewolkt op, en tot op den middag toe gevoelden zij nog het lijden van een' razenden honger, terwijl zij vruchteloos naar eenig zeil bleven uitzien. Kort na den middag kwam er eene boot de doorvaart tusschen de klippen invaren. Vriendelijke stemmen begroetten de uitgeputte schipbreukelingen, en zij werden met koen overleg en stoute beradenheid van de klip gered. Het schip, hetwelk zij 's nachts gezien hadden, lag niet ver van den anderen kant van de klip bij, en zij werden er weldra aan boord genomen, zoodat zij met voorzigtigheid verpleegd, spoedig van hunne vermoeidheid bijkwamen en behouden de haven bereikten. Zij waren bij denzelfden glans van het licht, die hun zijn gevaar had doen zien, door den stuurman ontdekt geworden, en door het breken van de baar, welke het schip in den stroom van het kanaal tusschen de riffen geworpen had, gered zijnde, bleef bij tot aan den morgen bijleggen, totdat hij bespeurde, dat het vaartuig ver ten zuiden van de klip was afgedreven, wendde en met het eerste bedaren van de zee zijne boot uitzette tot de gevaarlijke dienst, die hem zoo wel gelukte.

Hoe gelukkig ook de Heer DOUGHBY moge slagen in schetsen van dien aard, is hij toch sterker in het zachtere landschap — in de meeren, rivieren en bosschen uit het hart der wildernis. Hij beeft in het schetsen van zulke Natuurtooneelen onder de Amerikaansche — en misschien ook wel onder de Engelsche schilders — zijns gelijken niet. Zijne landschappen kunnen bezwaarlijk beoordeeld worden door dezulken, die de fraaije wildernissen van *Amerika* niet gezien hebben: maar het hart der reizigers, die dezelve kennen, wordt er door de zachtste herinnering bewogen. Hij is een allerbevalligst kunstenaar, en wanneer de tijd eens voor *Amerika* zal komen, waarin het zich op zijne schilders zal verhoovaardigen, zal DOUGHBY stellig eene eerste plaats onder hen bekleeden.

WASHINGTON'S HUIS OP DEN BERG VERNON.

Het huis op deze gewijde plek gebouwd is van bout, naar de manier van arduinsteen gekapt. Het middelste gedeelte werd gebouwd door LAWRENCE WASHINGTON, een' broeder van den Generaal. De zijvleugels werden er door den Generaal WASHINGTON bijgevoegd. Het is naar den Admiraal VERNON genoemd, onder wien de eerstgenoemde gediend had. Het huis is twee verdiepingen hoog, zeven en negentig voeten lang, naar de zijde van de rivier met eene portique versierd, die zich langs de gansche breedte van het huis uitstrekt. De omringende grond is nog in denzelfden staat als hij door den Generaal WASHINGTON is nagelaten.

Het huis bevat heneden zes vertrekken en een' ruimen gang. Vier van dezelve zijn van een' gewonen omvang. In den noord-oostelijken hoek is een groot vertrek met

eene fraai uitgebeitelde zoldering, een' marmeren schoorsteenmantel, die den Generaal WASHINGTON uit *Italië* toegezonden is, en een bijzonder fraai orgel, een speeltuig, hetwelk Mrs. WASHINGTON naar al den eisch der kunst bespeelde. Het vertrek aan het zuid-oostelijke einde van het huis dient tot eene eetzaal, en men ziet er de borstbeelden van NECKER, PAUL JONES en den Generaal WASHINGTON, gelijk mede eene fraaije boekenkast in den wand uitgetimmerd met glazen deuren. De boeken zijn meerendeels door den Generaal WASHINGTON bijeen verzameld.

De voorfront van het huis ziet op het Noord-Westen en de rivier stroomt achter hetzelve. Voor het huis heeft men eene laan, welke vijf of zes *acres* grond beslaat, met een slingerpad rondom dezelve, hetwelk met populieren beplant en met heesters bezet is. Aan elke zijde van de laan vindt men een' tuin. Die aan den regterkant is een bloemtuin, en bevat twee oranjeriën (de eene door den Generaal en de andere door den Regter WASHINGTON aangelegd) eene broeikast en eene kweekerij van pijnboomen. Door deze loopen wandelpaden van een' bijzonder schoonen aanleg. Er staat insgelijks eene menigte vijgenboomen, die voortreffelijke vruchten dragen. De andere is een moestuin met een' boomgaard vereenigd.

Bijna tweehonderd yards van het huis af in eene zuidelijke rigting staat een zomerhuis aan den oeverkant van de rivier, welke hier eene hooge schuinte vormt en tot aan het water toe met hout beplant is. Van dat zomerhuis af heeft men een fraai uitzigt over de rivier en op den Marijlandschen oever: gelijk mede op het Witte Huis, vijf of zes mijlen lager aan de rivier, alwaar gedurende den laatsten oorlog eene ontmoeting plaats had met de Britsche schepen, die de rivier opvoeren.

Het gansche terrein, zoo als de Regter WASHINGTON het in eigendom bezat, besloeg tusschen de drie en vier duizend *acres*, die sedert onder zijne neven verdeeld zijn. Het timmerhout van de bosschen, eertijds rijk aan vale herten, bestaat uit witte en bruine eiken, esschen, ceder- en andere soorten van boomen. De grond is schraal en wordt meestal met Indiaansch koren, rogge en garst bebouwd. Er zijn twee visscherijen bij, alwaar eene groote menigte visch gevangen wordt. De berg *Vernon* is het gansche jaar door gezond, behalve in den herfst, wanneer er veel scherpe galkoortsen heerschen.

Een schrijver van naam bezocht den berg *Vernon* eenige jaren geleden en gaf een meer bijzonder verslag aangaande deszelfs grond dan ergens elders te vinden is. »Men bragt ons" zegt hij »langs keizelsteenen paden, omzoomd met palm welke in de allerluimigste figuren was geleidt, en na verloop van twintig en meer jaren nog al de frischheid en de kleur der jeugd behouden had. Aan het uiteinde der lange lanen en tuinen vol heesters en vruchtboomen, en in een eeuwig groen gedost, stonden twee stookhuizen en even zoo vele plantenhuizen in het zonnigste gedeelte van den tuin, en door een lange rij houten loodsen tot berging dienende, tegen de noorderwinden beschut. Uit de lucht van een' kouden December-morgen werden wij plotseling onder het keerkringsklimaat van die ruime gebouwen overgebragt, alwaar wij ons lang ophielden onder boschjes van koffijplanten, linden- en oranjeboomen, alle in het rijkste van hunne dragt, en die onze zintuigen met de kleuren en geuren van het voorjaar streelden.

W. H. Bartlett. S. Bradshaw

VILLAGE OF LITTLE FALLS

(Mohawk River)

VILLAGE DES PETITES CASCADES

HET DORP DER KLEINE WATERVALLEN, AAN DE MOHAWK.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

»Een der stookhuizen is afzonderlijk bestemd tot het kweeken der pijnappels, waarvan wij gansche rijën in een' zeer gaven toestand zagen. Verscheiden schepels limoenen en oranjeappels van velerlei soort groeijen aldaar jaarlijks, welke dienen om het huisgezin daarvan het gansche jaar door te voorzien, wordende het overschot als eene lekkernij aan hunne vrienden gezonden, of gebruikt om hunne naburen in geval van ziekte te verfrisschen. De koffijplant tiert er wel, geeft overvloedig, en wordt gezegd in deugdzaamheid naar de beste Mokka-koffij te gelijken. De takken onder welke wij wandelden, waren vol van de vrucht, bijkans tot hare rijpheid gekomen. Onder de zeldzame planten zagen wij den bij nacht bloeijenden *Cereas*, de *Guáva*, aloës van reusachtige grootte, de West-Indische plantaan, de zoete *Cassia* in den bloei, de stekelpeer en meer andere.

»Bij elken stap dien wij hier deden, overviel ons de gedachte dat de vermaarde aanlegger niet meer bestond. Toen wij het huis voorbijgingen, werd ons de kamer aangewezen waarin hij gestorven was, en onze verbeeldingskracht, door die uitwendige voorwerpen geholpen, stelde ons de plegtigheid van zijne begravenis zoo levendig voor dat wij bijkans zijne asch ter rustplaatse schenen te volgen."

HET DORP DER KLEINE WATERVALLEN AAN DE MOHAWK.

Dit welvarende dorpje ligt aan den noordelijken oever van de *Mohawk*, midden in het schoonste oord van de wereld. De watervallen leveren een groot gemak op voor allerlei fabrijken. Het *Erie-kanaal* en de spoorweg beide loopen er door heen naar de vallei van de *Mohawk*, en maken het tot de woeligste plaats zoo wel als de bekoorlijkste van den grooten weg naar het Westen. Het is echter onmogelijk al de woestheid van het landschap alhier weg te nemen en in weerwil van alle molens, waterleidingen en rookende stoomwerktuigen, zouden nogtans de schimmen der verjaagde Mohawks kunnen wederkeeren en met genoegen de steile hoogten en onveranderlijke rotsen, die van boven op hunne voormalige woonplaats nederzien, bezoekende, het water nog even zoo vrij, hun gebergte nog even zoo fraai vinden.

Onder de weinige overblijfselen der Indiaansche Geschiedenis bestaat er nog een staaltje, hetwelk bewijst hoe de Mohawks het gezag voerden tot over de verstafgelegene stammen van *Conneoticut*. In het jaar 1656 vermoordde een Podunk Indiaan, met name WEASEAPANO, een' Sachem, die nabij *Mattabeseck* (thans *Middletown*) woonde. SEAQUASSIN, de toenmalige Sachem van zijn' stam, deed bij het bestuur van *Connecticut* zijn beklag over die gewelddadigheid en zeide dat de Podunk-Indianen den moordenaar bij zich hielden en hem tegen de verdiende straf beschermden. SEAQUASSIN haalde te gelijk

UNCAS tot zijn belang over, die zich er mede over beklaagde dat TONTONIMO eenige van zijne mannen verronselde en een' Indiaan beschermde, die een' Mohegan gedood had. Het bestuur beval de partijen zamen te verschijnen. SHAQUASSIN en UNCAS merkten aan dat de moordenaar een slechte karel en de vermoorde een groote Sachem was, en stonden er op dat *tien* mannen, vrienden van WEASEAPANO zouden uitgeleverd worden om tot voldoening voor de misdaad met den dood gestraft te worden. TONTONIMO beweerde dat de gevraagde voldoening overdreven was, te meer omdat de vermoorde Sachem WEASEAPANO's oom vermoord had. De Gouverneur trachtte de beklagers te overtuigen dat hun eisch te ver ging, te berde brengende dat de Engelschen in gevallen van moord alleen den dader straften met zijne medepligtigen.

TONTONIMO stelde toen voor eene boete te betalen, maar dit werd geweigerd. Zij lieten evenwel vier mannen van hunnen eisch vallen en verlangden er zes. Dat voorstel werd door TONTONIMO van de hand gewezen. Toen eischte het bestuur van hem dat hij den moordenaar zoude uitleveren, hetgeen hij beloofde te doen. Doch terwijl men over de zaak onderhandelde, verliet hij met het overschot van zijne Podunk-Indianen het hof, en nam de wijk naar het Fort van zijne natie. Zoo wel het bestuur als de aanklagers waren over dit gedrag van TONTONIMO zeer geërgerd. Het bestuur stelde nogtans eene commissie aan om de Indianen te bewegen dat zij vrede onder elkander zouden bouden. Op hun verzoek bewilligde UNCAS er eindelijk in den moordenaar aan te nemen en beloofde tevreden te zullen zijn, indien hij werd uitgeleverd: maar de Podunk-Indianen gaven aan de Engelschen te kenuen dat zij hierin niet treden konden, om dat WEASEAPANO's vrienden talrijk en vermogend waren, en geen zin in dat voorstel zouden hebben.

De Gouverneur sprak hen toen plegtig aan, beval hen in rust te blijven leven en trachtte het voorstel van eene boete ingang te doen vinden. Zij weigerden het op nieuw en gingen heen, nadat zij overeengekomen waren dat de Engelscben geen deel aan hun' twist zouden nemen, en nadat de Indianen beloofd hadden de personen en eigendommen der Engelschen aan beide kanten van de rivier ongemoeid te laten.

Kort daarna verzamelde UNCAS een leger om zich te wreken, maar nabij de *Hoccanum rivier* ontmoet zijnde door eene gelijke magt van de Podunks, en den uitslag van een gevecht onzeker achtende, week hij voorzigtigheidshalve achteruit, nadat bij aan TONTONIMO eene boodschap gezonden had, waarbij bij verklaarde, dat, indien de Sachem der Podunks bleef volharden in het terughouden van den moordenaar, hij naar de Mohawks het bevel zoude zenden om op te komen ten einde hem en zijn volk te verdelgen.

Niet lang daarna bereikte de listige MOHEGAN zijn doel op deze wijze. Hij zond een vertrouwd opperhoofd van eenige wapenen der Mohawks voorzien naar *Podunk*, hem bevelende des nachts zeker huis nabij het fort in den brand te steken, vervolgens de wapenen aldaar in de nabijheid in den grond te steken, en terstond daarop heen te gaan. De krijgsman volvoerde zijn' last. Toen de Podunks in den ochtendstond kwamen om de puinhoopen te onderzoeken, vonden zij de wapens, en ziende dat dezelve van de Mohawks waren, werden zij zoo bevreesd dat UNCAS op het punt stond van zijne bedreiging ten uitvoer te brengen, dat zij den moordenaar uitleverden en om den vrede smeekten.

W.H Bartlett. C. Mills

HARPER'S FERRY.

(From the Blue ridge)

DETROIT D'HARPER, VU DE LA CÔTE BLEUE. HARPER'S FÄHRE, VON DEN BLAUEN BERGEN AUS

HARPER'S OVERVAART, VAN DE BLAAUWE BEEGEN AF GEZIEN.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1841.

HET HARPER'S VEER.

(VAN DE BLAAUWE BERGEN AF.).

Het landschap rondom het *Harpers Veer* is misschien het eigenaardigste en bevalligste van geheel *Amerika*. De gezigtpunten die wij reeds van hetzelve gegeven hebben, stellen deszelfs schoonheid voor, zoo als het uit de laagte gezien wordt. Om de schets te maken, waarvan de teekening op deze plaat gebragt is, was het noodig de *Blaauwe Bergen* te beklimmen langs een naauw kronkelpad, onmiddellijk boven den oever van den *Potomac*. Het uitzigt van dien hoogen top af vergoedt rijkelijk de moeite aan het klauteren besteed. Regt onder des aanschouwers voeten heeft de zamenloop der twee rivieren plaats, en zijn verrukt oog staart eerst op het fraaije en welvarende gehucht van het *Harpers Veer*, en verder over de uitgestrekte boschrijke vlakten, die tot aan de *Alleghany* bergen toe reiken. De President JEFFERSON, wiens naam aan eene fraaije klip boven het dorp gegeven is, heeft eene duidelijke beschrijving van het landschap rondom het *Harpers Veer* nagelaten, welke wij onze lezers zullen mededeelen.

»De doorloop van den *Potomac* door de *Blaauwe Bergen* heen is mogelijk een der verbazendste natuurtooneelen. Men staat op eene zeer hooge landspits. Aan de regterzijde stroomt de *Shenandoah*, die reeds honderd mijlen ver langs de bergketen een' uitloop gezocht heeft. Ter linkerzijde nadert de *Potomac*, mede een' uitloop zoekende. In het oogenblik van hunne vereeniging schieten zij beide tegen het gebergte voort, dringen er door heen en spoeden zich naar zee. De eerste aanblik van dat tooneel doet ons de meening opvatten dat op deze aarde de bergen eerst geformeerd zijn; dat de rivieren naderhand begonnen te stroomen; dat dezelve vooral op deze plaats door de keten der *Blaauwe Bergen* zijn gestuit geworden, en een' Meer hebben gevormd, hetwelk de gansche vallei vervulde. Dat zij steeds hooger wordende, op deze plek zijn doorgebroken en den berg in zijne gansche hoogte hebben van een gescheurd. De rotsbrokken aan weerskanten, maar vooral aan dien van de *Shenandoah* — de blijkbare kenteekenen van de losscheuring harer beddingen door de allergeweldigste krachten der natuur, bevestigen die meening. Doch het verschiet, hetwelk de Natuur aan dat tooneel gegeven heeft, is van een' geheel verschillenden aard, en maakt een volkomen contrast uit met den voorgrond: het is even zoo stil en vreedzaam als de andere woest en verschrikkelijk. Want de berg van een gereten zijnde, biedt aan het oog door de gaping heen het uitzigt aan op een' zachten blaauwen gezigteinder, zeer in de verte op de vlakte, welke u als het ware uitnoodigt om van al het gedruisch en geraas dat u omringt, verwijderd, deel te gaan nemen aan de stilte beneden u. Boven het punt van den zamenloop steekt men den *Potomac* over, volgt zijn' oever drie mijlen ver door den voet des bergs heenen, terwijl de steile klippen aan brokken boven uw hoofd hangen, en na eene reis van ongeveer twintig mijlen, bereikt gij *Frederikstown*

en de fraaije landstreek die hetzelve omringt. Dit tooneel alleen is eene reis over de *Atlantische Zee* waardig; maar hier ook, even als in de nabijheid der Natuurlijke Brug in *Virginië*, woont een volkje dat zijn leven binnen den omtrek van een half dozijn mijlen gesleten heeft, en nimmer deze gedenkteekenen van den oorlog tusschen bergen en rivieren is gaan beschouwen, die toch de aarde zelve in haar binnenste moet hebben doen daveren."

BARHIJDT'S MEER, NABIJ SARATOGA.

Ik reed naar *Barhydts Meer* met den bekwamen kunstenaar, wiens naam onder aan deze plaat staat. Het was een der schoonste dagen van het begin van September. Met een paar *Ponys* (kleine paardjes) die een' stap hadden, waarvan wij moesten erkennen dat wij dien in *Engeland* nooit beter gezien hadden, en een' hemel boven ons hoofd zoo helder dat er ons gansche gestel van versterkt werd, stoven wij door de pijnbosschen van *Saratoga* heen in een' ligt wagentje, en vonden ons een goed kwartier nadat wij van het Badhuis afgereden waren, voor BARHIJDT's deur.

De oude man zat op zijne Hollandsche *stoep* zijne pijp te rooken, en zag zonder zich te verroeren toe hoe wij onze paardjes aan zijne hegge vastmaakten. Tot antwoord op onze vraag of er eene boot op het Meer lag, gaf hij met een' knik een bevestigend antwoord en wees ons naar den kant van het water heen. Om te bepalen of die onverschilligheid voor vreemdelingen hem natuurlijk in den aard ligt, dan of de Heer BARHIJDT niet verkiest voor een' logementhouder te worden aangezien, daartoe is niemand genoeg in zijne geheimen ingewijd. Hij zal u een borreltje geven, u een vischmaal gereed maken, maar het schijnt hem daarbij om het even of zijn borrel en zijn visch u wèl smaakt, gelijk het er hem even zoo weinig op schijnt aan te komen of — en welke betaling hij krijgt. De Heer BARHIJDT is op zijne wijze een goed en inschikkelijk man.

Wij gingen naar het Meer en roeiden naar het uiterste boveneind vanwaar het gezigtje genomen is. Vervolgens keerden wij weder om van des ouden Hollanders gastvrijheid gebruik te maken en een weinig met hem te praten. Onder andere dingen vroegen wij hem of hij wel wist dat hij in een boek beschreven stond.

»Daar heb ik iets van gehoord" antwoordde hij: »zekere *Master* WILKINS of WATKINS heeft iets over mij geschreven, maar waarom weet ik niet. *Ik heb hem bij mijn weten nooit iets kwaads gedaan.*"

Wij hadden het boek niet bij ons om den gehoonden ouden Heer zijn portret te laten zien, doch alzoo hetzelve thans bij toeval voor ons ligt, en inderdaad eene juiste beschrijving van de plaats bevat, zullen wij er een uittreksel van overnemen:

»De Heer BARHIJDT is een oude Hollandsche kolonist, die in het hartje van een bosch

leeft, hetwelk niemand kende dan de Indianen die er in rondzwierven, totdat nagenoeg vier mijlen ver van zijne deur af de minerale bronnen van *Saratoga* ontdekt werden. De hemel boven hem rust, of ten minste schijnt te rusten op eene wildernis van regte pijnstammen van eene reusachtige dikte, en geen ander loof bebbende dan boven aan hunne kruinen, alwaar zich de takken uitspreiden even als ronde tafels tot een feestmaal boven in de wolken. Een klein meertje, hetwelk de gedaante heeft van een oor, even zoo diep in den grond als er de denneboomen boven uitsteken, overal zoo helder als een spiegel, behalve op de plekken waar duizenden van lotusbloemen hare kelken voor het oog van den blaauwen hemel ontsluiten, ligt beneden zijne vensters; en rondom hem in het bosch ligt nog ongeredderd een bruin karpet van verdorde pijnappels, in jaarlijksche lagen opeengestapeld van den tijd af toen het vaste land voor het eerst van de zee gescheiden werd, en ter diepte van een' voet onder de oppervlakte van den grond verrot tot een' mesthoop zoo rijk, dat men er de *Symplegaden* van in een' bloemtuin zoude kunnen berscheppen. Met zijn donker meertje vol forellen, zijn model van eene landhoeve in het omgehakte stuk gronds er digt bij en met zijn' ouden Hollandschen Bijbel woonde albier de Heer BARHIJDT als een Hollandsche denker, praatte in het Hollandsch met zijne kiekens en zijne ganzen, zong Psalmen in het Hollandsch, die de Echos van het bosch weêrkaatsten, en behalve bij enkele reizen naar *Albany*, die al zeldzamer en zeldzamer werden, naarmate de oude Hollandsche bewoners hem ontvielen, zag hij van het eene tot het andere jaar niet een enkel aangezigt van een' Blanke.

»Een reizende Mineralogist onderzocht het water van de Saratogabronnen, en zie, even als het gewrocht der tooverlamp van ALADDYN, ontsproot er een woelig dorp nabij dezelve. Logementen, tinnegieters en apothekers vermenigvuldigden er in eene gewone verhouding tot elkander. Boekerijen, nieuwspapieren, kerken, stalhouderijen en regstgeleerden volgden er op, en weldra werd het van de *Vlakte van Abraham* af tot aan de *Savannahs* van *Alabama* toe, eene wet dat geen mensch van smaak, van fatsoen of van een ondermijnd gestel, gedurende de maanden Julij en Augustus leven kon zonder een bezoek aan de staalbronnen en het volkrijke dorp van *Saratoga* te hebben afgelegd. Het telde zevenduizend inwoners voordat de Heer BARHIJDT, die in zijn eenzaam bosch niet meer dan vier mijlen er van daan woonde, iets van deszelfs bestaan wist. Een paar Engelschen te paard het bosch doorrijdende, staken op een' fraaijen Junijmorgen hunne neuzen bij hem ter deure in, en van nu voortaan genoot de ziel des Hollanders geene rust meer. Iedereen kwam naar hem toe rijden om van zijne forellen te eten, en in de donkere schaduw rondom zijn helder meer te vrijen. Tot zijn zelfbehoud was hij weldra genoodzaakt een paar vertrekken bij zijne provisiekamer te voegen: hij omrasterde zijn' moestuin, en stelde een' prijs op zijne forellen. Een reiziger, die heden niet aan *Barhydts Meer* met zijn eigen Champagne wijn in het meerwater verkoeld, gegeten heeft bij een' ouden grijskop, die in zijne Steven van der Klok's ambachten van kok, bottelier en tafelbediende zijn Hollandsch door het huis heen loopt te »kwaken" heeft den *Niagara* zoo goed als *niet* gezien."

DE TUINEN VAN FAIRMOUNT TE PHILADELPHIA.

De wandelingen zijn aldaar hoewel niet uitgestrekt nogtans vermakelijk uit hoofde van het uitzigt over de Schuijlkil. In de vroegere dagen van WILLIAM PENN was deze zijde van de rivier van een digt woud bedekt, en tot op FRANKLIN's tijd toe (die hetzelve, zegt de geschiedschrijver, met zijne metgezellen OSBORNE, WATSON en RALPH dikwijls bezocht) leverden derzelver oevers een afgelegen en landelijk verb[illegible]ord op, waarvan inzonderheid de liefhebbers van de zwemkunst veel gebruik [illegible]ten. De benaming van *Schuylkil*, aan hetzelve door de Hollanders gegeven, word[illegible] gezegd zoo veel te beteekenen als; »De verborgen rivier" om dat haar uitloop in het opvaren van den *Delaware* nergens zigthaar is. De Indianen noemden haar met een woord hetwelk »de Moeder" beteekent, en een kleine arm van de *Schuylkil*, iets hooger op, de *Jufferen Kreek* geheeten, werd door hen *Ontelannee* of »de kleine dochter van eene groote moeder" geheeten.

De *Schuylkil* en de *Delaware* zijn in vorige dagen de schouwplaats geweest van doorluchtige feiten in het zwemmen en schaatsenrijden. De kronijken der kolonie verheffen de bekwaamheid van zekeren GEORGE TIJSON, een' dikken koopman, die honderd negentig ponden woog: en de Gouverneur MIFFLIN en JOAS CLAIJPOOLE staan in die gedenkschriften als de beste schaatsenrijders van *Pennsylvanië* te hoek. De geschiedschrijver behandelt dat onderwerp met veel belangstelling. »Gedurende de ouderwetsche winters, wanneer elk een ten tijde van het Nieuwe Jaar verwachtte van een runderbraad aan de rivier te zullen zien of hooren, was het dikke ijs, hetwelk zonder de duizenden, die er zich in alle rigtingen over heen bewogen, alleen door zijne eigene zwaarte en zonder zich daarom te verdeelen, met een donderend gekraak scheurde en borst, vol van wandelaars en schaatsenrijders, die men, zoo ver het oog konde reiken, over de gansche uitgestrektheid van de rivier zag wemelen. Onder die groote menigte van schaatsenrijders van allerlei kleur en allerlei gestalte, die naar hoven en naar beneden door elkander heen krioelden, werden er altijd sommige opgemerkt, die de overige verre weg de loef afstaken in vlugheid, behendigheid en bevalligheid van bewegingen: te weten de Gouverneur MIFFLIN, JOAS CLAIJPOOLE en andere, waar onder men zekeren zwarten OTHELLO niet vergeten mag, die even als de edele Moor naar de sterkte van zijne spierkracht en de losheid van zijne bewegingen te oordeelen, wel van »mannen van koninklijke gestalte" afkomstig kon schijnen. In gaauwheid had hij zijns gelijken niet: hij was zoo snel als de wind: het spel zijner ellebogen in afwisselende beweging met die zijner schaatsen, terwijl hij onder het uiten van dien eigenaardigen wilden kreet, die de Afrikanen hij al hunne ligchaamsoefeningen eigen is, vooruitstoof, was hoogst treffend. Van de overige fatsoenlijke schaatsenrijders was GEORGE

W.H.Bartlett. J.Allen.

FAIRMOUNT GARDENS, WITH THE SCHUYLKILL BRIDGE

(Philadelphia)

DE TUINEN VAN FAIRMUNT MET DE BRUG VAN DE SCHUYLKIL TE PHILADELPHIA.

HEIJL de eerste in losheid en bedrevenheid om in een kort bestek van ruimte op het ijs allerlei figuren en Hoogduitsche letters te trekken. Op eene grootere uitgestrektheid zag men hem vlug voortzwaaijen in allerlei bogten, met zijne armen over elkander geslagen, in eene roode buis gekleed zoo als toen de mode was, met een hertslederen broek aan, terwijl zijne breede schaatsen somtijds wanneer hij die er naar keerde, helder in de oogen flikkerden. Dan eens om zich te doen vervolgen zag men hem achteruitrijden, aan de overigen zijne hand reiken, maar in hetzelfde oogenblik door de allerbehendigste bewegingen regts en links hun' greep ontduiken en hun den moeijelijken arbeid overlaten om hem met alle magt achter na te zetten.

Onder de vermakelijkheden van *Philadelphia*, waarvan melding gemaakt wordt, is echter die van de »Meschianza" de opmerkenswaardigste. Dit was eene soort van tournooi of steekspel te gelijk met andere vermakelijkheden, gegeven ter eere van Sir WILLIAM HOWE door de officieren van zijn leger, toen hij zijn opperbevelhebberschap nederleide om naar *Engeland* weder te keeren. Het gezelschap ging over de *Delaware* scheep in eene flotille van drie afdeelingen, met een' troep muzijkanten aan het hoofd van elke derzelve, en eene buitenrij van barges, om de menigte der ongenoodigden op een' afstand te houden. In die orde begaven zij zich na het naburige lusthuis van den Heer WHARTON. Het terrein voor het tournooi was eene laan van honderd en vijftig yards, aan beide kanten met soldaten bezet, en met verscheiden paveljoenen opgeschikt. Vooraan in elk der paveljoenen zaten zeven jonge meisjes in het turksch gekleed en op hare tulbanden de prijzen der overwinnaars dragende. Op een sein van trompetten verschenen »zeven blanke Ridders" in witte en roode zijde gekleed, en schimmels bereidende met prachtige schabrakken. Zij werden gevolgd van zeven schildknapen en een' wapenheraut in zijn volle kostuum. Na de dames gegroet te hebben kondigde de wapenheraut hunne uitdaging af uit naam van de »*Ridders der Bonte Roos.*" Na de derde afkondiging verscheen er een zwarte schildknaap en nam de uitdaging aan uit naam der »*Ridders van den Brandenden Berg.*" Terstond daarna kwamen de zwarte Ridders oprijden in rijkleeden waarop een vuurspuwende berg gewerkt was met het motto: »Ik blaak voor altijd," en het tournooi begon. Zij streden met speren, pistolen en zwaard, en de strijd duurde lang: maar of de blanke dan de zwarte Ridders de zegepraal behaalden, wordt in het verhaal niet gemeld.

Na den afloop van het steekspel begaf zich het gezelschap langs een' hoogen trap naar eene feestzaal, en na den maaltijd werd er eene danszaal opengesteld, versierd met vijf en tachtig spiegels, bloemfestoenen, en smaakvol geschilderd. Vier kamers op dezelfde verdieping bevatteden de aanregttafels met ververschingen. De Ridders en hunne dames openden het bal, en met het klokslag van middernacht volgde er een vuurwerk op met een *Soupé*, hetwelk aangeregt was in een Salon van tweehonderd en veertig voeten lengte, prijkende met zes en vijftig groote armkroonen. Op de tafels stonden honderd lusters en driehonderd waskaarsen te branden; er waren vierhonderd en dertig geregten en twaalfhonderd *Couverts*. Zij werden bediend door een groot aantal zwarte slaven in oostersche kleedingen, met zilveren halskragen en armbanden.

De Koningin van de »Meschianza" aldus besluit de kronijkschrijver met eene aanmerking, die eene zedeles bevat, »was de eenmaal schoone Mrs. L — *thans blind en bijkans van de dingen die bestaan, wegkwynende.*"

HET GEVANGENHUIS TE SING-SING EN BAAI TAPPAN.

Een Amerikaansch gevangenhuis is niet dikwijls een bevallig voorwerp, en tot in de latere jaren bragt hetzelve in den geest van een' *Philanthropist* slechts smartelijke denkbeelden te weeg over de misbruiken en de verkeerdelijk toegepaste bedoelingen van de tucht- of strafhuizen. Wij hebben aan de volhardende menschlievendheid van LOUIS DWIGHT en aan de vrijzinnige Maatschappij welke zijne pogingen ondersteunde, die veranderingen en inrigtingen te danken, die ons in staat stellen om dezelve zonder ergernis of afkeer, eerder als plaatsen van berouw en verbetering, dan als kweekscholen der ondeugd en verblijven van luiheid en lediggang te beschouwen. Het is eene vereerende zaak voor ons vaderland, dat hetzelve het eerste voorbeeld van dien aard gegeven heeft, en er zijn vele menschen, wier vaderlandsliefde meer gevleid is geworden met de bezoeken van Europeanen, door derzelver besturen herwaarts overgezonden om ons stelsel van verbeterhuizen te onderzoeken, dan door vele andere voorvallen tot luister van onzen volksroem uitgebazuind.

De baai van *Tappan* breidt hare breede wateren aan deze zijde van de *Hudsons-Rivier* uit, en schijnt even gelijk alle andere schoone natuurtooneelen, geschapen te zijn voor eene wereld waarin noch misdaad noch straf bestaan kan. En evenwel staat er een hecht gevangenhuis aan deszelfs oever om ons het eerste te herinneren — en wat het laatste aangaat, wie bevoer ooit deszelfs wateren zonder aan den armen ANDRÉ te denken? Men mag er aan twijfelen of wel ooit in de geschiedenis onzes vaderlands een enkel wezen het medegevoel wel zoodanig heeft gaande gemaakt. Zijne buitengewone begaafdheden, de aangeboren beschaafdheid van zijn' geest, zijn openhartig karakter, hetwelk zoo weinig strookte met de onteerende omstandigheden, in welke hij verviel, en zijn standvastige moed bij het naderen van zijn treurig uiteinde, maken hem met ter zijde stelling van alle partijzucht, dierbaar aan iedereen, die zijne geschiedenis leest. ANDRÉ werd aan den oostelijken oever van de rivier te *Tarrytown* in verzekering genomen, en te *Tappan* aan de overzijde werd het vonnis des doods aan hem voltrokken.

De geschiedenis van Kaptein HALE is beschouwd geworden als van denzelfden aard met die van den Majoor ANDRÉ. Die jonge officier had de loopbaan der Hoogeschool afgelegd, en was eerst onlangs bij het uitbreken van den omwentelingsoorlog in dienst

T. Creswick. after a Sketch by W. H. Bartlett. H. Adlard.

SING SING PRISON AND TAPPAN SEA.

PRISON DE SING SING ET MER DE TAPPAN

DAS GEFÄNGNISS SING SING UND DAS TAPANISCHE MEER.

HET GEVANGENHUIS TE SING-SING, EN DE TAPPAN'S BAAI.

London, 1838. [illegible] the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane. 1838.

gekomen. Hij bezat geest, smaak, een vurig gemoed, was een geleerde van onderscheiding en bij dat alles in eene booge mate de aangeboren bevalligheid en de minzame vriendelijkheid van een waar edelman. Geen jongman van zijne jaren beloofde ooit zoo veel, en scheen op eene grootere vermaardheid te kunnen rekenen.

Op het eerste berigt van den slag bij *Lexington* verkreeg hij eene aanstelling bij de armée en trok met zijne Compagnie naar *Cambridge*, alwaar zijne werkzaamheid en zijne goede inachtneming van de krijgstucht spoedig werden opgemerkt. Nadat hij gewigtige diensten had bewezen, werd het tooneel des oorlogs verplaatst en het leger meer zuidwaarts verlegd. Het gevecht van *Long Island* viel voor, en de Amerikaansche legermagt werd in de stad *Nieuw-York* bijeen getrokken. In dat oogenblik was het voor den Generaal WASHINGTON van groot belang de stelling van het Britsche leger op de hoogten van *Brooklyn* te kennen, deszelfs talrijkheid benevens de bewegingen, welke hetzelve voorhad te maken. Zijn verlangen dien aangaande kenbaar hebbende gemaakt, riep de Kolonel KNOWLTON de jongere officieren bijeen, gaf hun des Generaals wensch te kennen en liet het zonder een' van hen in het bijzonder te noemen, aan hunne eigene overweging over. Het waagstuk was ten uiterste gevaarlijk: maar HALE was er in weerwil van de vertoogen zijner vrienden terstond toe gereed en stak in eene boot naar des vijands terrein over. Hij had zich zeer goed vermomd en al de noodige berigten weten in te winnen, toen hij in de boot, waarmede hij terugkeerde, aangehouden werd. Hij werd voor den bevelvoerenden officier der Engelschen gebragt, als spion veroordeeld en des anderendaags opgehangen. De omstandigheden van zijn' dood waren evenwel van die van ANDRÉ verschillende. De Provoost van het Engelsche leger was een refugé, die hem op de allerongevoeligste manier bejegende, hem den bijstand van een' Geestelijke en zelfs in de laatste oogenblikken het gebruik van een Bijbel weigerde, ja de brieven verscheurde, die hij aan zijne moeder en aan zijne vrienden geschreven had. Onder al die wreedheden bleef HALE moedig en bedaard. Tot op het laatste toe behield hij zijne gewone grootheid van ziel en al de waardigheid van zijn' rang.

»Maar" zegt een vermaard levensbeschrijver »hoedanige ook de overeenkomst van die twee ongelukkigen moge geweest zijn bij hun leven, met hun' dood hield dezelve geheel op. Ter nagedachtenis van ANDRÉ werd door de grootmoedigheid van een dankbaren Vorst een teeken opgerigt. Zijn gebeente rust van deszelfs onbekende rustplaats over den Oceaan overgevoerd en bij de overblijfselen van luistervolle dooden in de Abdij van *Westminster* geplaatst. Waar staat een gedenkteeken van HALE's heldendeugd, van zijne edelaardige zelfopoffering, van zijn' vroegtijdigen dood?

WASHINGTON; VAN HET PRESIDENTSHUIS AF GEZIEN.

De afstand zet aan de stad WASHINGTON meer dan aan eenige andere een' hoogeren graad van bevalligheid bij. Een' uitgestrekten grond beslaande, van zich zelven twee of drie fraaije gezigtpunten opleverende, en in het middelpunt van een allerverrukkelijkst landschap gelegen, bezit zij al de vereischten, die een teekenaar voor zijne schets verlangen kan. Het oog van den scherpzinnigen en grooten man, naar wiens naam zij genoemd is, doorzag dat alles wel. Iedereen weet echter dat de keuze van een standpunt voor het Presidentshuis de uitkomst is geweest van latere overwegingen, of nog veeleer het gevolg van een' twist tusschen grondbezitters, wier eigendommen twee mijlen van elkander af lagen. Ieder van hen begeerde de openbare gebouwen op zijn' grond geplaatst te zien; en het ging hun eindelijk als de kinderen met een suikerpopje: zij deelden het voorwerp des geschils in tweeën. Het kapitool stond reeds op eene hoogte; het Presidentshuis werd op de andere opgerigt. Het gevolg daarvan is dat de stad zelve, welke niet dan eene wetgevende hoofdstad zijnde nooit zeer groot behoefde te zijn, als het ware, tusschen die twee punten in ligt te drijven, en nooit regt het voorkomen van eene digt bebouwde stad krijgen zal.

De gewone scherpzinnigheid door het reizen verkregen is een' vreemdeling, die voor het eerst te *Washington* komt, van weinig nut. Bezoekt hij hetzelve op het tijdstip der zitting van het Congres, meent hij zeer wel af te zijn wanneer hij zich laat afzetten voor het logement, hetwelk het naast bij het Kapitool staat, natuurlijkerwijze denkende dat aldaar het groote middelpunt van al de zamenkomsten zijn zal. Hij laat zich derhalve op een vlieringje van GADSBIJ's logement inkwartieren, hetwelk eene groote witte houten *kvravansera* is, alwaar honderden van vreemdelingen gehuisvest zijn. Van den eersten dag af doet hij eene wandeling van eene halve mijl naar het Kapitool, en vraagt zich verwonderd af waarom toch het logement niet gebouwd is op eene der uitgestrekte ruimten aan den voet van den berg. Na verloop van een paar dagen beginnen hem de Secretarissen en anderen diplomaten te bezoeken en de partijen-gevende inwoners doen een' stortvloed van roode uitnoodigingskaartjes op hem regenen. Hij bestemt een' afzonderlijken dag om zijne tegenbezoeken af te leggen, en naar de adressen van zijne vrienden vragende, verneemt hij dat het ondoenlijk is hem die alle te beduiden, maar *dat de huurkoetsier die alle wel kent.* Hij huurt een rijtuig, en het eerste wat hij doet is een ridje van een paar mijlen ver van het Kapitool af. Hij rijdt het presidentshuis voorbij, en den gemacadamiseerden weg verlatende, begint hij modderige lanen en effene vlakten te vinden, hoezeer nog van tijd tot tijd een huis aantreffende, waaraan niets ontbreekt om een landhuis te heeten, behalve boomen, tuinen en heggen. Het ziet er overal uit alsof het tighelsteenen huizen op eene kale

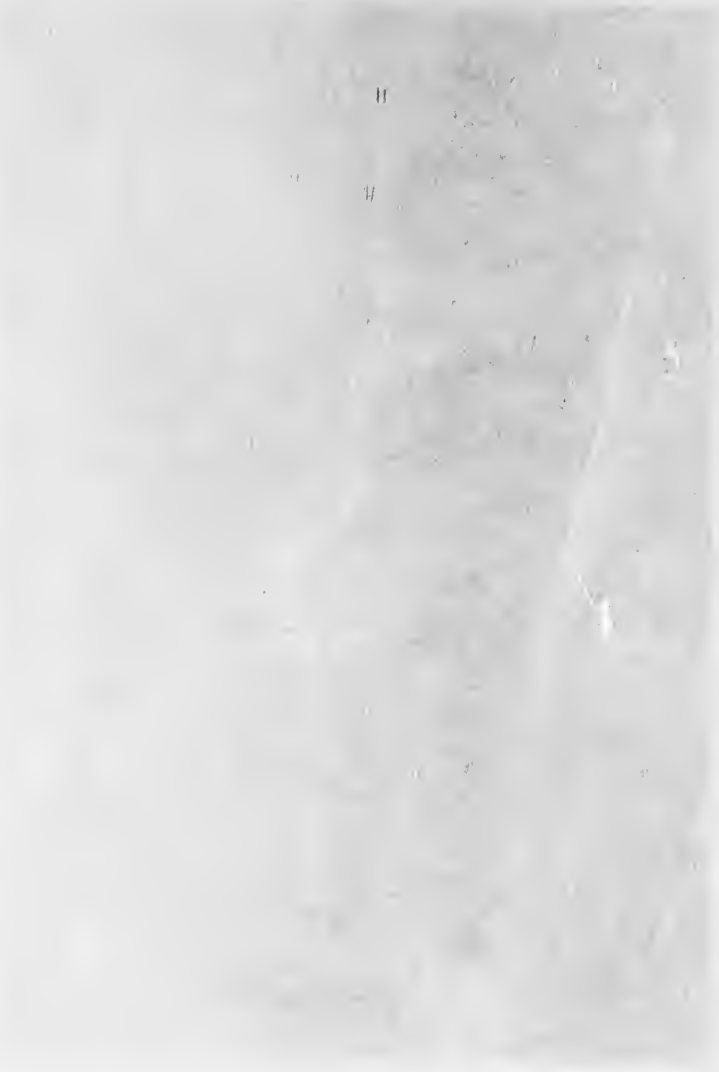

W. H. Bartlett. H. Wallis.

WASHINGTON, FROM THE PRESIDENTS HOUSE.

VUE DE WASHINGTON, PRISE DE LA MAISON DU PRESIDENT. WASHINGTON VOM HOTEL DES PRÄSIDENTEN GESEHN.

GEZICT OP WASHINGTON UIT HET PRESIDENTS HUIS.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

W H Bartlett S Fisher

VIEW OF BALTIMORE.

VUE DE BALTIMORE *AN[illegible]*

GEZIGT VAN BALTIMORE.

London Published for the Proprietors by [illegible] Virtue &c, Ivy Lane 1842.

vlakte geregend had, en iedereen eene straat naar zijne huisdeur heeft geplaveid. De ochtend loopt om en vóór zijn middagmaal heeft hij van zijne vijftig bezoeken er niet meer dan zes of acht afgelegd, die hem de beleefdheid het noodwendigste voorschreef. Voor zijne huurkoets betaalt hij een' prijs tweemaal zoo groot als waarvoor hij in *Londen* een' wagen met twee postpaarden krijgen kan, en des anderen daags zoekt hij een logement in de wijk aan den anderen kant van het Presidents Plein, verlaat het kapitool behalve bij buitengewone gelegenheden, en legt al zijne overige bezoeken, waarmede geen *diné* of geene danspartij gemoeid is, door middel van een' boodschaplooper af.

Ondanks al die ongemakken is *Washington* eene zeer aangename plaats in de *Vereenigde Staten* voor het gezellige leven gedurende den winter. Hetgeen men in onze meeste steden mist, de omgang met lieden van eene hooge beschaafdheid, wordt aldaar gevonden. De omgang met vrouwen, in welke stad of in welk dorp het ook wezen moge, zal steeds door eene verfijnde beschaafdheid gekenmerkt worden; want zij weten zich zelve zonder behulp van de zamenleving in de hoofdsteden te beschaven en te veredelen. Doch de mannen van onze steden, meest altijd aan eenige grovere najagingen overgegeven, hebben minder tijd en minder lust om zich zelven voor den gezelligen omgang te vormen. De proeven evenwel die een regtsgeleerde heeft door te staan gehad, voordat hij te *Washington* in eene vaste betrekking kan komen, vereischen eene groote zielskracht en dikwijls uitstekende bekwaamheden: terwijl de voornaamste menners en tegenstanders van de heerschende partij natuurlijkerwijze meer dan in eenig ander land, mannen van groote ondervinding en menschenkennis behooren te zijn. Men moge er al dien kieschen smaak niet aantreffen, die de *Faubourg St. Germain* kenschetst, maar die beschaafde en gezellige toon, die zelfs den keurigsten zal behagen, wordt in de oogenblikken der zitting van het Congres in al de gezelschapskringen waargenomen, tot welke aan een' vreemdeling de toegang wordt verleend.

GEZIGT OP BALTIMORE.

Die gastvrije en welvarende hoofdstad van *Maryland* heeft haren aanleg te danken aan de grondstelling dat »de tweede gedachten" altijd de beste zijn. De twee broeders van Lord BALTIMORE, van welke de eene, LEONARD CALVERT, tot Gouverneur over de Provincie was aangesteld, landden met hunne tweehonderd kolonisten aan den noordelijken oever van den *Potomac*, en stichtten aldaar de stad *St. Mary*, voorhebbende van dezelve *Maryland's* hoofdstad te maken. Thans is er van dat *St. Mary* weinig overgebleven, hoezeer het eenige jaren lang het vooruitzigt van die eer genoot, en deszelfs burgers, gelijk de Geschiedschrijver zegt: »de omliggende velden bebouwbaar maakten, in vrede met hunne Indiaansche naburen leefden, en te midden van hunne

tabakslanden met vrij wat gevoel van eigene waarde hun leven wegdroomden. Het belangrijkste voorval in deszelfs geschiedenis bestaat in een' aanval op hetzelve van zekeren Kapitein INGLE, die zich gedurende een' opstand van de publieke kassen meester maakte, en den Gouverneur over den *Potomac* naar *Virginië* dreef.

De eerste kolonist binnen de grenzen van de tegenwoordige Hoofdstad, was zekere Mr. GERSUCH, die acht en twintig jaren na het aanleggen van *St. Mary* bij opene brieven den eigendom verkreeg van eenig land op *Whetstone Point*, het tegenwoordige exercitieveld voor de schutterij van *Baltimore*. Onder de vroegsten die op hem volgden was zekere CHARLES CARROLL van CARROLTON, wiens afstammeling en naamgenoot de vrijverklaring mede onderteekende. Men vind aangeteekend dat CHARLES en DANIËL CARROLL de zestig verkieslijkste *acres* binnen de stad verkochten voor veertig schellingen de acre (24 guldens) welke door de commissarissen betaald werden in tabak tegen een duit voor het pond. Dat gedeelte werd toen van eene houten schutting omgeven, met twee poorten voor de rijtuigen en één voor de voetgangers: en dat de noodige materialen bij een werden gebragt »om dien aanzienlijken muur in stand te houden." Zoo nam *Baltimore* toe in voorspoed en aanzien, totdat het gelijk heden eene der verlichtste en fraaiste hoofdsteden van de *Vereenigde Staten* werd, de derde in grootte en met eene bevolking welke tot tachtigduizend zielen telt. Een luimig oudheidkenner geeft het volgende kort verslag aangaande hetzelve in zijne schriften op.

»Het was eene pret juist bij het einde van den omwentelingsoorlog dat kleine *Baltimore* te zien — zoo woelig, zoo bezig, zoo drok, zoo bedrijfelijk — opgroeijende even als een onbeschaamde dikke jongen, stout en ondeugend, en die in weerwil van al de zelfkant waarin hij geprangd zat, in een oogenblik de lange kleederen ontgroeid was. De Marktstraat tot aan de *Congress Hall* toe, was even als eene Neurenberger slang uit hare doos geschoten, met hare rijen lagen houten huizen, ongeregeld voorbij elkander been gebouwd, in de manier van eene Kompagnie schutterij met vrij wat ruimte tusschen de verschillende gelederen, terwijl hier en daar een enkel zwieriger steenen huis te voorschijn kwam, waarvan de vensters wel naar de ruiten van eene multiplicatietafel geleken: met een ruim voorplein, op hetwelk achtbare boomen stonden, onder wier schaduw zwermen van stoute schooljongens, kleine negerkinderen met gescheurde kleederen en potsierlijke schoorsteenvegers knapen *kruis en munt* lagen te spelen, of zich aan de marmeren beelden te buiten gingen.

»Die straat werd daar en boven verlevendigd door de verschijning van deftige vrouwen en meisjes, die zich even zoo stijf en statig bewogen als de kartonnen beeldjes eener poppenkast. Deze waren onze Grootmama's, in kostbaar taf gekleed, hetwelk spitzig over een' boepelrok uitgespreid hing, met nette rijglijven, en met mouwen die tot aan den elleboog toe stijf tegen den arm sloten, en vandaar in plooijen om hoog staken omtrent als de staart van een kalkoen. En welke aangezigten waren het niet waarmede zij pronkten, zoo kleurig, zoo geurig en zoo verstandig! — met hare haren allen over een kussentje om hoog gestreken, hetgeen haar eene fiere en krijgszuchtige houding bijzette, maar van achteren als de stralen van een' katarakt op de schouders nedervallende. Daarbij stapten zij met zulk een' gemaakten gang, en

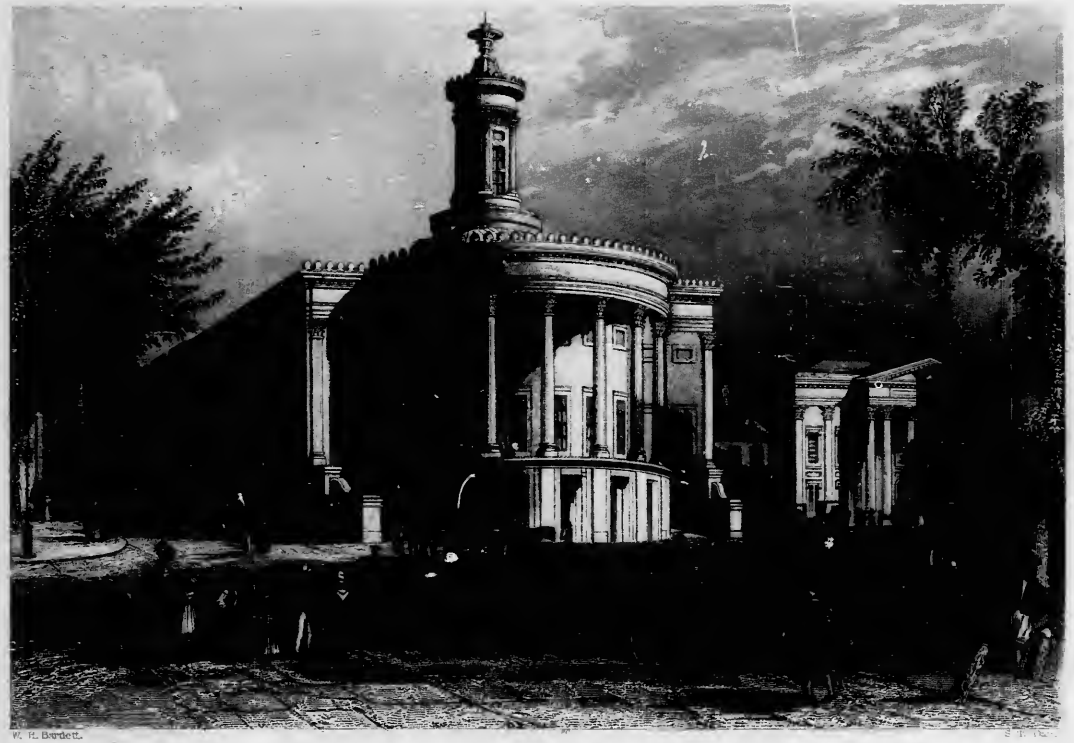

W. H. Bartlett.

THE EXCHANGE AND GIRARDS BANK.

(Philadelphia.)

...RSE ET BANQUE DE GIRARD ... BORSE UND GIRARDS BANK

DE BEURS EN HET BANKIERSHUIS VAN GIRARD TE PHILADELPHIA.

London, Published for the Proprietors ... Geo. Virtue, 26 Ivy Lane 1842.

in schoenen van allerlei kleuren, met scherpe punten en hooge hielen, kunstig van hout gesneden! Hare hoeden liepen torenshoogte spits toe en waren versierd met lange pluimen, welke fier bij elken stap dien zij deden, heen en weder zwaaiden, alsof zij zelve vermaak schepten in de langzame en statige schreden van haar, die dezelve droegen.

»Achter zulk een' fraaijen stoet volgden de *beaux* en de galante heertjes, die de ridderschap van dien tijd moesten verbeelden; het waren *Cavaliers* van de oude school, vol stijfsel en poeder, meerendeels lieden van de omwenteling — oude militairen, bekend om hunne roemruchtige feiten, zoo regt op gaande alsof zij ook hier op het exercitieveld stonden: maar die zich thans toch aan de manieren van het burgerlijke leven wilden gewennen, met driekante hoeden en pruiken op, ligtkleurige rokken met smalle kragen en schrikkelijk lange panden, met zakken op elken der heupen, en broeken, die ter naauwernood tot aan de knieën reikten: met gestreepte kousen, groote gespen op hunne schoenen, en lange stalen horologieketting opzettelijk tot halverwege het dijheen hangende, met cachetten er aan zoo groot als de klankborden van een' preekstoel. Daarbij wandelden zij met eene vreeselijke beweging en sloegen met de punten van hunne rottingen op de straatsteenen, dat het door geheel de stad klonk. Ik tart al onze hedendaagsche *Petit-Máitres* iets te vertoonen wat daar naar gelijkt. Het was zoo vermakelijk een dier modegekjes eene dame op straat te zien aanspreken met eene huiging, waartoe de ruimte van het gansche wandelpad noodig was, met de strijkaadje van zijne beenen, en zijn' stok derwijze onder den linkerarm houdende, dat er het einde van even als de punten van *Spaansche ruiters* uitstak. Niets was *piquanter* dan de dame met hare kin hijkans haren boezem rakende en nijgende alsof zij in den grond scheen te zullen verzinken, dien groet te zien beantwoorden."

DE BEURS EN HET BANKIERSHUIS VAN GIRARD TE PHILADELPHIA.

De bekwaamste bouwkunstenaar der *Vereenigde Staten*, WILLIAM STRICKLAND, is een inwoner van *Philadelphia*, en het is aan zijn' goeden smaak dat die stad grootendeels hare meerdere voortreffelijkheid boven de andere hoofdsteden van ons vaderland, met opzigt tot den aanleg der publieke gebouwen, te danken heeft. Het gezigtje op deze plaat voorgesteld is van de *Third Street* afgenomen in het woeligste gedeelte van de stad, en bevat den achtergrond van de Beurs, een nieuw gebouw van den Heer STRICKLAND, nevens den gevel van een oud gebouw, een fraai model van de Korinthische houworde, hetwelk jaren lang het huis van den Bank der *Vereenigde Staten* geweest is. Hetzelve is naderhand ingerigt ten gebruike eener bank, waarvan het gansche ka-

pitaal verstrekt werd door STEPHEN GIRARD, den rijksten inwoner van *Philadelphia*, onlangs overleden. De Beurs, waarvan eene naauwkeurige beschrijving in een ander gedeelte van dit Werk gegeven is, is eene navolging van het antieke overblijfsel te *Athene*, hetwelk onder den naam van de »Lantaren van Demosthenes" bekend is.

Philadelphia is gelukkig met zijne burgers en is dat altijd geweest, en men kan met waarheid zeggen dat er in de gansche wereld geene hoofdstad bestaat, alwaar de uitwerking van een' vrijzinnigen en ondernemenden volksgeest zoo duidelijk blijkt. Dit is in het bijzonder het geval met alles wat tot het gemak der inwoners betrekking heeft — als daar zijn de aanleg der pleinen en markten, de zindelijkheid der straten, de baden, de algemeene posterij-directie enz. In de voornaamste straat neemt men thans eene proeve van die, even als in *Rusland* geschiedt, met bout te bevloeren, hetgeen aan de stad eene nieuwe verfraaijing voorspelt, en onder de latere blijken van een' verfijnden smaak behoort men den aankoop te rekenen van een fraai lustoord aan de oevers van de *Schuilkil*, en deszelfs bestemming tot een algemeen kerkhof. Hetzelve ligt zeer hoog op een' heuvelachtigen grond, is rijkelijk met boomen beplant, en mogelijk thans reeds na dat van *Scutari* het fraaiste kerkhof van de wereld.

Philadelphia is de lievelingsplaats der vreemdelingen onder ons, en echter bezit die plaats meer dan alle andere hoofdsteden, de kenmerken van eene zeer beschaafde zamenleving. Ik spreek hier van hetgeen doorgaans het geval is, alzoo *Washington* gedurende de bezittingen van het Congres, en *Boston* gedurende twee der warme zomermaanden op hare beurt het middelpunt van bijeenkomst der beschaafde inwoners op het land wordt. Misschien heeft het klimaat van *Philadelphia* daaraan het zijne toegebragt: want *Boston* is negen maanden van het jaar onbewoonbaar door zijne gure koude: en *Washington* daarentegen is gedurende een aanmerkelijk gedeelte van den zomer ongezond. *Nieuw-York*, hoezeer de hoofdplaats van het land, is eerder eene plaats van doortogt dan van een vast verblijf voor dezulken, die niet met den koophandel te maken hebben — hetgeen men al mede dient toe te schrijven aan de ongezondheid van zijn water en de uitloozingen van zijne straten, maar vooral ook aan den onverschilligen toon, die er in zijne zamenleving heerscht.

Met het toenemen van de stoomvaart op den *Atlantischen Oceaan* zijn de handelsvooruitzigten van *Philadelphia* merkelijk toegenomen. Tot hiertoe heeft de vertraging, welke men in het opvaren van den *Delaware*, naar eene stad zoo ver van van de zee af ondervond, allen naijver met *Nieuw-York* op het punt der paketvaart nutteloos gemaakt, maar met schepen, die van den wind en het tij onafhankelijk zijn, is die zwarigheid uit den weg geruimd en de kooplieden trekken daar reeds partij van. Er zijn handelmaatschappijen opgerigt en fondsen verstrekt tot het bouwen van stoomschepen — en *Philadelphia* belooft eerlang als eene eerste handelstad met *Nieuw-York* te zullen wedijveren. De wezenlijke vooruitgang van *Pennsylvanie* gedurende de laatste jaren zal thans eene dubbele waarde verkrijgen en de verdere uitbreiding des koophandels onbegrijpelijk veel te stade komen.

Het is altijd bejammerd geworden dat het groote ontwerp van WILLIAM PENN om langs de geheele lengte der stad een' breeden dam door den *Delaware* te leggen, nooit

VOORHOUT VAN HET KAPITOOL TE WASHINGTON.

VOORHOUT OF PORTICO OF THE CAPITOL AT WASHINGTON.

ten uitvoer is gebragt. Dat gemis is het eenigste wat men *Philadelphia* eigenlijk kan verwijten. Het is te hopen dat bij de behoefte aan eene nieuwe werf, de vrijzinnige geest der kooplieden aan dien wensch des grooten stichters denken zal, en de onaanzienlijke gebouwen doen omver halen, die thans tot in de rivier uitsteken. Met een man gelijk de Heer BIDDLE in het stedelijk bestuur, mag men aan geenerlei gewigtige verandering en verbetering wanhopen.

HET KAPITOOL TE WASHINGTON.

(VAN VOREN GEZIEN.)

Het Kapitool heeft inderdaad een allerprachtigst aanzien, wanneer de beschouwer hetzelve nadert van het gezigtpunt af waarvan het door den teekenaar genomen is, en de verdeelingen van het gebouw doen eene voortreffelijke werking. Deszelfs hoogte en terrassen, het monument met deszelfs fontein, de groote arduinsteenen balustrade welke de bovenkamers omringt, en het in het oogloopende van het voorwerp, geheel alleen op de hoogte staande, dat alles loopt zamen om een' indruk van grootschheid te wekken, die de bouwkundige feilen, indien deze al mogten bestaan, geheel en al doet vergeten.

De uitgestrekte ruimte welke aan den voet der hoogte van het Kapitool ligt, moge voor zoo ver de sporen van bebouwing aangaat, eene onvruchtbare wildernis wezen, zij is nogtans bestemd tot een' Botanischen tuin, wanneer eens het Congres den tijd zal vinden om daartoe de noodige schikkingen te maken. Die kenmerkende trek evenwel van eene zoo schaars bevolkte hoofdstad wordt door de voorstanders van WASHINGTON's bedoelingen, in zoo verre verdedigd, dat hij om alle tusschenkomst of bedreiging van den kant des volks te voorkomen, eene hoofdstad wilde hebben, die weinig bevolkt en uitsluitend in de magt zelve der wetgevers zoude zijn.

Het distrikt van *Columbia*, hetwelk door de verschillende Staten voor het algemeene Congres bestemd werd, had derhalve eene soort van afzonderlijk bestuur, waarvan de Voorzitter der Vereenigde Staten in de eerste plaats den rang van *Mayor* bekleedde, en door deszelfs afstand van de zee en de natuurlijke onafhankelijkheid van deszelfs ligging, is het onmogelijk dat hetzelve ooit eene zwaar bevolkte handelsmarkt zoude kunnen worden.

In een klein boekdeeltje door een' afstammeling van WASHINGTON geschreven, vindt men een verslag van de eerste opneming der *Potomac-rivier* door den grooten vaderlander, met opzigt tot derzelver bevaarbaarheid, en dat gedeelte hetwelk niet meer aan de verandering van het tij onderworpen is.

»De kano of praam" zegt de steller »waarin de Generaal WASHINGTON met eenige van

zijne vrienden het eerst de *Potomac* opnam, was uit een' grooten populierboom uitgehouwen op het landgoed van den Kolonel JOHNSON, uit het *Frederiks Graafschap* in *Maryland*. Dat kleine vaartuig werd op eene kar geplaatst, naar den oever van de rivier *Monocacy* gebragt, te water gelaten, en ontving aldaar zijne aanzienlijke passagiers. De Generaal was vergezeld van den Gouverneur JOHNSON, een der eerste Commissarissen voor de plaatsing der Stad *Washington*, en verscheiden anderen heeren. Tegen den avond waren zij gewoon aan land te gaan en een verblijf te zoeken bij eenigen planter of pachthoevenaar, die nabij de rivier woonde. Zich op zekeren tijd bij een' achtenswaardigen pachthoevenaar aanmeldende, werd den Generaal en de beide JOHNSONS een vertrek aangewezen, waarin slechts twee bedden waren. »Komt, Heeren!" zeide WASHINGTON »wie wil mijn slaapkameraad zijn?" Beiden sloegen die hooge eer af, en de kolonel heeft naderhand dikwijls gezegd dat hoezeer hij zich ook door zulk eene omstandigheid zoude vereerd hebben gevoeld, het ontzag en de eerbied welke de opperhevelhebber hem hadden ingeboezemd, zelfs ondanks hun' dagelijkschen en gemeenzamen omgang, hem hetzelve als eene soort van heiligschennis zouden hebben doen beschouwen.

»Terwijl het reisgezelschap de omstreek van het *Harpers Veer* onderzoekt, kwam het berigt dat de Indianen te *Sandusky* den Kolonel CRAWFORD aan een' paal verbrand hadden. WASHINGTON werd op het hooren daarvan tot schreijens toe bewogen: want CRAWFORD was een der vrienden van zijne jeugd en in hunne ligchaamsoefeningen dikwijls zijne mededinger geweest. De ongelukkige man was zoo moedig als een leeuw en had in den omwentelings-oorlog met groote onderscheiding gediend. Weldra werden WASHINGTON's tranen door verontwaardiging vervangen en naar eene klip, welker punt waar de rivier door het gebergte heendringt, over dezelve heen hangt, wijzende, riep hij met eene stem bevende van aandoening uit: »Bij den Hemel, ware ik de eenigste regter over die Indianen, dan zoude ik het als eene te geringe wederwraak beschouwen, wanneer elke getuige van CRAWFORD's dood van die hoogte af in den afgrond werd nedergeslingerd."

Geene anekdote, hoe gering ook, die met de herinnering aan dien grooten man in betrekking staat, kan voor den lezer, die zijn' naam in vereerend aandenken houdt, van belang ontbloot zijn.

DE NAAUWE DOORVAARTEN OP HET GEORGE'S MEER.

Tusschen sommige van deszelfs eilanden zoowel als tusschen die eilanden en den oever in, neemt het *George's Meer* het voorkomen van eene kalme rivier aan. Door den gaven toestand van het groen aan deszelfs oever, en alzoo er niet van dat slib gevon-

den wordt, hetwelk het zoete water van de stroomende rivier achterlaat, zijn er de landtooneelen bevalliger als die van andere rivieren en verschillen er van even gelijk de kusten van de *Middellandsche Zee* van die van den woelenden *Atlantischen Oceaan*. Van al die fraaije eilanden is er bijkans geen waarmede niet eenig belangrijk voorval in verband staat, gelijk dan ook het volgende van het *Diamanten Eiland*, een dergenen die het meest worden bezocht en bewonderd, verhaald wordt: — Een gezelschap had uit vermaak een zeilpartijtje naar het eiland aangelegd, en zich aldaar langer dan zij zelven wisten, hebbende opgehouden, besloten zij, alzoo de avond viel, aldaar den nacht door te blijven — dewijl het toch te laat was om naar het Fort weder te keeren. »Van den oever af, alwaar wij gelegerd waren," zegt CANE »was het gemakkelijk hunne bewegingen te bespieden, en bespeurende dat zij weerloos waren, staken wij zoodra het donker was, naar het eiland over, alwaar wij hen slapende bij hun vuur vonden, en wij schoten onze geweren onder hen af. Er werden er verscheiden van gedood, waar onder eene vrouw was met een zuigend kind, hetwelk ongedeerd was gebleven. Wij lieten het aan de borst van de levenlooze moeder liggen. De Majoor HOPKINS was slechts gewond. Het dijbeen was hem gebroken: hij sprong uit zijn' slaap in eene oprijzende houding op" gaat BARNEY CANE voort »toen ik hem met de kolf van mijn geweer aan de zijde van zijn hoofd trof. Hij viel voorover, maar hield zich met de eene hand vast. Toen trof ik hem aan den anderen kant en hij hield zich met de andere hand: met een' derden slag maakte ik hem af. Zij werden alle geskalpeerd behalve het kind. Des morgens kwam een troepje uit het Fort de dooden weghalen te gelijk met een', die hoezeer geskalpeerd, nog leefde, en het kind hetwelk schreijende en snikkende aan den boezem van zijne moeder hing."

Dit staaltje van barbaarschheid jegens eene moeder moet zelfs onderdoen voor het lijden van MASSIJ HARBISSON, uit welker dagverhaal van hare gevangenschap ik de volgende uittreksels wil bijbrengen: — »Toen de Indianen niet hadden opgehouden mij onder weg te geeselen, namen zij mijn' oudsten vijfjarigen knaap mede, die nog bij de deur naast mij stond. Mijn kleine tweede knaap, die omtrent drie jaren oud was, had zich bij het vuur geplaatst en riep mij bitter weenende toe niet heen te gaan, al dien tijd niet ophoudende zich over de mishandelingen der Wilden te beklagen.

»De monsters waren niet van voornemen hem achter te laten; zij namen hem bij de hand om hem mede te slepen, maar hij was zoo onwillig om mede te gaan, en maakte zulk een misbaar, dat zij hem bij de voeten opnamen en zijn hoofd tegen den drempel van de huisdeur te pletter sloegen. Vervolgens gaven zij hem nog een' steek, skalpeerden hem en lieten hem voor dood liggen. Toen ik dien onmenschelijken moord van mijn eigen kind aanschouwde, gaf ik een' vreeselijken gil: mijne oogen werden als bencveld, en ik werd geheel en al bewusteloos. Toen gaven mij de Wilden een' slag in het aangezigt, die mij weder tot mijne zinnen deed komen. Gedurende al den tijd van dat angstvol oogenblik hield ik mijn kind in mijne armen vast.

»Zoodra zij dien moord verrigt hadden, bragten zij mij omtrent vijftig of zestig roeden verder naar den oever, bleven aldaar rusten en verdeelden den buit, dien zij uit

mijn huis gehaald hadden. Toen telde ik hun getal eens en zag dat er twee en dertig waren, waaronder twee Blanken als Indianen zwart geverwd.

»Hier was ik getuige van eene nieuwe wreedheid; want zoodra wij aan den anderen oever geland waren, werd mijn tweede knaap, die niet ophield over zijn' broeder te jammeren, en zich te beklagen dat hij onder het afklimmen van den oeverkant door een' val bezeerd was, voor mijne oogen *vermoord*.

»Een der Indianen beval mij vervolgens heen te gaan, waarschijnlijk opdat ik de wreedheid, welke zij thans in den zin hadden, niet zoude zien. Want de andere haalde zijne tomahawk van zijne zijde en met dat doodelijk werktuig *vermoordde en skalpeerde* hij hem. Toen ik die tweede bloedige daad zag, viel ik beseffeloos op den grond neder, met mijn kind op mijne armen, welks handjes aan de haren van mijn hoofd vastgeklemd waren. Hoe lang ik in dien toestand van wezenloosheid bleef, kan ik niet zeggen.

»Het eerste wat ik deed, zoo veel ik mij kan herinneren, was dat ik mijn hoofd van den grond ophief, en dat ik mij overmand gevoelde van den slaap. Ik keek rondom mij en zag de hersenpan van mijn knaapje, nog versch bloedende in de handen van een' der Wilden, waarop ik met mijn kleine kind op den arm andermaal ter aarde neder zeeg. Het eerste wat ik mij verder weet te herinneren, zijn de slagen, die mij de Wilden gaven, hoezeer ik er in dat oogenblik zelf geene bewustheid van had. Eindelijk toch hielpen zij zelve mij in het opstaan.

»In den ochtendstond verliet ons een van hen, om ons spoor na te zien of er ook Blanken waren, die ons vervolgden. Gedurende de afwezigheid van den Indiaan, die mij voor zijn aandeel had geëischt, haalde de andere, die de moordenaar van mijn tweede zoontje was, zijn skalpeermes te voorschijn, sneed een' hoepel en hing de hersenpan daarover te droogen. Moeders die zoodanig iets van hare eigene kinderen niet gezien hebben (en ik denk dat er weinig zulke rampzalige zijn) zullen zich niet dan een zwak denkbeeld kunnen vormen van het gevoel, hetwelk toen mijne ziel doorgriefde."

DE NATUURLIJKE KLIPBRUG: VIRGINIË.

De beschrijving van JEFFERSON heeft het eerst de aandacht der reizigers op deze plek gevestigd, welke waarschijnlijk haars gelijke niet in de wereld heeft. Van de latere beschrijvingen is de beste van Miss MARTINEAU, welke zoo karakteristiek en belangrijk is, dat wij dezelve zouden bederven door de allerminste afwijking van haren tekst.

»Eene mijl ver van de brug af loopt de weg door een bosch. Terwijl ons postrijtuig over dien slechten weg voort hosseboste, ging de Heer L. — met mij het digtste van het woud onderzoeken, onze neuzen in elk boschje en tusschen elke rotskloof

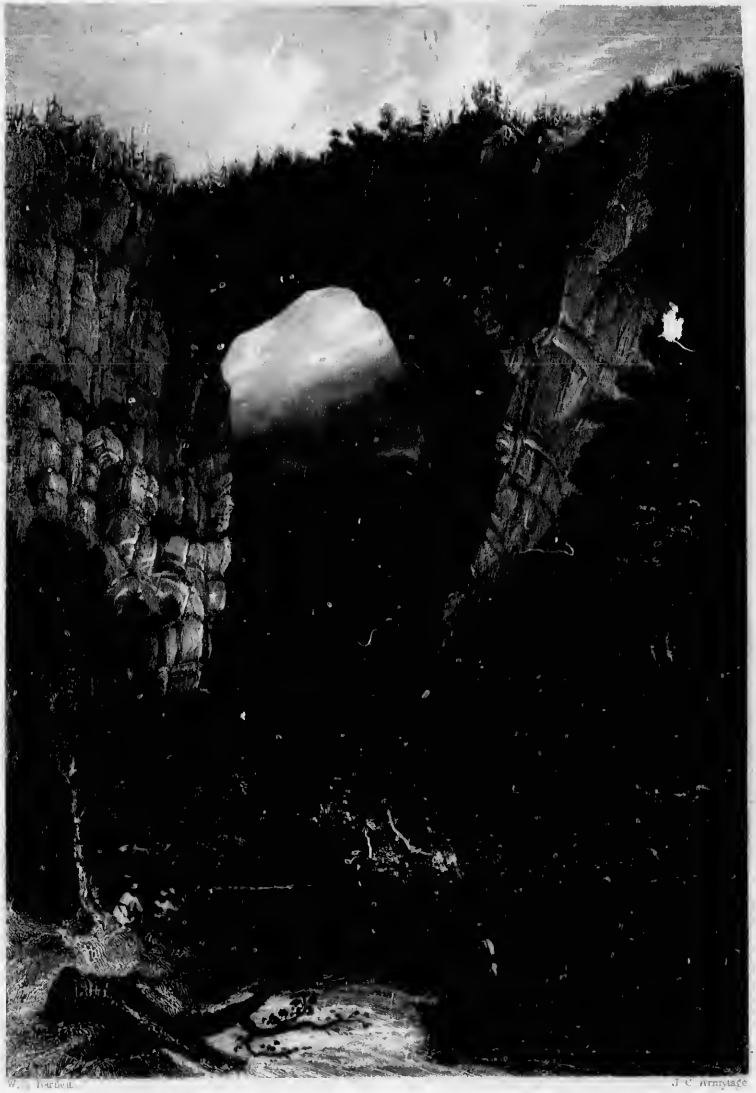

stekende om toch niets te laten verloren gaan. De voerman, die neven ons ging en op zijne zaak te passen had, deed niets dan er om lagchen. Met al mijne opmerkzaamheid kreeg ik geene steilte te zien, en besloot reeds zonder verdere uitstapjes den grooten weg te houden, toen de Heer E. — die een weinig vooruit was, naast zijn paard staande met zijne zweep begon te zwaaijen en mij toeriep: »Hier hebben we de brug!" Toen bespeurde ik dat wij er bijkans over waren en dat de op elkander gestapelde rotsbrokken aan weerskanten een' muur vormden, die onnadenkenden verhindert de kloof met hare brug te zien. Ik ging naar den kant van den weg en hief mij op mijne stijgbeugels om in de rondte te zien, maar bevond dat mij zulks niet hielp. Toen reed ik naar het logement, ontzadelde mijn paard en keerde te voet naar de plek weder.

»Ondanks mijne pogingen konde ik niet in den afgrond van loof en donkere schaduw nederzien. Ik beproefde het van alle kanten van de brug, maar vergeefs. Ik was zeer warm en had een' schrikkelijken honger. Daarbij was ik ontevreden over mijne eigene zwakheid. De eenige weg er op was naar beneden te gaan en vandaar naar boven te zien: hoewel ik met mijne verbeelding niet kon bevatten waar de bodem zijn kon, want van boven af gezien schenen het lagen van boschloof, de eene op de andere gestapeld.

De weg naar de vallei loopt door een veld tegen over het logement, en langs een steil klippig pad, hetwelk onder de brug door gaat tot op eenige *yards* van dezelve af. Ik houde het gezigtspunt van dit pad af voordat men bij de brug komt voor het fraaiste. De onregelmatige bogt van de brug over eene breedte van tusschen de zestig en zeventig voeten, op eene hoogte van honderd en zestig voeten, is digt bewassen met loof. Allerlei groene boomen schieten er uit de kanten op en hangen ook over den top heen. De afstand van den top tot aan den boog is zes en vijftig voeten. Het was thans het begin van Julij. De boomen prijkten in hun' vollen bloei, en de hooge beukeboomen onder den boog staken door hun groen zeer tegen de graauwe klip af en werden juist door het zonlicht beschenen, hetwelk glinsterde in de droppels van den boog en in het spattende en woelende water van de *Kreek der Cederboomen*, welke beneden onze voeten stroomde. Onder den boog fladderden eenige zwaluwen. Zouden er andere zijn, die eene gelijke woonplaats hebben?

»Wij gingen die kreek door middel van de klipstukken die er lagen over, al de plekken opzoekende waarmede eenige overlevering of Legende in betrekking staat. Onder den boog, dertig voeten boven het water, kan men in de rots nog het lagere gedeelte van het naamcijfer G. W. ingesneden ziet. Toen WASHINGTON jong was, klauterde hij tot zoo ver op om een gedenkteeken van zijn bezoek aldaar na te laten. Er zijn ook andere opschriften van denzelfden aard: en boven dezelve een bordje, waarop de namen geschilderd staan van twee personen, die het de moeite waardig hebben geacht hun heldenfeit van zoo hoog geklommen te zijn aan de nakomelingschap over te brengen. Doch hun roem was slechts voorbijgaande. Zij zijn overtroffen geworden door een' tourist, wiens bedrijf waarschijnlijk nimmer geëvenaard zal worden: want hij zoude het kunststuk niet verrigt hebben, indien hij op eenige wijze de taak had kunnen

ontwijken. Nimmer werd eene groote daad onwillekeuriger verrigt. Met dit te zeggen hebben wij de bedoeling niet om des jongelings verdienste te verkleinen; het is alleen om hem van de beschuldiging van roekeloosheid vrij te pleiten.

»Die jongman, BLACKLOCK geheeten, bezocht de Natuurlijke Klipbrug, vergezeld van twee vrienden, en almede door de eerzucht gedreven, welke zich aan die plaats schijnt te hechten, van zijn' naam op de hoogste plaats te schrijven, beklom hij de klip aan den tegenovergestelden kant van dien, welken WASHINGTON gekozen had, en schreef aldaar zijn naamcijfer. Andere hebben mogelijk gezien, waaraan de Heer BLACKLOCK niet dacht, dat het eene plaats is gemakkelijk om er tegen op te klimmen, maar dat het afklimmen er onmogelijk is. Hij was veertig voeten of iets meer van den grond af: hij had weinig steun, en was onder het schrijven van zijn' naam reeds moede geworden, zoodat hij duizelig werd toen hij de onmogelijkheid inzag van weder beneden te komen. Hij riep zijne tijgenooten toe dat zijn eenigste redmiddel was zonder bedenken tot boven op de brug te klimmen. Zij zagen het toe en moesten met angst erkennen dat hem weinig kans op behoud overbleef. Zij bemoedigden hem gedurig en riedden hem aan noch naar boven noch naar beneden te zien. Hij ging steeds voort, nu eens van onder den boog een vooruitstekend steenstuk, waarop van beneden af geen steunpunt zigtbaar was, te beklauteren, en dan weder in eene kloof vol gebladerte verdwijnende. In bange verwachting luisterden zij dan of zij nog niets hoorden kraken en keken of zij geene beweging zagen. Hij moet tot honderd vijftig voeten hoog boven hen geweest zijn. Eindelijk hadden zij hunne oogen zoodanig gevergd dat zij niets meer zagen, en bijkans alle hoop opgaven. Hij was zonder twijfel in de boomen nedergevallen, alwaar zijn ligchaam nooit zoude gevonden worden. Zij klommen naar de brug om de kans te hebben van hem van boven af te zien te krijgen. Zij vonden hem bewusteloos op dezelve. Hij kon zich herinneren dat hij den top had bereikt juist voordat hem die flaauwte overviel. Het zoude wel eens de moeite waardig zijn te vernemen of die les hem tot een' bloodaard in het klimmen gemaakt, dan of zij zijn vertrouwen op zijne zenuwen versterkt heeft."

DE WATERVALLEN VAN PASSAIC.

Alzoo van deze fraaije watervallen elders eene beschrijving is gegeven, zal het mogelijk niet onvoegzaam zijn een' korten uitstap te doen van het onmiddellijke voorwerp der teekening, en een geschiedkundig voorval er van bij te brengen. De Jaarboeken van *Nieuw Jersey* leveren niets zoo belangrijks op als de krijgsoperatiën van WASHINGTON binnen deszelfs grenzen, en onder deze behoort de veldslag van *Monmouth Court House* eene eerste plaats te bekleeden. Op het nieuws van het traktaat tusschen *Ame-*

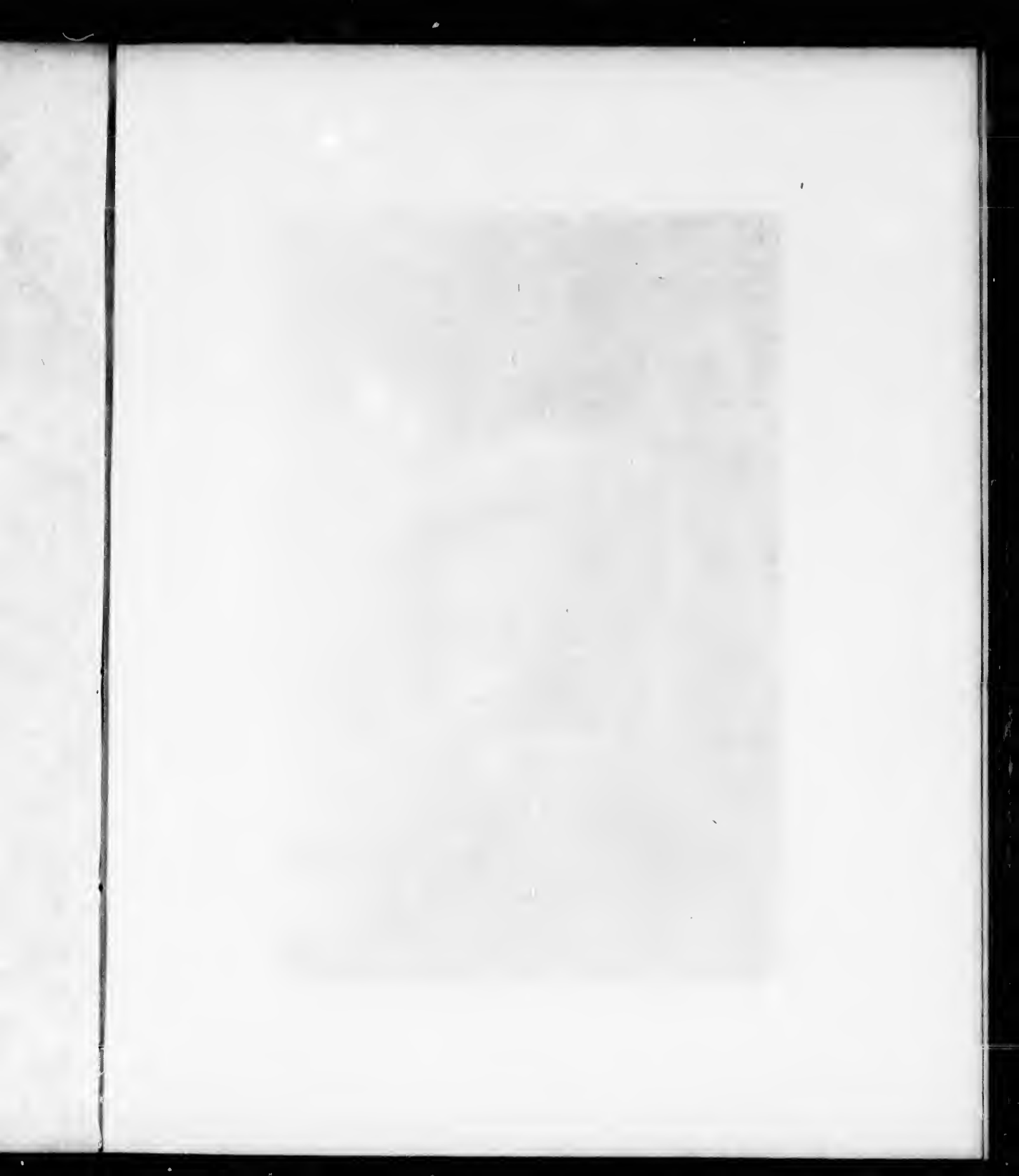

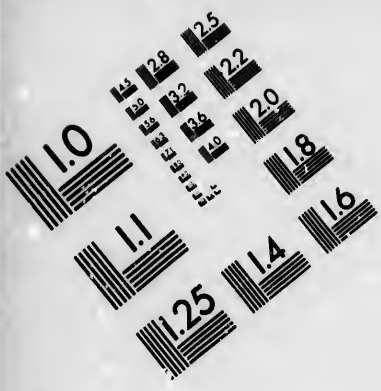

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

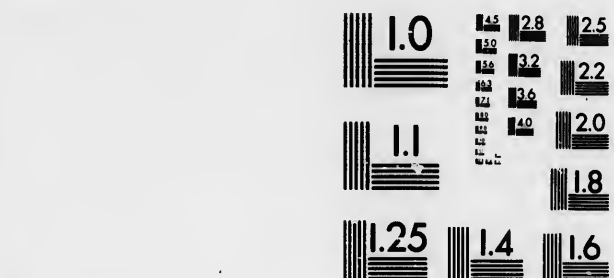

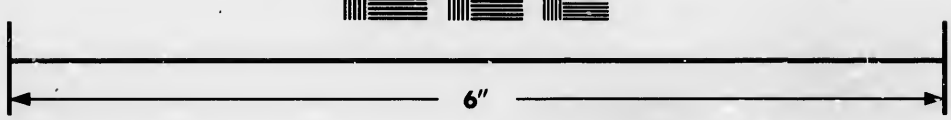

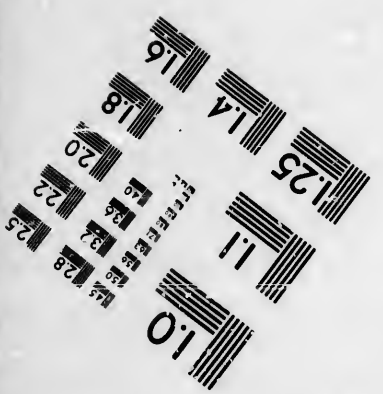

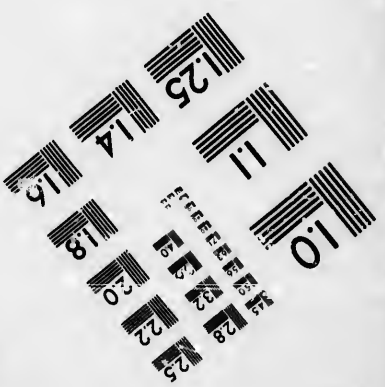

Photographic Sciences Corpcration

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

W. H. Bartlett. J. Sands

VIEW OF THE PASSAIC FALLS.

CASCADES DE PASSAIC *DIE PASSAIC CASCADE*

GEZIGT OP DE WATERVALLEN VAN PASSAIC.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

rika en *Frankryk* gesloten, beval het Britsche bestuur dat zijne legermagt zich te *Nieuw-York* zoude bijeenverzamelen. De koninklijke armée brak dienvolgens uit *Philadelphia* op en toog *Nieuw Jersey* door, alwaar WASHINGTON besloot een veldslag te wagen. »Het Engelsche leger" zegt de Geschiedschrijver »trok in twee afdeelingen op: deszelfs voorhoede werd door den Generaal KNIPHAUSEN, en de achterhoede door Lord CORNWALLIS aangevoerd: doch de Engelsche Opperbevelhebber oordeelende dat het oogmerk van den Amerikaansche Generaal was eene poging op zijne bagagie te doen, stelde die onder de bewaring van den Generaal KNIPHAUSEN, opdat de achterhoede welke de bloem van het Engelsche leger uitmaakte, in staat zoude zijn om met nadruk te handelen. Die schikking beraamd zijnde brak de afdeeling van de Generaal KNIPHAUSEN volgens bekomen bevel op den 28 Junij bij het aanbreken van den dag op: maar de andere onder Lord CORNWALLIS, bij welke de Generaal en Chef zich bevond, stelde zich niet voor acht ure in beweging, opdat zij niet al te kort op de bagagie zoude opdringen. Generaal LEE verscheen op de hoogte van *Freehold* spoedig nadat de Engelschen dezelve verlaten hadden, en den vijand in de vlakte volgende, maakte hij schikkingen om het gedeelte der achterhoede, hetwelk tot bedekking der artillerie diende, af te snijden. Terwijl hij naar zeker bosch oprukte, hetwelk ter zijde van die vlakte lag, om in persoon der vijandelijke stellingen te berkennen, trok Sir HENRY CLINTON zijne gansche afdeeling van de achterhoede terug om de Amerikanen aan te tasten. Thans bespeurde LEE dat hij zich ten aanzien van de magt dier achterhoede bedrogen had, maar bleef toch bij zijn besluit om op dat punt slag te leveren. Terwijl de beide legerkorpsen zich tot den slag voorbereidden, verliet de Generaal SCOTT, een' schuinschen marsch van eene Amerikaansche kolonne voor een' aftogt houdende, zijne stelling en trok een moeras achter zich over. LEE niet te vreden met het terrein waarop de armee bijeengetrokken was, herstelde de fout van SCOTT niet, maar beval het gansche detachement het moeras over te gaan en de hoogten weder te bezetten. Onder die achterwaartsche beweging kwam de achterhoede, welke bij het eerste vuur hare bagagie had weggeworpen en haastig opdaagde om de voorhoede te ondersteunen, op het slagveld aan, en de Generaal WASHINGTON vooruitrijdende kwam tot zijne allerbitterste ergernis en verbaasdheid de voorste troepen op haren aftogt tegen. Naar LEE toe gaande gaf hij hem zijne afkeuring te kennen, dan hoe driftig hij er ook over was, hij verloor voor geen oogenblik die zelfsbeheersching, welke op een zoo gewigtig oogenblik een' opperbevelhebber beboort bij te blijven. Hij beval terstond de bataillons van den Kolonel STEWART en van den Luitenant Kolonel RAMSAY zich op een stuk grond in linie van slagorde te stellen, ten einde den vijand te verontrusten: en den Generaal LEE bevolen hebbende met het overschot van zijne troepen de noodige maatregelen te nemen om de Britsche kolonnes aldaar tegen te houden, reed hij zelf terug om de achterhoede van het leger aan te voeren. Zijne bevelen werden krachtdadig uitgevoerd. Hierop volgde een scherp gevecht, en hoezeer LEE genoodzaakt werd het terrein te verlaten, bragt hij zijne troepen in goede orde vandaar en ontving toen het bevel om dezelve achter *Englishtown* te concentreren. De neep die hij den vijand had toegebragt, verschafte hem den tijd om den linkervleugel en de

tweede linie van de Amerikaansche armée in het bosch en op de hoogte, naar welke LEE was afgetrokken, in stelling te brengen. Lord STERLING, die den linker vleugel kommandeerde, plaatste eenige stukken kanon op de hoogte, hetgeen met de medewerking van een gedeelte der infanterie den vooruitgang der Engelschen op dat punt stuitte. De vijand deed eene poging om den linker vleugel der Amerikanen om te trekken, maar werd met bebloede koppen afgewezen. Tegen den regter vleugel maakten zij ook eene beweging, maar werden aldaar teruggewezen door den Generaal GREENE die eene zeer voordeelige stelling genomen had. WAYNE met eene korps troepen opkomende, onderhield een zoo onafgebroken vuur, dat de Engelschen het weldra opgaven en de stelling bezetteden, welke LEE te voren had ingehouden, en alwaar de veldslag terstond na de aankomst van den Generaal WASHINGTON een' aanvang nam. De Engelsche liniën stonden hier in eene sterke stelling. Hare beide flanken waren door de bosschen en de moerassen gedekt, en van voren konden zij slechts door een' naauwen bergpas bereikt worden. De dag was vreeselijk heet geweest en de troepen waren schrikkelijk vermoeid, doch de Generaal WASHINGTON besloot het gevecht te hervatten. Hij beval den Brigade-Generaal POOR met zijne eigene brigade en die van *Carolina* tegen des vijands regter vleugel aan te rukken, terwijl WOODFORD met zijne brigade hun' linkervleugel zoude omtrekken. Te gelijk ontving de artillerie het bevel van op te komen en tegen zijn front te ageren. Die bevelen werden schielijk volbragt, doch er ontstonden zoo veel zwarigheden tegen, dat het bijna duister was eer de aanval konde verrigt worden. Men oordeelde het derhalve voor geraden de verdere bewegingen tot aan den morgen uit te stellen, en de troepen lagen met het geweer onder den arm in het veld. De Generaal WASHINGTON, die den dag door zeer werkzaam was geweest en alle persoonlijk gevaar had getrotseerd, lag in zijn' *cloak* gewikkeld te midden van zijne soldaten onder een' boom te rusten. In zijn oogmerk om den slag te hervatten was hij te leur gesteld. De Engelsche troepen trokken des nachts zoo stilletjes af dat de uiterste voorposten en die welke er het naaste bij waren vóór den ochtend niets van hun' aftogt vernamen."

NORTHUMBERLAND: AAN DE SUSQUEHANNA.

(DE ZAMENLOOP VAN DEN OOSTELIJKEN EN WESTELIJKEN ARM.)

Het geluk en de voorspoed der steden aan deze en andere rivieren der Midden-Staten, zijn tot een' duren prijs gekocht geworden en ten koste der kolonisten, die in beschaafdheid vooruitgingen en boven wier graven de grasspieren nog ter naauwernood zijn opgekomen. Men behoeft slechts de nieuwheid der kronijken van de gevechten aan deze oevorboorden in het oog te houden om zich te verzekeren dat er nog geene eeu-

VIEW OF NORTHUMBERLAND.

(On the Susquehanna)

GEZIGT OP NORTHUMBERLAND AAN DE SUSQUEHANNA.

London, Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1840

wen zijn verloopen, sedert dat er man tegen man door de blanke en roode menschen om het bezit van die vruchtbare velden gestreden werd.

Eerst in 1778 dwongen de herhaalde invallen in de nederzettingen van dit gedeelte des lands vele der inwoners hunne landhoeven te verlaten en zich in de zwakke forten langs de rivier verspreid te verzamelen, alwaar zij de gevaren, die hun dreigden, met meer kans van goeden uitslag konden afweren. Er wordt te dien aanzien een treffend voorval verhaald van eene worsteling tusschen een oud man en twee Indianen, waarvan deze de bijzonderheden zijn:

»David morgan, de held der geschiedenis, was meer dan zestig jaren oud. Hij bezat eene kleine landhoeve omtrent eene mijl van een der Forten af. Op den dag van het voorval zich niet regt wel gevoelende, had hij zijn' zoon en dochter om het vee te voederen naar de afgelegene hoeve gezonden en was in het Fort te bed gaan liggen. Terwijl hij sliep droomde hij dat hij zijne beide kinderen geskalpeerd ijlings naar hem toe zag loopen. De droom was zoo levendig dat hij opsprong, en ziende dat zij nog niet teruggekomen waren, nam hij zijn geweer op en ging haastig heen om hen op te zoeken. Hij kwam zeer ontsteld bij de landhoeve, maar de kinderen waren er, zoodat hij op een blok hout ging zitten om een weinig tot bedaren te komen. Hij had nog niet lang zoo gezeten toen er twee Indianen uit zijn huis kwamen en op zijn' zoon en dochter af gingen, die bezig waren den grond te bereiden om er meloenen in te zaaijen. Vreezende hen te zeer te verschrikken en aldus van het vermogen om te vlugten te berooven, bleef hij stil zitten, maar waarschuwde hen op den gewonen toon van zijne stem voor het gevaar, en riep hen toe naar het Fort de wijk te nemen. De Wilden hieven een ijselijk geschreeuw aan en gingen hen vervolgen, maar de oude man in dat oogenblik voor den dag springende, zochten zij zich achter de boomen te verbergen. Nu trachtte morgan zijne kinderen te volgen, maar na verloop van een paar minuten bespeurende dat de Wilden hem zouden achterhalen, keerde hij zich om ten einde op hen te vuren. Zij doken terstond achter de boomen, hetgeen de oude man ook deed, en op een' der Indianen mikte, wiens schuilplaats, een jong boompje, hem niet geheel en al verborg. Toen hij op het punt stond van vuur te geven, begreep de Wilde zijn gevaar en bukte zich achter een zwaar blok, hetwelk voor zijne voeten lag. Nog een oogenblik en het schot viel; de Indiaan duikelde voorover terwijl hij zich zelven twee steken in de borst gaf.

»Een' zijner vijanden gedood hebbende, kwam morgan van achter den boom, waar hij schuilde, voor den dag en ging op de vlugt. De Indiaan volgde hem, en dat duurde omtrent zestig ijards ver, toen de oude man achterom kijkende zag dat het geweer slechts weinig schreden van hem af op hem was aangelegd. Hij deed een' sprong zijwaarts en de kogel floot hem zonder kwaad te doen langs het oor voorbij. De strijd was thans gelijker geworden, en morgan trachtte met de kolf van zijn geweer den Indiaan een' slag toe te brengen, maar ontving er te gelijk een' van des Indiaans tomahawk, die hem een' der vingers van zijne linkerhand wegnam. Zij worstelden thans man tegen man, en de Indiaan werd op den grond geworpen, doch wist door eene krachtige poging den ouden man onder te krijgen en op zijne borst gaande zitten, uitte hij een' zege-

kreet en tastte naar zijn mes. Een vrouwenschort, hetwelk de Indiaan uit het huis gestolen om zijne middel had vastgemaakt, was hem thans in den weg, en MORGAN greep eene van zijne handen tusschen zijne tanden, en zelf het mes wetende te grijpen, haalde hij hetzelve met zulk een geweld door de vingers van den Indiaan heen, dat hij hem eene zware wond toebragt. Onder het worstelen geraakten beide weder op de been, maar de vingers, die hij tusschen zijne tanden hield, vasthoudende, bragt MORGAN hem een' steek toe, die de strijd besliste. De Wilde viel, en de oude man vreezende dat er nog andere van den stam in de nabuurschap mogten zwerven, pakte zich dood afgemat, zoo schielijk als hij maar kon, naar het Fort.

»Terstond begaf zich een troep blanken op weg naar de plek, waar de worstelstrijd was voorgevallen, maar de Indiaan was er niet meer. Zij gingen de sporen van zijn bloed na en vonden hem bij een' omvergevallen boom, zijn bloed stelpende met het voorschoot hetwelk hij gestolen had. Op hunne nadering veinsde hij te grimlagchen en trachtte hen te sussen, in zijn gebroken Engelsch vragende; »Hoe vaart gij broeders? hoe vaart gij?" Doch hem werd geen kwartier gegeven. Tot schande van onze blanke broeders zegt het verhaal, dat zij hem met de tomahawk doodsloegen en skalpeerden en vervolgens hem en zijn' kameraad villende, zadels en tabakszakken van hunne huid maakten."

DE PREEKSTOEL-KLIP.

(OP DE BLANKE BERGEN.)

De benaming aan dit fraaije gedeelte der *Blanke Bergen* gegeven, levert de duidelijke blijken op van de vrome denkbeelden der eerste Puriteinsche kolonisten van *Nieuw Hampshire*, maar het gelijkt even zoo veel naar een preekstoel als vele andere klippen in de stoute landgezigten van *Nieuw Engeland*, waarvan wij er ten minste twaalf van diezelfde benaming kennen. Door eene zelfde soort van ernstige vromen het eerst bevolkt als *Massachusetts*, is evenwel *Nieuw Hampshire* niet met dezelfde vlek van dweeperij besmet. Het bloeddorstig tijdperk van vervolging uit hoofde van tooverij in *Massachusetts* heeft in *Nieuw Hampshire* geene navolging gevonden De twee of drie voorvallen van dien aard die in aandenken zijn gebleven, hebben eerder eene klachtige strekking; vooral dat, hetwelk in de geschiedkundige bijdragen onder den titel van »Aanklagte van SUSANNA TRIMMINGS van de kleine haven te *Piscataqua*" voorkomt. Die aanklagt en de verklaringen, welke op dezelve betrekking hebben, zijn als volgt:

»Des avonds van den dertigsten Maart naar huis gaande met de oude vrouw BARTON ging zij aan de waterkom nabij haar huis van haar af. Bij hare terugkomst hoorde zij tusschen de woningen van EVENS en ROBERT DAVIS een geritsel in het bosch, hetwelk zij eerst toeschreef aan eenig dier, doch zie, daar verscheen haar eene vrouw,

W. H. Bartlett. R. Sands.

PULPIT ROCK.

(White Mountains.)

PULPIT ROCK — MONTAGNES BLANCHES DER KANZELFELSEN, IN DEN WEISSEN BERGEN

DE PREEKSTOEL. — KLIP DER BLANKE BERGEN.

London, Published for the Proprietors, by Geo: Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

welke zij vreesde dat de oude vrouw WALFORD zijn zoude. Zij vroeg mij waar mijne gezellinne was: en ik antwoordde dat ik niemand bij mij had. Toen zeide zij: »uwe gezellinne is in dit oogenblik thuis: leen mij een pond katoen." Ik zeide dat ik slechts twee ponden in huis had, waarvan ik er zelfs geen aan mijne moeder konde geven. Daarop hernam zij dat het beter was indien ik zulks deed: dat mijn verdriet reeds groot was, maar dat het nog grooter zoude worden, want dat ik eene verre reis zoude doen, maar nooit komen waar ik wezen wilde. — Hierop verliet zij mij en ik werd als van een *slag van vuur* in den rug getroffen, en zij verdween bij den waterkant *in de gedaante van eene kat*. Zij had eene witten linnen muts om hare kin vastgemaakt en haar borstrok en bovenrok waren rood, met een oud groen voorschoot, en een' zwarten hoed op haar hoofd. —

»Haar man (OLIVIER) zeide dat zij in een' bedroefden toestand was thuis gekomen. Zij ging mij met het kind op hare armen voorbij, legde hetzelve op het bed neder, en ging op haren elleboog leunende op eene kist zitten. Driemaal vroeg ik haar wat haar deerde. Zij kon niet spreken. Ik nam haar tusschen mijne armen, ondersteunde haar en herhaalde mijne vraag. Zij hijgde naar haren adem en het was even alsof haar iets in de keel zat, hetwelk haar belette adem te halen. Ik reeg hare kleederen los. Toen begon zij te spreken en zeide: »Heere, bewaar mij! dat booze vrouwmensch zal mij nog dooden." Ik vroeg haar welk vrouwmensch? waarop zij antwoordde: »vrouw WALFORD." Ik trachtte haar te overtuigen dat het eene zwakheid van haar was, maar zij zeide neen, en vertelde mij, als boven gezegd is, dat haar rug als in vuur stond, en dat hare onderste ledematen als het ware lam en zonder gevoel waren. Ik kneep haar en zij voelde het. Zij bleef dien nacht en den volgenden dag en nacht regt ziek, en klaagt dagelijks nog over pijn in hare ledematen.

»Een getuige verklaarde in Junij 1656 dat hij op den 30sten Maart van hetzelfde jaar, op den tijd door Mrs. TRIMMINGS opgegeven ten huize van WALFORD was geweest, en dat vrouw WALFORD totdat het stikdonker werd, thuis gebleven was, zoo gezond als ooit te voren.

»NICHOLAS ROWE verklaarde dat JANE WALFORD, kort nadat zij aangeklaagd geworden was, des avonds bij den getuige voor het bed was gekomen, hare hand zoo hard op zijne borst had gelegd, dat hij niet konde spreken en tot op den volgenden dag zware pijn ondervond. Bij het ligt van het vuur in de naaste kamer bleek het hem dat het vrouw WALFORD was, maar zij sprak niets. Omtrent eene week daarna hervatte zij haar bezoek en deed even als te voren, maar zeide niets.

»ELIZA BARTON verklaarde dat zij SUSANNA TRIMMINGS in den tijd van hare ongesteldheid gezien had, en dat haar aangezigt opgezet en met allerlei kleuren bevlekt was. Zij had toen aan de getuige haar geval verteld, die haar gezegd had dat het niets was dan hare *verbeelding*. Hare oogen zagen er uit alsof zij ontstoken waren.

»JOHN PUDDINGTON verklaarde dat vrouw WALFORD sedert drie jaren bij zijne moeder aan huis kwam. Dan plagt zij te zeggen dat haar eigen man haar eene oude tooverheks noemde, en dat wanneer zij bij het vee kwam, haar man haar beval heen te gaan, want dat zij het vee behekste.

»AGNES PUDDINGTON verklaart dat op den 1 April 1656 de vrouw van W. EVENS ten haren huize kwam en aldaar den ganschen nacht gelegen had. Dat zij getuige een weinig na het ondergaan der zon eene geelachtige kat zag: en Mrs. E. zeide dat haar overal waar zij was, eene kat achterna liep. JOHN kwam en zag eene kat in den tuin, legde met zijn geweer aan om haar te schieten. De kat klom op een' boom, en bet geweer ketste; zelfs wilde sedert dien tijd de haan er niet meer van blijven staan. Naderhand zag zij drie katten: de gele verdween op den vlakken grond, maar zij kon niet zeggen waarbeen.

»JOHN PUDDINGTON getuigde in denzelfden zin.

»Drie andere getuigen verklaarden dat zij ELIZA de vrouw van NICHOLAS ROWE hadden hooren zeggen dat *er te Strawberrij Bank drie toovenaars waren.* De eene was THOMAS TURPIN, die verdronken was: de oude HANS was de tweede, en den derden wilde hij niet noemen om hem buiten opspraak te houden. —

»Vrouw WALFORD's zaak werd tot de volgende regtszitting verschoven.

»*Regtszitting van Junij* 1656.

»JANE WALFORD voor de vierschaar gebragt zijnde op vermoeden van eene tooverheks te zijn, zal gevangen blijven tot aan de volgende zitting om zich alsdan te verantwoorden.

»De aanklagt werd waarschijnlijk vervolgens ingetrokken. Vrouw WALFORD bragt voor het Provinciale Geregtshof eene aanklagt in van laster tegen zekeren ROBERT COUCH, en schatte haren eisch van schadevergoeding op duizend ponden.

»Getuigen-Verklaringen in eene aanklagt van laster, om gezegd te hebben dat voorzeide JANE eene tooverheks was, en dat hij zulks zoude bewijzen: hetgeen grootelijks tot hare schade was.

»Uitspraak ten behoeve van de eischeresse WALFORD vijf ponden en de regtskosten."

GEZIGT OP HUDSON EN DE CATSKILL BERGEN.

Op deze plaats steekt eene wigvormige punt of kaap in de rivier vooruit aan welker boveneinde, dat in eene wijde vlakte uitloopt, de stad *Hudson* ligt. De dagelijksche werkzaamheid wordt aldaar meerendeels in ééne straat verrigt. De aanwas van die stad is in het eerst zeer snel geweest, maar de omliggende landstreek werd bevonden voor de behoeften van de stad geene genoegzame hulpbronnen op te leveren, en zoo doende bleef de toestand van haren koophandel vele jaren lang op dezelfde hoogte. Sedert evenwel heeft zich de ondernemingsgeest der inwoners in de walvischvangst eene nieuwe bron van welvaart geopend.

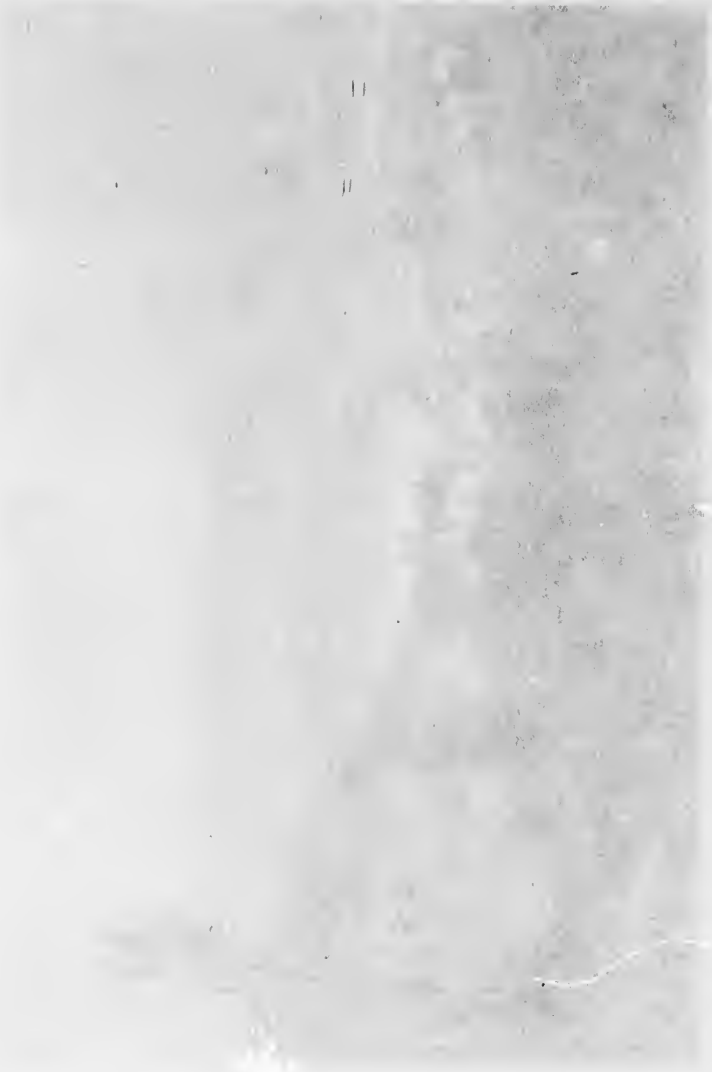

W. H. Bartlett.

GEZICHT OP HUDSON EN HET GEBERGTE CATTSKILL.

Men gelooft dat »de Halve Maan," het schip waarmede de groote ontdekker voor het eerst de *Hudson* opvoer, niet verder kwam dan een paar mijlen boven de stad, welke zijn' naam draagt, en dat het overige van den ontdekkingstogt met de sloep gedaan werd. Men ontving hem aldaar op eene hoogstgastvrije manier. »Hij ging in eene van de kano's der inboorlingen naar den wal met een' ouden Indiaan, die het opperhoofd was van veertig mannen en zeventien vrouwen. Hij zag deze in eene hut van boomschors gemaakt, die van buiten en van binnen zeer zindelijk en net bewerkt was. Hij vond er een' grooten voorraad van Indiaansch koren en boonen, waarvan genoeg in den omtrek van het huis te droogen lag om drie schepen te bevrachten; behalve hetgeen op het veld stond te groeijen. Nadat zij in het huis waren gekomen, werden er twee matten over den vloer gespreid om er op te gaan zitten, allerlei voorraad van spijs binnengebragt in goed vervaardigde roode kommen, en een paar mannen met pijl en boog heengezonden, die weldra met een paar duiven terugkwamen. Zij doodden ook een' gemesten hond en stroopten er met schelpen het vel van af. Zij hadden verwacht dat hunne gasten den nacht door blijven zouden, maar deze besloten naar boord weder te keeren. De inboorlingen waren bij uitstek zachtzinnig en goedhartig: want toen zij HUDSONS voornemen bespeurde om naar boord te gaan, dachten zij dat het uit vrees voor hunne bogen en pijlen was, braken die in stukken en wierpen ze in het vuur."

Op zijn' togt benedenwaarts op de rivier bleef HUDSON zich andermaal vier dagen ophouden op de plek tegen over de toekomstige stad. De geschiedkundige berigten deelen belangrijke bijzonderheden mede omtrent zijne bewegingen op al de verschillende dagen van dien togt. »Op het berigt van degenen die HUDSON had uitgezonden om de rivier op te nemen" zegt de geschiedschrijver »bevond HUDSON dat het onnoodig zijn zoude verder op met zijn schip te gaan, of zijn' terugtogt uit te stellen. Hij had eenige dagen in een' vriendschappelijken omgang en met een' vrij voordeeligen handel met de inboorlingen omgegaan. Onder deze behoorden waarschijnlijk die van de beide oevers der rivier — de Mohegans zoowel als de Mohawks. Op den middag van den 23sten September dreef hij naar eene ondiepte af, en weinig van den wind geholpen, bleef het vaartuig met de eb boven de klip zitten, totdat de vloed weder opkwam, toen het vlot geraakte en voor den nacht ten anker bleef.

»Des anderen daags legde hij zeven of acht zeemijlen verder af. Toen het schip weder op eene modderbank midden in de rivier vast bleef zitten tot aan den volgenden ochtend, toen de vloed te tien ure HUDSON in staat stelde om in diep water te ankeren. Het vaartuig werd dus andermaal opgehouden in zijn' togt voorbij de plaats alwaar thans eene voorname stad HUDSON's naam vereeuwigt.

»De tegenwind hield hem hier vier dagen op. Op dien van zijne aankomst gingen zij aan land en verzamelden een' goeden voorraad van hazelnoten; doch of dit aan den oostelijken of aan den westelijken oever was, word niet vermeld. Doch 's anderen daags gingen zij weder aan land om aan den westelijken oever van de rivier te wandelen, en vonden aldaar een' goeden grond om koren te verbouwen en groenten, met eene menigte van zeer goeden eiken- en notenboomen, hazelaars, ipen, benevens

een' grooten voorraad *van lei om er huizen mede te dekken en andere goede steenen.* In het berigt van dien togt wordt niets gesproken van eenige inwoners. Dezelve had plaats op de hoogte waar thans *Athene* ligt, tegen over *Hudson.* Doch op den volgenden morgen (den 26sten) toen de timmerman, de stuurman en vier mannen van de equipagie aan wal waren gegaan om hout te kappen, kwamen, terwijl het schip ten anker lag, twee kano's de rivier op van de plaats af alwaar zij het eerst »goede menschen" aangetroffen hadden (de aanlegplaats van *Catskill*), en in eene derzelve bevond zich het oude opperhoofd, dien HUDSON te *Albanij* door sterken drank bedwelmd had. Hij was onze vreemde bezoekers dertig mijlen ver gevolgd tot aan den voet van de *Catskill bergen*, met de tweederlei bedoeling om HUDSON andermaal van zijne vriendschap te verzekeren, en om de beminnaars van het wonderdadige genoegen te verschaffen, door aan de bergbewoners zijne eigene avonturen mede te deelen, en hen uit hunne woonplaatsen te lokken om het drijvende wonder te komen zien. Dat oude opperhoofd bragt nu een ander oud man mede, »die nog meer snoeren koralen medebragt en die aan onzen kapitein gaf, en hem door de gansche omliggende landstreek heen geleidde, even alsof dezelve onder zijn beheer stond!" Zij bleven lang bij ons, een groot vermaak scheppende in al de onbegrijpelijke vreemde zaken welke zij aan boord zagen. HUDSON ontving de twee oude mannen benevens de vrouw van een hunner aan boord aan zijne tafel. Want zij hadden twee oude vrouwen en een paar jonge meisjes van zestien of zeventien jaren medegebragt, die zich zeer zedigelijk gedroegen.

»Na den maaltijd en het uitwisselen van geschenken gingen de gasten heen, HUDSON door teekens uitnoodigende om hen te komen opzoeken: want het schip lag omtrent twee mijlen van hunne woonplaats af."

De verdere omstandigheden van dien belangrijken togt benedenwaarts op de *Hudson*, zullen de opheldering van eene volgende Plaat uitmaken.

HET DORP CATSKILL. HUDSONS RIVIER.

CATSKILL is meer bekend als de aanlegplaats voor de reizigers, die naar de hooge bergstreek gaan, dan uithoofde van eenige aanmerkenswaardige gebeurtenis of bijzondere fraaiheid. Het is een klein woelig dorpje, alwaar de logement- en de stalhouder de welvarendste ingezetenen zijn; want gedurende den zomertijd zijn het die twee, die nagenoeg de gansche bevolking der *Vereenigde Staten* hetzij herbergen of naar het logement van het gebergte heenbrengen. De zwaar beladen stoombooten leggen er op hare heen- en terugreizen aan, en men kan zich geen woeliger tooneel voorstellen, dan dat hetwelk hier tweemaal daags voor een' tijd van anderhalve minuut plaats vindt.

W.H. Bartlett.

VILLAGE OF CATSKILL.

VILLAGE OF CATSKILL.

AT THE CATSKILL

HET GEBUCHT CATSKILL.

Ik heb in het voorbijvarer menigmaal gedacht aan het contrast van die talrijke aanlegplaatsen met HENDRIK HUDSON's eerste landing aan diezelfde plaats, op zijn' ontdekkingstogt langs de rivier. »Hij vond aldaar" zegt hij »een zeer goedhartig volk en een' zeer oud man, die hem met zijne equipagie regt minzaam onthaalde. Sedert den eersten voetstap van een' Blanke op dezen grond tot aan den stroom van passagiers door de stoomboot aangebragt — van den toestand eener volslagene wildernis tot aan den hoogsten trap van wetenschap en beschaafdheid, zijn er weinig meer dan tweehonderd jaren verloopen. Vergelijk de oude Indiaansche kano, waarin HUDSON van zijn schip af aan land ging, met eene Stoomboot, welke omtrent duizend zielen aan haar boord telt; vergelijk de onkundige bevolking, welke toen aan de oevers rondzwierf, met de beschaafdheid der duizenden die aldaar thans gaan en komen, en het contrast is even zoo verbazend als de uitroeijing der oorspronkelijke stammen medelijdenswaardig is.

Het is te verwonderen dat er zoo weinig bijzonderheden, welke op de volksstammen die voorheen onze tegenwoordige koloniën bewoonden, betrekking hebben, zelfs door de nasporingen van Geschiedkundige Maatschappijen zijn nagevorscht. De bouwstoffen voor de toekomstige Dichters en Geschiedschrijvers van *Amerika* zijn in dat opzigt uittermate schraal, hoewel men toch zoude moeten vooronderstellen dat de sporen der wijkende volksstammen nog tot op dezen dag zigtbaar moesten zijn. Overal waar men eenige bescheiden heeft bewaard aangaande den omgang tusschen de eerste volkplanters en de Indianen, zijn dezelve zeer opmerkelijk en dikwijls ten uiterste vermakelijk. In een boek over de vestiging van deze kolonie, geschreven door Kapitein NATHANIEL URING, die dezelve in 1709 bezocht, vindt men een koddig berigt, over de geschiedenis van een der Forten met de toestemming der Indianen gebouwd om de kolonisten tegen allen onverwachten aanval te beschermen.

»Het gebeurde op zekeren dag" zegt de Kapitein, het voorval verhalende zoo als hem hetzelve door den Gouverneur was medegedeeld »terwijl de timmerman bezig was een' zwaren boom ten gebruike voor het fort te vellen, dat er een groot getal Indianen rondom naar te kijken stonden, en de groote behendigheid van den timmerman bewonderden. Zij waren vooral verbaasd over de manier, waarop hij er mede omsprong; want zij hadden vóór de komst der Europeanen nog nooit eene bijl of iets van dien aard gezien. De timmerman bespeurende dat de boom op het punt stond van te vallen, gaf het zij door woorden of door teekenen de Indianen eene waarschuwing, dat zij zich zouden verwijderen: maar het zij dat zij den timmerman niet begrepen, of dat de onachtzaamheid der Indianen er de schuld van was, een tak van den boom trof onder het vallen een' Indiaan en doodde hem. Hierop maakten zij een groot misbaar. De timmerman ziende dat zij er erg door in eene kwade luim geraakt waren, pakte zijne biezen naar het fort, en weldra kwamen de Indianen hetzelve in groote menigte omsingelen, van de Europeanen eischende dat zij hun regt zoude doen wedervaren wegens den dood hunnes broeders. De Gouverneur trachtte den timmerman te verontschuldigen door hun onder het oog te brengen dat het zijne schuld niet was, en dat hun broeder, indien hij op de waarschuwing des timmermans acht geslagen had, door zulk een onheil niet zoude omgekomen zijn. Dat antwoord was evenwel de Indianen niet

naar den zin. Hun getal groeide boe langer hoe meer aan rondom het fort, en zij bleven bij hunne vordering dat de timmerman met den dood gestraft zoude worden.

»De Europeanen zochten met onderhandelen tijd te winnen en meenden hen met geschenken te paaijen, hopende dat zoowel het eene als het andere hen zoude tevreden stellen; maar bespeurende dat zulks niet baatte, en zich niet langer tegen de groote overmagt, die hen belegerde, kunnende staande houden, overlegden zij hoe de Indianen te bevredigen zouden zijn.

»Alzoo de timmerman hun allernoodzakelijkst was, zagen zij wel in dat zij hem niet zonder het grootste ongerijf zouden missen, maar aan den anderen kant begrijpende dat er toch iets behoorde gedaan te worden, kwamen zij op den volgenden inval. Een oude wever had reeds lang in het Fort bedlegerig geweest: zij besloten *den wever op te hangen en de Indianen diets te maken dat het de timmerman was.*

»Met dit voornemen liet de Gouverneur den Indianen weten dat hoe onbillijk hun eisch ook was, alzoo hen niets anders tevreden kon stellen, de Europeanen om te toonen hoe gaarne zij in vrede en vriendschap met hen leven wilden, hun den volgenden morgen het lijk van den timmerman, aan een' boom hangende zouden doen zien.

»Des nachts bragten zij den armen wever naar den boom toe en hingen hem in plaats van den timmerman op, waarna de Indianen weltevreden aftrokken, en zoo werden zij weder goede vrienden."

GEZIGT OP DE BERGSTREEK RONDOM HET GEORGE'S MEER.

Op eene andere plaats van dit werk reeds van de omstreken van dit bekend Meer gesproken hebbende, willen wij alhier een' blik werpen op de gebeurtenissen, welke aan deszelfs oever voorgevallen zijn gedurende den oorlog tusschen de Fransche en Britsche volkplanting in 1755.

De Baron VAN DIESKAU was met DE VAUDREUIL, den Gouverneur Generaal van *Canada* uit *Frankrijk* gekomen, en had drie duizend mannen medegebragt om de Engelsche koloniën te beoorlogen. Te *Quebec* aangeland zijnde moest hij volgens zijne instructien eerst *Oswego* bezetten, doch toen de Gouverneur het berigt ontving dat zich eene aanzienlijke legermagt bij het *Sakraments Meer* (thans het *George's Meer*) verzamelde met de vermoedelijke bedoeling om *Canada* te bezetten, veranderde Baron DIESKAU van rigting en trok naar het Meer *Champlain* op.

Het Engelsche leger werd aangevoerd door den Kolonel, naderhand *Sir* WILLIAM JOHNSON, en stond in gemeenschap met eene aanzienlijke magt der Indianen, onder het bevel van hun vermaard opperhoofd HENDRIK, den grooten Sachem der Mohawks,

W.H. Bartlett. J.T. Willmore.

SCENE AMONG THE ISLANDS ON LAKE GEORGE.

die in JOHNSON's officiele rapporten een moedig krijgsman en een trouwhartig vriend genoemd wordt.

Na vruchteloos eene poging te hebben ondernomen om het *Ford Edward* bij verrassing in te nemen, rukte DIESKAU naar het *George's Meer* op. Op het eerste berigt van zijne aankomst riep de Kolonel JOHNSON een' krijgsraad bij een en er werd besloten dat hem een korps te gemoet zoude trekken. JOHNSON gaf aan HENDRIK het getal der manschappen op die men daartoe bestemd wilde hebben. De Sachem gaf ten antwoord. *»Om te vechten is het te weinig: om ze te laten doodschieten is het te veel."* Het aantal werd derhalve vermeerderd. De Generaal JOHNSON stelde insgelijks voor hen in drie afdeelingen te verdeelen. Toen nam HENDRIK drie stokken en die tegen elkander houdende zeide hij: *»Houd deze bij elkander, dan kunt gij ze niet breken: neem ze een voor een, en gij breekt ze met gemak."* Die wenk vond ingang, en de stokken van HENDRIK hebben waarschijnlijk het gansche leger van zijn' ondergang gered.

Het detachement bestond uit twaalfhonderd mannen en stond onder het bevel van Kolonel WILLIAMS. Hij ontmoette den vijand nagenoeg vier mijlen van het *George's Meer* af. DIESKAU had door zijne verspieders kennis van zijne aankomst gekregen en stelde zijne manschappen aan weerskanten van den weg in eene halve maan om hen af te wachten. De omstreek was vol bosschen en WILLIAMS kwam vol drift een' hollen bergweg door. In hetzelfde oogenblik werd er een schrikkelijk vuur zoo wel vóór hem als op zijne beide flanken geopend, en zoo wel JOHNSON als HENDRIK vielen onder de gesneuvelden, nadat vooral de laatste wonderen van moed en dapperheid verrigt had. Zijn dood werd hem verbitterd door het ongeluk van de doodelijke kwetsuur in zijn' rug gekregen te hebben, en hij bragt zijne laatste levensoogenblikken door met die ramp te bejammeren.

Het gehavende detachement trok in goede orde op de verschansingen terug en de vijand naderde de stelling des Generaals JOHNSON, aan den oever van het Meer genomen. Het gevecht begon met een pelotonsvuur op het centrum, maar dit deed echter weinig kwaad. Na een paar uren manoeuvrerens en schermutselens, sprongen de Engelschen over hunne borstweringen heen en vielen op den vijand aan. Deze werd geslagen en vlood naar alle kanten. DIESKAU werd door een' soldaat gevonden tegen een' boomstronk rustende zonder iemand bij zich. Terwijl hij naar zijn horologie tastte om hetzelve aan den soldaat te geven, geraakte deze op het denkbeeld dat hij naar eene pistool zocht, en schoot zijn musket op hem af. Hij werd in eene deken gewikkeld door acht mannen met de grootste zorgvuldigheid naar het kamp gedragen. De vlugtende vijand werd om de eene of andere reden niet vervolgd, en er werden er weinig van gevangen gemaakt. Zij hadden met grooten moed gestreden en het veld behouden totdat een derde van hun getal nedergeveld was. Duizend hadden er het leven gelaten.

Het Fransche legerkorps ontmoette bij zijn' aftogt een' gedeelte van de provinciale militie, zijnde een detachement van honderd en vijftig manschappen. Met een verlies van niet meer dan zes gesneuvelden, onder welke zich de onderbevelhebber, Kapitein MAC GINNES bevond, gelukte het dit handjevol de Franschen van het terrein te verdrij-

ven en zich van de bagagie en ammunitie des vlugtenden vijands meester te maken. Zijne Majesteit was over de uitkomst van dat gevecht zoo zeer in zijn' schik, dat hij den Generaal JOHNSON in den adelstand verhief, en het Parlement deed hem een geschenk van vijfduizend ponden.

De Sachem HENDRIK had eene levensbaan van onbevlekten moed afgelegd en stierf dapper strijdende. Hij was reeds tusschen de zestig en zeventig jaren oud. Zijn hoofd was met grijs haar bedekt, en hetgeen onder de Indianen zeldzaam is, hij was uittermate zwaar van buik. Hij was gewoon vóór den aantogt eene hoogte te beklimmen en zijn volk moed in te spreken. Hij had eene zware, maar volle stem, en kon op den afstand van eene halve mijl duidelijk gehoord worden. Men zegt dat zijne welsprekendheid zoo krachtig en indrukwekkende was als men het onder ons volk van welsprekende redenaars weinig zal aantreffen. Men heeft gezegd dat zijn zoon op het vernemen van zijn' dood, één enkelen zucht slaakte, maar terstond weder tot zich zelven kwam, en zijne hand op zijne borst slaande, met groote waardigheid opstond, zeggende dat zijn vader in het hart van zijn' zoon eeuwig zoude leven.

DRISKAU werd van *Albany* naar *Nieuw-York*, en vandaar naar *Engeland* overgezonden, alwaar hij kort daarna stierf.

DE WATERWERKEN VAN DE SCHUILKIL.

(PHILADELPHIA.)

De waterwerken van *Philadelphia* bekleeden eene eerste plaats onder de groote ondernemingen van de wereld. Het gebrek aan water in de stad werkte op het vernuft van doctor FRANKLIN, die bij zijne uiterste wil een gedeelte van een sedert lang hem toegewezen legaat bestemde tot den aanvoer van dit noodzakelijke element uit de *Kreek van Wisseahiccon*. Kort daarna bevond men hetzelve onvoldoende, en er werd een ontwerp voorgesteld en in werking gebragt om aan den oostelijken oever van de Schuilkil een' waterbak te vormen, waaruit het water door middel van een stoomwerktuig in een' *tunnel* gebragt, naar een middelpunt afgeleid, en door een tweede stoomwerktuig naar eene hooger gelegen waterkom gebragt werd, die al de stadspijpen van water voorzag. Eene tienjarige ondervinding bewees dat men op die wijze geen' genoegzamen voorraad konden verkrijgen. De stoomwerktuigen waren aan allerlei toevallige onbeilen onderhevig, en het gebrek van één enkel stopte het water voor de gansche stad. Na vele andere kinderachtige proefnemingen werden eindelijk de tegenwoordige groote maar eenvoudige waterwerken voorgesteld, en driemaal honderd en vijftigduizend Dollars op eens door het stedelijk bestuur aangewezen tot het begin van de onderneming.

W. H. Bartlett. J. C. Armytage

SCHUYLKILL WATER WORKS.

(Philadelphia)

DE WATERWERKEN VAN DE SCHUYLKIL TE PHILADELPHIA.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

De Schuilkil tegen over *Philadelphia* beslaat negen honderd voeten in de breedte. Zij staat bloot voor plotselijke overstroomingen, maar hare gewone diepte bij hoog water is van dertig voeten. Het was noodzakelijk de rivier zes mijlen om hoog te brengen, en derhalve werd er door kribben en metselwerk een dam dwars door dezelve heengelegd met een aantal werktuigen om denzelven bij overstrooming of ijsgang voor schade te bewaren. Een verval van twaalf honderd en vier voeten, hetwelk een fraaije trek van het landschap oplevert, wordt hierdoor te weeg gebragt, en op de raderen werkt eene waterkracht, die in vier en twintig uren tijds elf millioenen gallons naar boven brengt. De vergaârbakken, die hooger zijn dan het hoogste huis van de stad, zijn het sieraad van de hoogste welke alhier boven de rivier hangt, en op die wijze kan men naar elke wijk van *Philadelphia* het water opbrengen en als door tooverij in de hoogste woonplaatsen der inwoners doen springen. Het is dikwijls zoet en lekker van smaak, en zij die gewoon zijn in de »stad der broederlijke liefde" te spoelen en te wasschen, gevoelen in de andere steden van *Amerika* dubbel het gemis daarvan.

Fair Mount is eene fraaije plek, en juist aan den buitenkant van de stad gelegen dient het tot een vermakelijk en gezond verlustigingsoord. De gebouwen die de pompkamers bevatten, zijn bouwkunstig gesproken, voortreffelijk ingerigt, en de façades en galerijen die zich langs de rivier uitstrekken, leveren van alle kanten een aardig uitzigt op, maar hetwelk uithoofde van het gemis van grootschen aanleg in het algemeen, juist het voorkomen heeft van hetgeen men in *London* een theetuintje zoude noemen. Langs terrassen en stoepen komt men bij de vergaârbakken, en vandaar is het uitzigt over de aangelegde parken der lusthuizen aan de overzijde en over de bekoorlijke landstreek achter dezelve hoogst aanlokkelijk. De tuin van het hoofdgebouw is aangelegd met wandelpaden van keizelsteen, en versierd met fonteinen en bloeijende boomen. Binnen het gebouw heeft men eene algemeene kamer, welke zeer goed gemeubeleerd is: — in een' anderen vleugel smaakvolle verversching kamers — in één woord, al de middelen en eigenschappen van eene plaats van algemeene verlustiging.

Men dient alhier aan te merken dat dit laatste voorregt in *Amerika* minder dan ergens elders op prijs wordt gesteld. De waterwerken van *Fair Mount*, ofschoon niet boven de vijftien minuten van al de woonhuizen in *Philadelphia* afgelegen, zijn (derzelver ruimte in aanmerking genomen) weinig bezocht. Bij verscheidene gelegenheden wanneer wij dezelve bezochten, vonden wij er bij het schoonste weder, niet boven de vier of vijf menschen, en deze lieden schenen noch eerder naar gezelschap uit te zien dan de frischheid der fonteinen en de bevallige landschappen er om heen te genieten. Wij kennen in *Amerika* niets van hetgeen men vermaak noemt. Arbeid en rust zijn de eenigste toestanden waarvan wij iets weten. In hoeverre de Europeanen ons in dat opzigt overtreffen — in hoeverre onze zedelijkheid toeneemt of onze gezondheid lijdt door die afkeerigheid van de openbare verlustigingsplaatsen, is eene vraag, welke de Staatshuishoudkundigen zich tot dus verre niet verleedigd hebben te onderzoeken.

HET GEBOUW VAN DE BANK DER VEREENIGDE STATEN.

(PHILADELPHIA.)

Het is een dier fraaije en keurige gebouwen, die aan het uiterlijk aanzien van *Philadelphia* de meerderheid boven alle andere steden van ons land bijzetten. Indien het marmer slechts een weinig meer doorvreten was, zoude er niets aan ontbreken om aan hetzelve het voorkomen van een der prachtigste tempels der aloudheid te schenken. De eenvoudige smaak, die door dit Grieksche modèl heerscht, is evenwel minder geschikt voor bijzondere gebouwen, en in eene zekere soort van eenvoudigheid, of liever, gemis van sieraad ligt het gebrek, hetwelk ieders oog bijkans in de bouworde van deze stad aantreft. De regelmatige aanleg der straten, welke zoowel verwarrend voor een vreemdeling als eenzelvig voor het oog is, vereischte wel een sierlijker bouwtrant. De honderdtallen van huizen, die elkander in allen opzigte gelijk zijn, brengen voor het oog, hetwelk daaraan niet gewend is, eene verbijsterende vermoeijenis te weeg, waarvan de inwoner van *Philadelphia* zich kwalijk een denkbeeld kan vormen.

De eenvoudigheid, welke WILLIAM PENN in zulk eene hooge mate aan *Philadelphia* heeft voorgehouden, is in de kleederdragt, in de rijtuigen, in de levensmanier en in de kostbaarheid der meubelen ter naauwernood zigtbaar gebleven. Er bestaat wel is waar nog een zweem van oorspronkelijke eenvoudigheid, die niettegenstaande al de afwijking van den geest der kwakers is overgebleven, maar eene genoegelijker hoofdstad om in te wonen, bestaat er aan deze zijde van den Atlantischen Oceaan niet. Een Europeaan zoude aan *Philadelphia*, boven alle andere steden van de *Vereenigde Staten* de voorkeur geven.

Zoude men zich wel kunnen voorstellen, dat in den omvang van deze hoofdstad, niet meer dan honderd en vijftig jaren geleden, een volkje leefde, hetwelk (hunne gastvrijheid uitgezonderd) met het thans levende zoo sterk contrasteerde, als dat, hetwelk met de volgende trekken door WILLIAM PENN beschreven wordt.

»Ik zal de inboorlingen beschouwen in hunne personen, in hunne taal, hunne manieren, hunne godsdienst en hun bestuur. Wat hunne personen aangaat, zijn zij gewoonlijk lang en welgemaakt; hun tred is fier en moedig, en zij loopen meest allen met een naar de hoogte opgeheven hoofd. Zij zijn zwart van kleur, maar dezelve is kunstmatig, gelijk die der Heidenen in *Engeland*. Zij besmeren zich met beerenvet, hetwelk daartoe gezuiverd is, en zich niet tegen den zonneschijn of ander weder beschuttende, moet ook hunne huid wel zwartachtig zijn. Hunne oogen zijn klein en zwart, en in dat opzigt hebben zij iets van de Joden. De dikke lippen en platte neuzen, bij de Negers en de Oost-Indianen zoo algemeen, zijn hun niet eigenaardig: vele onder hen hebben welgevormde Romeinsche neuzen.

W. H. Bartlett.

J. Cousen.

THE UNITED STATES BANK, PHILADELPHIA.

LA BANQUE DES ETATS UNIS À PHILADELPHIE.

DIE BANK DER VEREINIGTE STATEN ZU PHILADELPHIA.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane, 1839.

W.H. Bartlett

Chas Richardson

BROCK'S MONUMENT.

(From the American Side)

MONUMENT DE BROCK, VU DU CÔTÉ AMÉRICAIN.

BROCK'S DENKMAL, VON DER AMERICANISCHEN GRENZE GESEHN

DE GEDENKTEIL VOOR DEN GENERAAL BROCK VAN DE AMERIKAANISCHE ZIJDE GENOMEN.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842

»Hunne taal is, gelijk die der Hebreeuwen, krachtig en vol beteekenis. Even gelijk in het losse schrift, dient hun één woord in plaats van drie, en het overige wordt door het begrip des hoorders aangevuld, want de regelen van hunne taalkunde zijn in al derzelver deelen zonder eenige vaste bepaling.

»Van hunne manieren en gewoonten valt vrij wat te zeggen. Ik wil met hunne kinderen beginnen. Zoodra dezelve geboren zijn wassen zij ze in het water, en terwijl zij nog jong zijn, dompelen zij ze zelfs bij koud weder in de rivieren, om hen sterk en stout te maken. De kinderen beginnen er zeer jong — slechts negen maanden oud zijnde te loopen. De knapen gaan er visschen, totdat zij rijp geworden zijn voor de wouden, hetgeen op hun vijftiende jaar het geval is. Dan gaan zij op de jagt, en na door het medebrengen van eene menigte vellen, bewijzen van hunne bekwaamheid gegeven te hebben, mogen zij trouwen. Vóór dien tijd wordt het eene schande geoordeeld aan eene vrouw te denken. De meisjes houden zich met hare moeder op en helpen haar den grond bearbeiden, koren verbouwen en lasten dragen. Zij doen er wel aan, hun datgene te leeren, wat zij moeten doen als zij oud zijn geworden: want de vrouwen zijn inderdaad de getrouwe dienstboden der mannen, die voor het overige veel werk van hen maken.

»Wanneer de jonge meisjes huwbaar zijn geworden, dragen zij tot een kenteeken daarvan iets op haar hoofd, op zulk eene manier, dat hare aangezigten bedekt zijn zoodra zij dat verkiezen. De meisjes trouwen op haar dertiende of veertiende jaar; de jongeling in het zeventiende of achttiende, zelden later.

»Hunne huizen bestaan uit matten van boomschors, op palen gelegd, naar de manier van eene Engelsche schuur, maar buiten het bereik van den wind, naardien zij zelden hooger zijn dan een man. Zij zitten op riet of gras. Op reis zijnde legeren zij zich in de bosschen, met de beestenvacht die zij over dag dragen om zich heen gewikkeld, onder de nedergebogen takken rondom een groot vuur neder."

»Hunne spijs bestaat uit maïs of Indiaansch koren, op verschillende wijze toebereid; somtijds in de heete asch geroost; somtijds geklopt en in het water gekookt. Zij hebben insgelijks verscheiden soorten van boonen en erwten, die een goed voedsel uitmaken; de bosschen en de rivieren zijn hunne spijskamers."

HET LIJKMONUMENT VAN BROCK.

(VAN DE AMERIKAANSCHE ZIJDE GEZIEN.)

Lewiston wordt zelden van eene voordeelige zijde door den reiziger gezien, die bij zijn vurig verlangen om den *Niagara* te bereiken, indien hij daarheen gaat, over-

stelpt van gevoel, bij zijne terugkomst zelden veel acht daar op slaat. Het dorp zelf is van een zoo weinig beteekenend aanzien als men er een vinden zal, maar het ligt aan den uitloop van de *Niagara*, aan het Meer *Ontario*, en deszelfs omstreken zijn van rondom fraai en bekoorlijk.

Over de rivier, op de hoogte van *Queenstown*, staat het grafteeken van den Generaal BROCK, die op deze plek, dapper strijdende, het leven verloor. Een kort verslag van het vinnig gevecht bij *Queenstown*, hetwelk den moed van beide landen tot eer verstrekte, zal niet ongepast zijn om tot opheldering van dit Plaatje te strekken.

»De legermagt der Amerikanen bij de *Niagara*, bestond uit omtrent 5800 mannen, onder het bevel van den Kolonel VAN RENSSELAAR. Achttienhonderd er van waren te *Black-Rock*, 28 mijlen vandaar en de overigen in het Fort *Niagara*, onder het persoonlijk bevel van den Generaal. Verscheiden schermutselingen aan den oever van de *St. Laurentius Rivier* waren ten voordeele der Amerikanen afgeloopen en de krijgsmagt te *Lewiston* brandde van verlangen om slaags te geraken.

»Regt tegen over het kampement, aan de overzijde van de rivier lag *Queenstown*, sterk verschanst en met eene zware bezetting, welke op de bevelen wachtte van den Generaal BROCK, die toen in *Michigan* was. Men vooronderstelde dat er voorbereidselen gemaakt werden tot een' algemeenen aanval op de grenzen. De Amerikanen stelden veel belang in het bezit van die vesting, alzoo dezelve eene algemeene stapelplaats was van al de koopwaren uit het bovenland, en van al de benoodigdheden voor de linie der Engelsche posten aan de rivieren van de *Niagara* en van *Détroit*. Het heeft daarenboven eene voortreffelijke haven en eene goede ankerplaats.

»Men beraamde een' aanval op *Queenstown*, tegen den avond van 11 October. Dezelve mislukte nogtans ten gevolge van een' schrikkelijken storm en van het verlies eener boot, welke met al de riemen voor het overvaren beladen was. In den avond van den 12den werden betere maatregelen genomen en des morgens van den 13den, waren driehonderd mannen van de geregelde troepen en driehonderd andere van de militie met het aanbreken van het licht gereed om de rivier tot den aanval over te steken. Dezelve is hier zeer onstuimig en woelende, zoodat het moeijelijk is haar met booten te bevaren. Eene batterij van twee achttienponders en twee zesponders dekte de inscheping en de booten staken af. De vijand had het berigt van die voorbereidselen gekregen en langs den geheelen oever van den kant van *Canada* werd een levendig musketvuur onderhouden, hetwelk veel kwaad deed uithoofde van den langzamen voortgang der booten. Eene van deze werd getroffen door een' kettingkogel, hetgeen den stuurman en de roeijers zoodanig onthutste, dat zij door den stroom weggesleept, genoodzaakt waren terug te keeren: twee andere geraakten een eindwegs beneden de landingsplaats vast en vielen den vijand in handen. Het gelukte den Kolonel VAN RENSSELAAR evenwel met honderd mannen aan wal te komen, onder een schrikkelijk vuur, maar hij beklom dadelijk den steilen oever. Voordat hij boven aan denzelven kwam, werd hij door vier kogels gewond; twee zijner officieren sneuvelden en drie werden gekwetst. Zich onder de beschutting van den oeverkant begevende, had de Kolonel VAN RENSSELAAR nog kracht genoeg om het bevel te geven tot het bestormen van het

Fort, en nagenoeg zestig mannen, door Kapitein OGILVIE aangevoerd en versterkt door Kapitein WOOL, die reeds te voren gewond was, beklommen de rotsen aan den regterkant van het Fort, hieven een' driemaal herhaalden kreet aan, en overmeesterden in drie herhaalde aanvallen het Fort. Vervolgens namen zij ook de hoogten in en vernagelden het geschut.

»Intusschen was er nog eenige versterking over de rivier gekomen en de Amerikanen stelden zich in gelederen, onder het bevel van den Kolonel CHRISTIE. De Generaal BROCK, die op weg was naar *Queenstown* een' expresse ontmoet hebbende, kwam met eene versterking van geregelde troepen van het Fort *George* aan en voerde zijne manschappen terstond achter de ingenomen batterij. Kapitein WOOL detacheerde honderd en zestig mannen, om hem te gemoet te trekken, maar zijn detachement werd teruggewezen. Het ontving andermaal versterking, maar werd toch weder naar den rand van de steilte boven de rivier gedreven. Een Amerikaansch officier in dit oogenblik wanhopende aan den goeden uitslag, was bezig een' witten zakdoek aan de punt eener bajonnet te binden, toen Kapitein WOOL dien er afscheurde en de manschappen beval, andermaal aan te vallen. In dit oogenblik kwam Kapitein CHRISTIE met versterking op en herhaalde het bevel van Kapitein WOOL. De Amerikaansche legermagt toen uit omtrent driehonderd mannen bestaande, rukte voorwaarts en dreef het 49ste regement, hetwelk door het 41ste bijgestaan werd en tot nog toe altijd de *onoverwinnelijken van Egypte* genoemd was geweest, volkomen op de vlugt. De Generaal BROCK trachtte deze twee regementen te herstellen, toen hij door drie kogels te gelijk getroffen, dood nederzeeg.

»De Engelschen herstelden zich binnen een paar uren, en werden door ettelijke honderd Chippaway Indianen versterkt. Andere regementen van de andere posten voegden zich mede bij hen. Wederom scheep trachtende te gaan en voor eene zoo geduchte magt af te deinzen, werd er geen genoegzaam getal booten gevonden, en na omtrent twaalf uren achter een gestreden te hebben, gaven zich de Amerikaansche regementen ten getale van zeven honderd manschappen, krijgsgevangen over.

»Toen de Generaal BROCK des anderendaags begraven werd, vuurden de batterijen van de Amerikaansche zijde gedurende de gansche plegtigheid, als tot een eerbewijs voor den moed van een' dapper krijgsman."

GEZIGT VAN DEN BERG IDA AF.

(NABIJ TROJE: — NIEUW YORK.)

De omstreken van dat oord zijn onbedenkelijk schoon. De zamenloop van de *Mohawk* en de *Hudson*, de *Cohoes*-Watervallen, de fraaije en smaakvolle Stad *Troje*, met *Albany* in het verschiet, en een' voorgrond, bestaande uit eene vereeniging van alles wat tot de vereischte van een landschap behoort, verlustigen het oog op zulk eene wijze, dat weinig andere oorden van dit land er bij kunnen vergeleken worden. »Stel u," zegt een van onze beste en vermaardste Schrijvers, van een dergelijk landschap sprekende: »Stel u het land eens voor om hetwelk de Indianen krijg voerden! Wie zal hen laken? Kan het ons verwonderen dat de Opperhoofden van die rivieren, de eigenaars dier watervallen en bergen, in dit bekoorlijk dal omzwervende, met het grievendst gevoel van leed, de bijl van den kolonist aan de stammen van hunne wouden zagen slaan — dat zij hunne stroomen zagen woelen door de werking hunner zaagmolens? Kunnen wij ons de gewaarwordingen niet verbeelden, waarmede een fiere Wilde, van een' vriendschappelijken kolonist vergezeld, den top van een' berg beklimmende, de voortgangen der Blanke menschen aanschouwende en de reuzenstappen, die zij naar het hart der wildernis deden, zijne armen over elkander heeft geslagen en tot hem zeide: »O, gij blanke menschen, tusschen u en ons moet een eeuwigdurende oorlog bestaan! Ik kan niet dan te gelijk met mijn leven afstand doen van het land mijner vaderen! In deze bosschen, alwaar ik als jongeling mijn' boog spande, wil ik op de herten blijven jagen. Vrij en blij wil ik in mijne kano van boomschors over gindsche wateren blijven glijden. Bij deze bruisende watervallen wil ik mijn' voorraad voor den winter blijven zoeken: op deze vruchtbare velden mijn koren blijven zaaijen. Vreemdeling! dit land is het mijne. Ik heb van uwe regten op een blad papier geschreven geene kennis: ik heb er mijne toestemming niet aan gegeven, toen mijne voorvaders, gelijk gij beweert, deze uitgestrekte velden voor eenig speelgoed aan u verkochten. Wat hun toebehoorde konden zij verkoopen, maar niet meer. Hoe zoude mijn vader hebben kunnen verkoopen hetgeen de Groote Geest mij heeft aangewezen om op te leven? Zij wisten niet wat zij deden. De vreemdelingen kwamen hier, gering in aantal en zwak van krachten. Ootmoedig en bedeesd smeekten zij om op de beerenvachten van de Roodhuiden te mogen rusten, zich bij hun vuur te warmen, en een klein stuk gronds te bezitten om koren voor hunne vrouwen en kinderen te verbouwen; en thans zijn zij sterk, magtig en stout geworden: zij beleggen het alles met hunne perkamenten en zeggen: Dit behoort mij, Vreemdeling! voor ons beiden is hier geene ruimte genoeg. De Groote Geest heeft ons niet geschapen om zamen te leven. De Blanke heeft vergift in zijn' beker. De honden der Blanken blaffen de Roodhuiden achter de hielen. Waarheen moet ik gaan, wanneer ik het land mijner vaderen

W. H. Bartlett.

H. Wallis.

VIEW FROM MOUNT IDA.
(Near Troy.)

VUE PRISE DU MONT IDA, PRÈS DE TROIE.

PROSPECT VOM BERGE IDA BEY TROYA.

GEZICHT VAN DEN BERG IDA AF, NABIJ TROJE.

London, Published, &c. [illegible] Proprietors, by [illegible] Victoria 26, Ivy Lane, [illegible] 45.

W.H.Bartlett.

H. Ward

...EW FROM GOWANUS HEIGHTS, BROOKLYN

...BROOKLYN ... PROSPECT VON DER GOWANUS ...

GEZIGT VAN DEN GOWANUS BERG AF, TE BROOKLYN

...London, ... Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, E.C. ...

zal ontwijken? Zal ik mij naar het Zuiden begeven, om onder de boschjes der Pequots te wonen? Naar het Westen? — De fiere Mohawk, een menscheneter, is mijn vijand. Zal ik naar het Oosten vlugten — aldaar stuiten mij de groote wateren. Neen vreemdeling! hier heb ik geleefd, hier wil ik ook sterven: en blijft gij u hier ophouden, zoo moet er een eeuwige oorlog tusschen u en mij zijn! Gij hebt mij uwe kunsten van vernieling geleerd; daarvoor alleen dank ik u: want wees nu voorzigtig; de Roodhuiden zijn uwe vijanden. Wanneer gij bij den dag in het veld loopt, zal u mijn kogel voorbijfluiten: wanneer gij in den nacht slaapt, zal mijn mes uwen hals dreigen. De middagzon zal u uwen vijand niet ontdekken en de duisternis van den nacht uwe rust niet beveiligen. Met schrik zult gij planten, want ik zal met uw bloed uwen akker bevochtigen! Gij zult den grond met koren bezaaijen, maar ik zal dien met asch overdekken! Met uwen sikkel zult gij heengaan, maar met mijn skalpeermes zal ik u volgen. Gij zult opbouwen, maar ik zal in den brand steken, totdat de Blanken of de Roodhuiden het land ontwijken. Ga thans nog in veiligheid heen; maar denk er aan, Vreemdeling! tusschen u en mij heerscht een eeuwigdurende oorlog!"

Evenwel, zoo als dezelfde Schrijver aanmerkt, de Europeanen hadden het land van hen gekocht, die er thans hunne regten op wilden doen gelden en hadden hetzelve dikwijls meer dan eens betaald. Zij kochten het voor hetgeen onder de Europeanen eene heuzeling was, maar groote waarde had voor de Indianen. Er is geen onregt in gelegen slechts weinig te geven voor hetgeen in de handen des eigenaars eene geringe waarde heeft.

GEZIGT OP DE GOWAN'S HOOGTEN.

(BROOKLIJN.)

Van dit verheven standpunt af heeft men een fraai uitzigt beneden zich over de Baai van *Nieuw-York* en het *Staten-Eiland*, doch het schilderachtige van de plek doet onder voor het geschiedkundige belang van dezelve. Het was aan den voet van deze hoogten, dat het voor de omwentelingsgezinden zoo noodlottig gevecht geleverd werd tusschen de detachementen door SULLIVAN en PUTNAM aangevoerd, en het Engelsche legerkorps onder de Generaals HOWE en CLINTON. Alzoo de verdediging van het *Long-Island* met die van *Nieuw-York* in verband stond, had WASHINGTON eene brigade te *Brooklyn* gelegerd, en er was een groot kampement tegen over het vaste land van *Long-Island*, dwars door het Schiereiland van het dorp *Brooklyn* aangelegd. Toen de bewegingen des Generaals HOWE die stelling met een' onmiddellijken aanval schenen te bedreigen, werd de Generaal-Majoor PUTNAM belast het bevel op zich te nemen, met eene versterking van zesduizend mannen, en WASHINGTON bragt den dag voor

den slag geheelenal te *Brooklyn* door met het inspecteren der verschansingen en het aanmoedigen der soldaten.

De Hessen onder het bevel van den Generaal DE HEISTER, maakten het centrum uit der Engelsche legermagt te *Flatbush*. De Generaal-Majoor GRANT voerde den linker vleugel aan, die tot aan de kust toe uitgebreid stond, te gelijk met het grootste gedeelte der krijgsmagt van den Generaal CLINTON. Graaf PERCY en Lord CORNWALLIS sloten zich aan den regter vleugel aan en naderden de tegenoverleggende Kust van *Flatland*.

In den avond voor den slag gelukte het den Generaal CLINTON een' bergpas te bezetten, die de sleutel was naar de vlakte tusschen hem en *Brooklyn*. Voordat die beweging bewerkstelligd was, naderde Generaal GRANT langs de kust aan het hoofd van den linker vleugel, met tien kanonstukken. Alzoo het zijne voornaamste bedoeling was, de aandacht der Amerikanen van hun' linker vleugel af te trekken, rukte hij langzaam voorwaarts onder een gedurig schermutselen met de vijandelijke voltigeurs, die op den weg verspreid stonden.

Deze beweging werd den Generaal PUTNAM weldra berigt, die terstond de voorafgezonden detachementen versterking deed toekomen, en dewijl de Generaal GRANT voortging terrein te winnen, werden er nog sterker detachementen afgezonden. Te drie ure in den ochtendstond werd de Brigade-Generaal STIRLING belast met de twee regementen die hij het naast bij hem had, langs den weg, die naar de naauwe doorvaart leidt, den vijand te gemoet te trekken. De Generaal-Majoor SULLIVAN, die al de troepen buiten de linie der verschansingen aanvoerde, rukte op aan de spits van een zwaar detachement, langs den weg naar *Flatbush*, terwijl een ander detachement de hoogte tusschen die plaats en *Bedford* ging bezetten.

Met het aanbreken van den dag bereikte Lord STIRLING den top der hoogte, alwaar zich de troepen, die reeds slaags waren geweest en langzaam voor den aanrukkenden vijand terugdeinsden, bij hem kwamen voegen. Van weerskanten begon er thans een hevig kanonvuur, hetwelk eenige uren duurde, terwijl de infanterie mede aan het schermutselen geraakte. Lord STIRLING grootelijks bezorgd, om den bergpas dien hij bezette, te behouden, kon weinig volk missen om naar de vlakte te zenden, en de Generaal GRANT verlangde ook nog niet hem vandaar te verdrijven, voordat de bewegingen aan Sir HENRY CLINTON opgedragen, ten minste gedeeltelijk bewerkstelligd zouden zijn.

Omtrent te half acht, toen de Britsche regter vleugel *Bedford*, achter des Generaals SULLIVAN's linker vleugel bereikt had, beval de Generaal DE HEISTER aan het korps van den Kolonel DONOP voorwaarts te rukken, om de hoogte aan te tasten. Hij zelf volgde met het centrum der armée. CLINTON's aannadering werd thans door den Amerikaanschen linker vleugel ontdekt, die terstond het kampement te *Brooklyn* weder zocht te bereiken. Terwijl hunne regementen, het eene voor en het andere na, uit het bosch deboucheerden, ontmoetten zij de Britsche krijgsmagt. Ten zelfden tijde naderden de Hessen van *Flatbush* tegen dat gedeelte van het detachement, hetwelk op den grooten weg naar *Brooklyn* in stelling stond. Generaal SULLIVAN voerde alhier in persoon het bevel, maar vond het moeijelijk zijne troepen lang genoeg bijeen te houden, om

W. H. Barlett. C. Cousen.

VIEW ON THE SUSQUEHANNAH.
(above Owego)

GEZICT OVER DE SUSQUEHANNAH BOVEN OWAGO.

London, Published for the Proprietors, by Chas. Virtue, Ivy Lane.

den eersten aanval te wederstaan. Het vuur, hetwelk aan den kant van *Bedford* werd gehoord, strekte tot een verontrustend bewijs, dat de Britten hun' linker vleugel omgetrokken waren, en hem volmaakt hadden omsingeld. Op eenmaal het gevaar van hun' toestand inziende, zochten zij te ontkomen, door met den uitersten spoed het kampement te bereiken. De schielijke verstrooijing van dat korps stelde DE HEISTER in staat, een gedeelte van zijne magt af te zenden tegen de genen, die nabij *Bedford* streden. Ook aldaar kregen het de Amerikanen te kwaad en zij werden naar de bosschen teruggejaagd; en het front van de kolonne, door den Generaal CLINTON aangevoerd, grond winnende, sneed degenen af, die langs den grooten weg naar *Flatbush* aftrokken. Aldus van voren en in den rug aangegrepen, en beurtelings door de Britten naar de Hessen en door deze wederom naar de Britten teruggewezen, bleef het schermutselen in het bosch voortduren, terwijl een gedeelte van het korps door den vijand heenbrak en de linie van *Brooklyn* wist te bereiken. Verscheiden er van zochten de wijk in de bosschen, maar het grootste gedeelte van het detachement was gesneuveld of gevangen. De vlugtenden werden tot aan de verschansingen der Amerikanen toe vervolgd: en men verzekert dat de drift der Engelsche soldaten zoo ver ging, dat er de tusschenkomst en het gezag van hun' omzigtigen bevelhebber toe vereischt werd om hen te verhinderen terstond storm te loopen.

Het vuren te *Brooklyn* had den Amerikaanschen regter vleugel het eerst doen bespeuren dat de vijand hen in den rug bestookte. Lord STIRLING zag het gevaar in en dat hij zich niet zoude kunnen redden dan door terstond de Kreek over te steken. Na een' anderen moedigen aanval op een Britsch korps onder Lord CORNWALLIS, waren de dappere mannen, die hij aanvoerde, niet langer in staat om tegenstand te bieden, en zij die niet sneuvelden, werden met hun' Generaal krijgsgevangen gemaakt.

De Britten bleven meester van het slagveld, maar reeds vóór den ochtendstond had WASHINGTON zich een zijner schitterendste krijgslauweren gevlochten, door onbemerkt van den vijand een' veiligen aftogt naar de overzijde van *Nieuw-York*, aan zijne ontmoedigde en afgematte soldaten beschikt te hebben.

GEZIGT OVER DE SUSQUEHANNA.

(BOVEN OWAGO: OF AAN HET GROOTE EILAND.)

De aanschouwer ziet van dit standpunt af de *Susquehanna* zoo wel voor als achter zich: want de berg vanwaar het genomen werd, is nagenoeg geheel omringd van de bogt, welke de rivier naar *Owago* maakte. Het is misschien het beste gezigtspunt, hetwelk ons den oorsprong van hare benaming *the Crooked River* (de bogtige Rivier) kan verklaren, behalve dat het verrukkelijk schoon is. Alleen speet het mij, toen de

teekenaar zich aldaar bevond, dat de arken en vlotten, die voor een groot gedeelte des jaars de rivier verlevendigen, er thans uit hoofde van den lagen waterstand niet gevonden werden. Het door elkander varen van die vlotten zet aan de *Susquehanna* een schilderachtig voorkomen bij, hetwelk zekerlijk in de schets van den kunstenaar niet vergeten zoude zijn. Misschien zal zich de lezer dat gemis vergoed rekenen door het lezen van eenig verslag aangaande die vlotvaarders, zoo als hetzelve schriftelijk aan een' mijner vrienden is medegedeeld: —

»Dit gedeelte des lands is evenwel niet ontbloot van de kans om avonturen te hebben, en tweemaal ten minsten in het jaar kunt gij des verkiezende de klep openzetten om aan uwen geest lucht te geven. De helft der bevolking van de nabuurschap geeft zich als dan over aan hetgeen zij *lanterfanten* noemen, en tot op het oogenblik toe, wanneer de pijnboomen des wouds en de cederen van den *Libanon* geteld kunnen worden, zal die benaming zoo veel beteekenen als de leiding van het janhagel in *Engeland*, van de omwentelingsgezinden in *Frankrijk*, van de muiters in *Italië* — ja, ik mag er bijvoegen, van de concerten en tooneelvertooningen in *Oostenrijk* en *Rusland*, van de zinnelijke genoegens der Turken en de minnarijen van den Spanjaard: aangezien ieder volk onder de zon een zeker *superflu* van geest bezit, hetwelk aan zijne gewone bezigheid geen voedsel genoeg vindt, maar tenzij het, of door een verstandig beleid, of door eene toevallige omstandigheid eene nuttige of althans schadelooze strekking krijge, zich zelve door het stoken van kwaad en onrust lucht zal verschaffen.

»De toebereidselen tot de avonturen waarvan ik spreek, worden, hoezeer zij veel arbeidzaamheid vereischen, evenwel uit het oogpunt van eene vermakelijkheid beschouwd. Het vellen der boomen in het midden van den winter, het kappen van het hakhout, en het arbeiden in de sneeuw, zijn bezigheden die door de jonge lieden verre weg boven den minder zwaren arbeid van de boerenhoeve verkozen worden; en in den kortstondigen maar zwaren arbeid in het diepste der bosschen, alwaar het zwijnenvleesch en de *whisky* hunne eenigste spijs en drank zijn, vinden zij oneindig grooter genoegen dan in de stille dorpspraatjes ter zijde van den winterhaard.

»De rivieren die zich in de *Susquehanna* ontlasten, zijn bijkans ontelbaar, en acht of tien mijlen hooger op worden die arken getimmerd en de bouwstoffen voor de vlotten bijeenvergaard, om met den eersten dooi af te steken. Gij weet dat ik zelf aan eene dier rijnsbare rivieren, kort nabij de plaats van haren zamenloop woon. Aan het einde van mijne laan stroomt de *Owago* voor het grootste gedeelte des jaars even zoo kalm en ongestoord voorbij, als het *Virginiawater* en *Windsor:* doch zoodra het in Maart begint te rijzen, verkondigt ons het geluid van stemmen en van het gehamer boven op het gebergte, dat er eene ark zal afkomen, en zulk een ruw zamenstel schiet ons voorbij, hoog boven het water drijvende, zonder zijne lading, welke eerst lager in het dorp ingenomen wordt, maar met eene vrolijk zingende manschap, welke om de vooruitstekende takken der boomen heenvaart en hare riemen behandelt met eene behendigheid, die genoeg bewijst, tot welke klasse van lieden zij behoort. De bogten, welke de rivier maakt, stellen de beste stuurmanskunst op de proef, en zoodra het loof is afgevallen, is het eene aardige vertooning, die nieuwe timmeringen, waarvan de planken

u nog in de cogen schitteren, in de maalstroomen te zien ronddraaijen, en zoodra hen de stroom weder opvangt, even als halfvolbouwde schuren te zien afdrijven.

»Aan het dorp gekomen zijnde nemen zij tarw en varkensvleesch in, beladen hunne vlotten met planken, en wachten het getij van het hoog water af. Het is u misschien onbekend, dat wanneer het rivierwater rijst, het middelste gedeelte derzelve het hoogste is, en zoo *vice versa* wanneer het water zakt. Dit wordt genoegzaam bewezen door de ondervinding der vlotvaarders, die niet van land kunnen afsteken, voordat de vloed zijne uiterste hoogte bereikt heeft. Boven op het verdek wordt een afdak opgerigt, eventjes ruim genoeg voor een man om zich aldaar neder te vleijen, maar voorzien van eene haardstede van aard en steen. Zij nemen zoo veel leeftogt mede als zij kunnen, met den benoodigden voorraad van *whisky*, en zoo gaat het den stroom in. Vanhier af is het *Vogue la galère!* — Zij hebben den ganschen dag niets te doen, dan zich aan den stroom over te geven, te zingen en te dansen en op hunne beurt te roeijen; en zoodra de zon ondergaat, begeven zij zich aan land. Hunne aanlegplaatsen zijn niet talrijk, maar wel bekend aan allen die met dat bedrijf te doen hebben, en alzoo de rivier van zulke vlotten krioelt, geven de pogingen om de vlotten vast te leggen, dikwijls aanleiding tot twist en veehterijen. Wanneer dan alles vóór den avond evenwel geregeld is en de lichten langs de gansche *flotille* aangestoken zijn, gaan de vlotvaarders onder hun glas *whisky* zitten kouten, en vertellen elkander de duizend en ééne Geschiedenissen van hunne avonturen en ontmoetingen; en met de herhaling daarvan, avonden achter één, wordt de gansche bevolking der vlotvaarders langs de vijf honderd mijlen van de *Susquehanna* bekend, en maakt zoodoende een' vriendenkring uit, waarvan het *esprit de corps* verkeerd geleid allergevaarlijkst kunnen worden.

»Zoodra het morgenlicht aanbreekt gaat het er andermaal op los, en na verloop van vijf à zes dagen komen zij op het punt alwaar zich de werking van eb en vloed doet gevoelen. Aldaar wordt de equipagie gewoonlijk afgelost en gaat meestal te voet langs de rivier naar huis. Onder de vaart worden nog al eenige gevaarlijke plaatsen ontmoet, als maalstroomen en sluizen, en dat alles maakt dezulken, die weder thuis gekomen zijn, tot ware helden, die voor den stilleren arbeid des landbouwers ongeschikt zijn geworden. De gevolgen daarvan laten zich wel berekenen. De landbouw wordt ten deele verwaarloosd, en uit hoofde van deze goedkoope middelen om de voortbrengselen bij de schepen aan boord te brengen, zijn dezulken, die gaarne thuis blijven en de vruchtbare riviergronden bebouwen, zeker van een' hoogen prijs voor hunne vruchten en eene behoorlijke belooning voor hunnen arbeid te zullen erlangen."

DE BRUG TE GLENSFALLS. HUDSONS RIVIER.

Weinige van onze lezers zullen deze plaat als de minste van onze Verzameling beschouwen, en echter vreezen wij, dat vele van hen de brug van onze schets overgegaan zullen zijn, zonder te weten dat zij zich zoo nabij het ongemeen fraaije schouwspel bevonden van de Watervallen der *Hudsons Rivier.*

Zoodanig was althans ons eigen geval, toen wij het eerst van *Saratoga* af het *Georges Meer* bezochten; en wij zouden iedereen raden, al ware het ook dat hij met postpaarden reed, eenige oogenblikken te besteden, om van de overdekte brug af naar het klipbed van de rivier te gaan. *Miss* MARTINEAU merkt aan: — »Wij stonden alle verbaasd over de pracht van de *Glensvallen.* De *Hudson* stroomt er tusschen zware rotsbrokken door, en stort zich ter hoogte van zestig voeten af in de rotskloven, welke hij in zijnen loop aantreft. Het gebruis is zoo vreeselijk, dat ik niet kan begrijpen hoe iemand zijne woonplaats aldaar in de nabijheid vestigen kan. Over den bruisenden stroom ligt eene steenen brug en eene reeks van houtzaagmolens ontsiert er het landschap. Die molens dienen even zoo wel om steenen als om planken te zagen. Het voortreffelijke zwarte marmer van deze plaats wordt in platen gekapt en zoo naar *Nieuw York* gezonden om aldaar gepolijst te worden. Het was de werkzaamste vertooning, welke ik nog ooit bij eenig waterwerk in *Amerika* gezien had."

Hare beschrijving is voortreffelijk, doch voor zoo veel de molens aangaat, kunnen wij ons zegel niet aan haar verhaal hechten, en wij vinden dat dezelve veel tot het schilderachtige van het oord toebrengen.

DE OOSTERHAVEN
EN
PASSAMAQUODDIJ BAAI.

Het volkje van dezen fraaijen Staat ondervindt juist thans de dubbele rampen van aan de uiterste grenzen gelegen te zijn, dewijl zij niet alleen de opstandelingen van *Canada* in toom te houden, maar daarenboven ook te worstelen hebben tegen de onlangs opgeworpene vraag over de grensscheidingen. Alzoo men van de laatste weinig berigten kent, zal mogelijk de geschiedenis van de onderhandelingen desaangaande den lezer niet ongevallig zijn.

»In hunne pogingen om een ander punt van verschil tot eene behoorlijke overeen-

BRIDGE AT GLENS FALLS

for the

PONT À GLENS FALLS

THE BRIDGE AT GLENS FALLS

BRUG OVER DEN HUDSON TE GLENS FALL

London: Published for the Proprietors by Geo. Virtue, Ivy Lane

W. H. Bartlett C. Cousen

EAST PORT AND PASSAMAQUODDY BAY.

PORT DE L'EST ET BAIE DE PASSAMAQUODDY,
DE DU TURKS POINT, MAINE

OST HAVEN UND DIE BAI PASSAMAQUODDY VON TURK
IM STAATE MAINE GEGENEIN

DE OOSTEHAVEN EN BAAI PASSAMAQUODDY

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue 26, Ivy Lane, 1842.

komst te brengen, waren de Besturen minder gelukkig dan zij met opzigt tot de handelsbetrekkingen tusschen *Amerika* en de *West-Indische eilanden* geweest waren. Dat punt had de bepaling der noord-oostelijke grensscheiding van de *Vereenigde Staten* ten doel.

»Ingevolge het verdrag van 1783, hetwelk de grondlegging was van hunne onafhankelijkheid, was er bepaald geworden, dat de oostelijke grenslijn der *Vereenigde Staten*, welke dezelve van *Nieuw-Schotland* afscheidde, bestaan zoude »in eene lijn midden in de rivier *St. Croix*, getrokken van haren uitloop in *Baai Fundy* af tot aan haren oorsprong, en van daar noordwaarts naar de bergstreken, welke de rivieren in den *Atlantischen Oceaan* uitloopende, scheiden van die, welke zich in de *St. Laurentius*-rivier ontlasten." Die noordelijke lijn, welke *Canada* van de nieuwe Staten afscheidt, zoude beginnen »bij den noord-westelijken hoek van *Nieuw-Schotland*, te weten, dien hoek, die gevormd wordt door eene lijn regt noordwaarts getrokken van den oorsprong der *St. Croix*-rivier naar de berglanden; langs die berglanden, welke de rivieren, die zich in de *St. Laurentius*-rivier ontlasten, afscheiden van die, welke in den *Atlantischen Oceaan* uitstroomen, naar de noord-westelijkste bron van de rivier van *Connecticut;* vandaar langs die rivier tot aan 45° breedte, en verder westwaarts op diezelfde breedte, totdat zij de rivier der Irokezen of *Cataruguy* bereikt, en al verder langs het midden van die rivier tot aan het meer *Ontario*, enz.

»Alzoo de grenzen tusschen den oorsprong van de *Connecticut* en het meer *Ontario* meerendeels door wiskunstige of welbekende natuurlijke grenzen bepaald waren, leverden deze ook weinig grond tot geschil op. Maar met de grenslinie van den oorsprong der *Connecticut* tot aan de zee was dit anders gelegen. Door geene andere voetstappen dan misschien alleen die des jagers betreden, bestond toen de gansche noordelijke streek van het land tusschen Baai *Fundy* en de *St. Laurentius*-rivier uit digte bosschen, afgewisseld door bergen en meren en van groote stroomen doorsneden. Er schijnt nimmer eene kaart van gemaakt te zijn, en de Britsche Ministers waren bij gevolg onkundig van hare aardrijkskundige ligging en plaatselijke gesteldheid. Dan, zelfs onder die omstandigheden, kan men het hun ter naauwernood vergeven, dat zij zulk eene onzekere bepaling, ten aanzien der toekomstige grenzen, hebben aangenomen, dewijl zij zonder groote moeite genoegzame berigten hadden kunnen inwinnen, om die zwarigheid te voorkomen. Hunne achteloosheid gaf aanleiding tot een' twist, die na verloop van de helft eener eeuw nog onbeslist gebleven is. Nog weinig jaren slechts geleden werd er een twijfel geopperd ten aanzien van hetgeen men onder de benaming van de rivier »*St. Croix*" te verstaan had, alzoo de Amerikanen beweerden, dat er de *St. Jans*-rivier mede bedoeld werd. Bij het Traktaat van 1794 werd bepaald, dat dit punt aan de beslissing van eene Commissie, uit Leden van de beide partijen bestaande, zoude verblijven. In 1798 besliste die Commissie, dat de bovenste bron van den noordelijken arm van de *Scoodie* de oorsprong was van de *St. Croix*, door het Traktaat bedoeld, en aldaar werd een teeken opgerigt, om de plek aan te wijzen, vanwaar de grenslijn noordwaarts zoude getrokken worden. Zoo ver was dan nu het punt van geschil beslecht, maar met de volgende bepalingen liep het

minder gunstig af. Geen der beide Besturen schijnt in de eerstvolgende jaren eenigen stap gedaan te hebben. Terwijl de grond, waarover het geschil ontstaan was, voortging eene wildernis te zijn, was er weinig reden om er over in oneenigheid te geraken; doch toen de nieuwe Staat van *Maine*, en de Engelsche provincie *Nieuw-Brunswijk* gaandeweg dieper landwaarts in begonnen uitgezet te worden, werd het natuurlijk anders. De grenslinie, waarop de Amerikanen aanhielden, zoude niet slechts eene uitgestrektheid van tienduizend vierkante mijlen bevatten, maar ook geheel en al de gemeenschap tusschen *Nieuw-Brunswijk* en *Neder-Canada* afsnijden. Van den oorsprong der *Scoodie*-rivier af verlengden zij de lijn noordwaarts tot aan eene bergketen toe, die iets minder dan dertig mijlen van de *St. Laurens*-rivier afligt; want deze bergketen, beweerden zij, was de bergstreek, waarop in het Traktaat van 1783 gedoeld werd.

»De Engelschen daarentegen hielden staande, dat de noord-westelijke hoek van *Nieuw-Schotland* te *Mars Hill* was, omtrent veertig mijlen van den oorsprong der *Scoodie* af, en dat de noordelijke grenslijn van *Maine* van daar westwaarts loopen moest over eene bergketen, welke bij de bronnen van de *Penobscot*, *Kennebec* en *Androscoggin* ligt. Geene der partijen wilde haar stuk opgeven. Volgens het Traktaat van *Gend* in 1814, was men overeengekomen, dat er twee Commissarissen benoemd zouden worden, om opnemingen te doen en de grenzen te bepalen. Indien zij in hunne meeningen overeenkwamen, zoude hunne beslissing zonder beroep zijn; doch was dit anders, dan zoude eenig bevriend Souverein of eenige onzijdige Staat als scheidsman worden ingeroepen, en van diens uitspraak zoude geen beroep erkend worden.

»De zaak bleef in dien staat tot in 1827, toen de Commissarissen het niet eens kunnende worden, en eene tusschenkomende omstandigheid, welke met eene geregtelijke uitspraak in verband stond het noodzakelijk makende, dat er een einde aan kwam, eene overeenkomst tusschen het Engelsche en Amerikaansche Bestuur werd aangegaan, bij welke bepaald werd, dat men den Koning der *Nederlanden* tot scheidsman zoude nemen. Zijne Majesteit bewilligde er in, en bij gevolg werden alle hunne opnemingen en bescheiden hem opengelegd. De beslissing van dien Vorst werd niet voor den 10den Januarij 1831 ontvangen. Zijne uitspraak werd door de beide partijen als onvoldoende beschouwd. Uit aanmerking, dat de aanspraak der beide Magten even wettig was, stelde die uitspraak op den grondslag van een wederzijdsch goedvinden, geheel andere grensscheidingen voor. De Britsche grenslijn zoude beginnen op de plaats alwaar de lijn regt noordwaarts van den oorsprong van den *Scoodie* getrokken, de *St. Jans*-rivier snijdt; diezelfde rivier met de *St. Franciscus*-rivier volgen tot aan de bergstreek, welke evenwijdig met de *St. Laurens*-rivier loopt. Hoezeer die uitspraak aan de Amerikanen zeven achtste gedeelten toewees van het Distrikt, waarop *Groot-Brittanje* aanspraak maakte, werd dezelve nogtans door het Engelsche Bewind aangenomen, omdat zij eene onmiddellijke gemeenschap tusschen *Nieuw-Brunswijk* en *Neder-Canada* opende. Het Bestuur der *Vereenigde Staten* trad zoo gemakkelijk niet toe. De Amerikaansche Gezant in *'s Gravenhage* protesteerde onmiddellijk tegen het protocol, op grond, dat de scheidsman zijn gezag te buiten was gegaan. De Staat van *Maine* pro-

W. H. Bartlett. R. Wallis.

VIEW FROM GLENMARY LAWN.
(On the Owago)

GEZIGT VAN GLENMARY LAWN, AAN DE OWAGO.

London, Published for the Proprietors, by Geo: Virtue, 26, Ivy Lane, 1842

testeerde onmiddellijk tegen het protocol, op grond dat de scheidsman zijn gezag te buiten was gegaan. De Staat van *Maine* protesteerde eveneens en betwistte het bestuur der *Vereenigde Staten* het regt van eenig gedeelte van den grond waarover gehandeld werd, af te staan. De zaak werd ten laatste door den Voorzitter in den Raad gebragt, en die Vergadering besliste, dat de scheidsman verder gegaan zijnde, dan hij gemagtigd was, zijne uitspraak ook van geene verbindende kracht konde zijn, en dat men nieuwe onderhandelingen met *Groot-Brittanje* moest openen.

GLENMARY LAWN.

DE VERBLIJFPLAATS VAN N. P. WILLES.

(AAN DE ZAMENLOOP VAN DEN OWAGA EN DEN SUSQUEHANNA.)

De *Owaga* is hier naauwelijks een vierde van eene mijl af van zijnen zamenloop met de *Susquehanna*, en de laan van *Glenmary* is de westelijke grensscheiding van de uitgestrekte vlakte, welke door de vereeniging van twee breede valleijen gevormd wordt. De rivier is alhier een afgelegen stroom, van donkere boomen overschaduwd, diep, maar kalm voortschietende. De landhoeve van *Glenmary*, waarvan een gedeelte in onze teekening wordt voorgesteld, was voorheen eene Indiaansche begraafplaats — hetgeen op zich zelf genoeg is, om ons een denkbeeld van hare schoonheid in te boezemen. De ploeg heeft in die velden menig geraamte doen te voorschijn komen, en de bewoner, van wien de schrijver den grond gekocht had, heeft een klein kabinet van Indiaansche wapentuigen en huishoudelijke gereedschappen bijeenverzameld. Links af, maar te ver om in de schets gebragt te worden, komt een bruisend water van het gebergte afschieten, en vloeit de deur van het huis voorbij, door de weide heen, om zijne schatting aan den *Owaga* te betalen. Aan het einde van die weide loopt het land weder in een schuinsche helling tot naar den kant van een gebergte, hetwelk met oude reusachtige boomen bekroond is. Den lezer aldus met de hoofdtrekken van deze plek bekend gemaakt hebbende, zal ik het voor geoorloofd houden, deze bladzijde aan te vullen met een uittreksel uit eenen brief aan eenen vriend geschreven, welke de beschrijving van des teekenaars bezoek aan *Glenmary* bevat:

»Gij zult niet klagen, mijn waardste Doctor, dat ik met het antwoord op uwen laatsten te veel spoed gemaakt heb, doch een paar van mijne broeders hebben mij eenigen tijd opgehouden, maar gaan heden weder weg; en BARTLETT is hier ook eene week lang geweest, gedurende welke ik hem al onze fraaije natuurtooneelen heb

laten zien. Wij hebben zamen elken heuveltop beklommen, die het geluk heeft van op den *Owaga* en den *Susquehanna* neder te zien, en hij erkent met mij, dat hij nog nimmer eene zoo bekoorlijke vallei op het papier geschetst heeft. Zeer gelukkig voor hem was op den dag toen hij aankwam, het stof eener droogte van zes weken lang weggeregend en de bergkanten prijkten in het fraaist van hunne zondagskleur. Hij heeft zijne *portefeuille* met vier of vijf heerlijke schetsen verrijkt, en wanneer slechts de boomen en de bergen of door dankbaarheid of door eerzucht gedreven werden, zouden zij allen voor ons beiden het hoofd gebogen hebben. Het mag elke vallei en elken pijnboom niet gebeuren een' schilder of geschiedschrijver te vinden, maar deze bleven evenwel zoo onverschillig en roerloos als grootheid en schoonheid ooit waren voor de aanmatigingen der genen die haren lof uitbazuinden.

»Hoe lang is het geleden dat ik u schreef over BARTLETT's bezoek aan *Konstantinopel?* Mij dunkt niet meer dan vier of vijf weken, en evenwel thans is bij hier op zijne terugreis van een kunstenaars uitstap naar *Canada*, waarvan hij al de beste landschapsgezigten zindelijk in zijne portefeuille opgesloten medebrengt! Hij liet zich naar *Turkijen* stoomen, en vandaar terug: toen naar *Amerika*, en na verloop van bijna twintig dagen zal hij weder in *Engeland* zijn — na op die wijze de twee uiteinden der beschaafde wereld bezocht en in schets gebragt te hebben. Nu, als ik geld had, zoude ik mijn buitenhuis aan de *Susquehanna* en mijn woonhuis in de stad *Konstantinopel* willen hebben. Ik vond het regt koddig een teekenboek te doorbladeren, en aldaar op de eene bladzijde eene onlangs geteekende schets van eene Moskee te vinden, terwijl de volgende mij *Glenmary* in potlood voorstelde, met mijn knollenakker op den voorgrond. En dan de man zelf! Met één greep haalt hij u een' Turkschen para en een Yankeeschen beververanger uit zijn' zak te voorschijn — zit in mijn tuinhuis aan den oever van de *Susquehanna* te ontbijten, geschoeid in een paar muilen van *Konstantinopel*, die zoo versch naar den bazaar rieken, alsof hij die aldaar daags te voren gekocht had — wordt wakker met den uitroep: *pekke! pekke!* waarna WILLIAM hem zijne muilen brengt: — en ziet nooit een bloedrooden Ahornboom, zonder zich te verbeelden dat het de bloedvlag van den *Bosporus*, of het roode wambuis van een' Griekschen matroos is! Dat alles vertroost mijn' geest op eene vreeselijke manier. De poppenkast van de dagen mijner omzwervingen komt mij op nieuw voor den geest. Dat: »A propos, weet gij nog wel in *Smyrna?*" en »Het gezigt van het Serail af, dat gij u nog wel zult herinneren!" en al zulk reizigersgesnap te hooren, terwijl ik op mijne korenvelden en pompoenen zit te kijken, heeft dezelfde uitwerking op mij als het voorstel van den dollen dichter, die den regenboog van den hemel rukken en zijne beide einden aan elkander vastknoopen wilde.

»Ik heb mijn' vriend den teekenaar, terwijl hij hier was, vermaakt met een pretje, hetwelk wel zoo duur niet is als de vuurwerken van »*Holly Lodge*," maar toch even fraai — het branden namelijk van de boomstronken. In plaats van de lange en koude avonden met praten aan de theetafel door te brengen, stond het de drie of vier jonge menschen, die wij bij ons hadden, veel beter aan met een bondel stroo en eene tondeldoos naar het bosch te loopen; en zij zijn ingewijd geworden in het geheim van *Glenmary's*

GEORGE MARIE DE HENRY VAN ANTWERP-JOSEPHS VAN ANTWERP

grond hoe langer hoe beter te maken. Shelly zegt dat de menschen slechts ten deele weten hoe fraai het vuur is, en ik voor mij geloof dat de luister van deszelfs verschijnselen zoo afwisselende is, dat het voor uwen vuurwerkmaker van de hoofdstad de moeite wel waardig zijn zoude hier naar het Westen te komen om blokken te branden. In dit jaargetijde — dat is te zeggen na de herfstdroogte — is alhier het ganssche land van een' dunnen rook bedekt, die van al de vuren op de bergtoppen, in het hartje van de bosschen en aan de oevers van de rivier opstijgt: en het is de bevalligheid dier rookzuilen bij den dag met den alom blakenden horizon bij den nacht, die naar mijne gedachte veel tot de schoonheid van onze Octobermaand in het Westen toebrengt. Het doet een' reiziger, die te *Parys* zijn hout bij het pond koopt of in het vlakke Oosten uit gebrek er van verkleumd wordt, goed, wanneer hij op den afstand van een geweerschot van een krakend woud af staande, zich aan den gloed van een duizendtal houtblokken tot opruiming der bosschen verbrand, koesteren mag. De ondervinding, welke ik op mijn' eigen grond van zulke offervuren heb gehad, verminderde het denkbeeld van spilzieke welvaart niet, waarmede ik dezelve in het eerst beschouwde. »Paddi's droom van in een' korf vol gouden guinjes gesold te worden" kon bezwaarlijk brooddronkener zijn.

»Bartlett en ik, met al de overigen die tot ons behoorden, verbrandden er, kan ik wel zeggen, genoeg van, om in eene Januarijmaand *Hyde Park* tot eene warme gezelschapszaal te veranderen, en de uitwerking van den glans op de boomen boven en rondom de vuren was voortreffelijk schoon. Doch onze vuren waren slechts van blokken en kreupeltakken — natuurlijk eene kleinigheid in vergelijking van een' boschbrand. Ik heb er een' gezien die naar de Duizend Kolommen van *Konstantinopel* geleek, als zij gloeijend rood waren geweest en van karbonkels en vurige tongen geflikkerd hadden. Het was een tempel van vuur, waarvan de zuilengangen uit talrijke gloeijende pilaren bestonden, die somtijds door den wind heen en weder zwaaiden terwijl het oog tot ver in derzelver diepte doordrong. Wij zouden een' Amerikaanschen »Storm" of een' salvatoa rosa onder de Wilden noodig hebben om zulk een tooneel op doek te brengen: en misschien zoude het schilderen van een' Herfst in *Amerika* daartoe wel de eerste stap zijn."

ANTONI'S NEUS AAN DE HOOFDEN VAN DE HUDSON'S RIVIER.

Deze berg, »door de Faam verbreid" dient tot eene baak voor de nijvere scheepvaart op den *Hudson*, en doet aldus meer nut dan gewoonlijk vele plaatsen, die in de Geschiedenis vermaard zijn geworden. Hij staat in het midden van vele belangrijke plekken

welke met de gebeurtenissen der omwenteling in verband staan, en kan, hoewel met geringer schade dan vele andere neuzen, van menigen strijd te water en te land getuigenis afleggen.

Aan de overzijde van de rivier des bergs liggen de twee Forten *Montgomerij* en *Clinton*, in October 1777 door de Britten ingenomen. De bevelvoerende overste te *Nieuw-York* werd om twee oorzaken tot die expeditie aangedreven: vooreerst om een' grooten voorraad van militaire behoeften te vernielen, welke de Amerikanen aldaar hadden bijeengebragt, en ten tweede om ten voordeele van den Generaal BURGOYNE eene afwending te maken. Met die bedoelingen scheepte Sir HENRIJ CLINTON drie of vierduizend mannen te *Nieuw-York* in, en voer daarmede den *Hudson* op. Op den 5den October landden zij aan de *Verplank's Punt*, weinig mijlen beneden de invaart der Hooglanden. Des anderen daags landde een gedeelte van die krijgsmagt aan de *Steen-Punt* die vlak onder de bergen aan den westelijken oever in de rivier uitsteekt: en vandaar trok zij naar de Forten op.

De Generaal PUTNAM voerde toen in die streek het bevel. Hij had duizend mannen Continentale troepen onder zich, waarvan slechts een gedeelte werkelijke dienst deed, benevens een gering korps van de militie. Hij oordeelde dat het vernielen van den krijgsvoorraad het voornaamste oogmerk van den vijand zoude zijn, en toen hij hunne hoofdbedoeling vernam, was het te laat om met eenig gunstig gevolg tegenstand te bieden. Hij vooronderstelde dat de vijand het op het *Onafhankelykheid's Fort* gemunt had, en vestigde dus zijne aandacht op deszelfs verdediging. Het hevige vuren aan de andere zijde van de rivier verried hem het eerst hun wezenlijk voornemen. De Heer CLINTON op dat oogenblik Gouverneur van den Staat, begaf zich op de eerste tijding welke hij van des vijands aannadering ontving, naar zijn' post. Al de noodige maatregelen tot bescherming der Forten beraamd hebbende, zond hij een' expresse naar den Generaal PUTNAM om dien van zijn' toestand kennis te geven, doch toen deze in het hoofdkwartier aankwam, was die Officier met den Generaal PARSONS afwezig om des vijands stellingen aan den oostkant der rivier te herkennen.

Inmiddels trok de Luitenant Kolonel CLINTON met negenhonderd mannen langs een' grooten omweg het Fort *Montgomery* om, terwijl Sir HENRIJ CLINTON met de Generaals VAUGHAN en TRIJON tegen het Fort *Clinton* oprukte. De beide Forten werden gelijktijdig aangetast tusschen vier en vijf ure in den namiddag. Zij werden hardnekkig verdedigd, hetgeen zoo veel te roemwaardiger was, aangezien derzelver gansche bezitting uit niet meer dan zeshonderd mannen bestond. Het gevecht werd tot donker toe volgehouden, toen er de Britten geheel meester van waren, en diegenen der Amerikanen, die niet gesneuveld of gewond waren, zich hadden weggemaakt. Het verlies der beide garnizoenen bestond uit tweehonderd en vijftig mannen. Van den kant der vijanden was de Luitenant Kolonel CAMPBELL gesneuveld.

Men heeft wel eens gedacht dat eene versterking van vijf of zeshonderd mannen de gansche zaak zoude gered hebben, doch men mag daaraan twijfelen. Om Fort *Montgomery* alleen naar behooren te bezetten, zoude men vijftienhonderd mannen benoodigd hebben gehad. De verdedigingswerken zelve waren in een' slechten toestand, en de

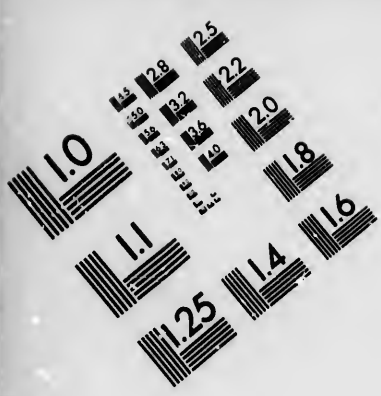

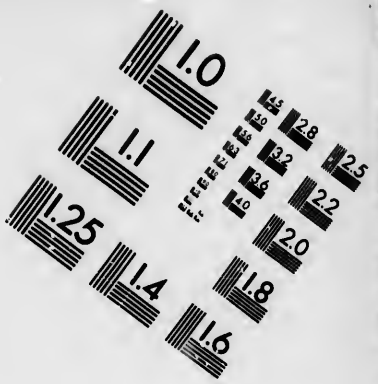

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

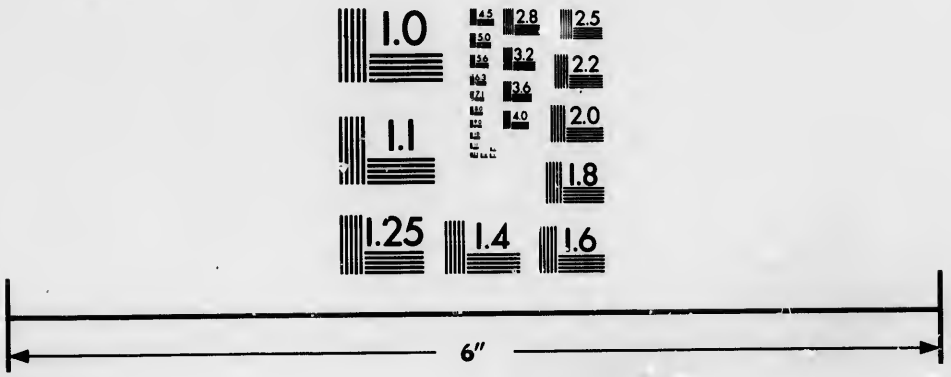

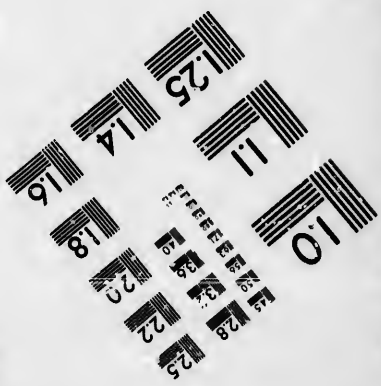

Photographic Sciences Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

W. H. Barlett. D. Thompson.

WASHINGTON'S MONUMENT, BALTIMORE.

MONUMENT DE WASHINGTON BALTIMORE WASHINGTON'S DENKMAL

GEDENKZUIL VOOR WASHINGTON TE BALTIMORE.

Printed Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane, 1842.

plaats was waarschijnlijk eerder gekozen om de rivier te verdedigen dan omdat zij zelve te verdedigen was.

De Gouverneur CLINTON en zijn broeder de Generaal JAMES CLINTON wisten het na de inneming der Forten door den vijand te ontkomen. De eerste stak de rivier over; de ander had een' bajonetsteek in de dij gekregen.

Op den 8sten begaf zich de Engelsche legermagt naar den oostelijken oever, alwaar zij het *Onafhankelykheid's Fort* ontruimd vond. Een troep van hen stak het *Continentale dorp*, zoo als hetzelve heette, in den brand, zijnde eene tijdelijke nederzetting in het begin des oorlogs tot gemak van het leger opgerigt. Aldaar bevond zich een aanzienlijk getal van die werklieden, wier arbeid in het bijzonder tot de krijgsverrigtingen vereischt wordt, benevens een groote voorraad krijgsammunitie. Toen namen zij de ketting weg, welke bij *Fort Montgomery* dwars door de rivier lag, te gelijk met nog eene andere, die zich van het *Constitutie Fort* tot aan den oever van de *West-Kaap* uitstrekte. Generaal VAUGHAN voer hooger langs den *Hudson* op; en bereikte op den 13den de stad *Kingston*, die hij in brand stak. Op den 17den gaf BURGOYNE zich over en hij keerde met zijne vloot langs den *Hudson* naar *Nieuw-York* weder.

Graaf GRABOWSKI, een Poolsch edelman, werd in den aanval tegen *Fort Clinton* gedood, terwijl hij dienst deed als Aide de Camp van den Britschen bevelhebber. Hij werd op de plek zelve begraven, maar zijn graf is thans nergens aan te ontdekken.

WASHINGTON'S EEREZUIL TE BALTIMORE.

Dit fraaije gedenkteeken staat aan het einde van eene lange straat, welke het verschiet van een hellend vlak oplevert, en alzoo er het voetstuk van op den top van een' hoogen heuvel geplaatst is, komt het geheel en al tegen de lucht uit en doet eene allerfraaiste werking. Het plein, waarvan het omringd is, werd niet lang geleden in blokken voor woonhuizen verdeeld, en is het *West End* van *Baltimore* geworden. Het Monument zoo wel als de fraaije gebouwen die hetzelve omringen, strekken de stad tot een overgroot sieraad.

Het ontwerp ter oprigting van hetzelve werd in 1809 beraamd, toen een Genootschap, hetwelk zich daartoe vereenigde, van het Bestuur de vergunning ontving om tot dat oogmerk 100,000 Dollars bij wijze van aandeelen op te nemen. In 1815 was er een genoegzaam fonds bijeengebragt om met het werk te beginnen, en een plan daartoe werd door den Heer ROBERT MILLS overgelegd. Op den 4den Junij werd er de eerste steen van gelegd op een stuk gronds door den Kolonel JOHN E. HOWARD afgestaan. Het Monument bestaat uit eene Dorische kolom, op een vierkant grondstuk, boven welke

een piedestal geplaatst is, om het kolossale standbeeld van WASHINGTON te dragen. Het grondstuk heeft vijftig voeten in het vierkant, en is twintig voeten hoog. De kolom tot aan de voeten van het beeld beloopt honderd en zestig voeten, en het standbeeld zelf is dertien voeten hoog. Hetzelve is een kunstgewrocht van CAUSICI, een' Italiaan, en stelt WASHINGTON voor, in het oogenblik toen hij na de Omwenteling zijn Opperbevelhebberschap nederlegde.

Er zijn drie voorname tijdperken in WASHINGTON's leven geweest, en elk der twee eerste zoude genoegzaam zijn geweest om hem de hoogste plaats in de naamrol der groote mannen te doen bekleeden. Zijne burgerlijke loopbaan ten tijde van zijn Voorzitterschap besloot het tweede: en aldaar eindigt alle vergelijking, welke er tusschen WASHINGTON en iederen mensch die er ooit geleefd heeft, kan gemaakt worden. Met een' zoo voldongen roem als de zijne was, op het oogenblik van zijn tweede verblijf op den Berg *Vernon*, den opregten en vurigen wensch te koesteren, om het overige van zijne dagen in eene stille afzondering, onder een genot van een huiselijk leven en de allerteederste betrekkingen door te brengen; van al die genoegens omringd nog eenmaal dien gelukkigen stand te verlaten om op de roepstem van zijn Vaderland zijn' luisterrijken naam aan de kansen des oorlogs en aan de adderbeten der wangunst en der menschelijke miskenningen te wagen — zie daar wat mij het schoonste oogenblik van WASHINGTON's leven toeschijnt!

»Gij weet, *Sir*" zegt hij in zijn' brief aan den President, waarbij hij de betrekking van opperbevelhebber des legers aanvaardt »welke berekeningen ik gemaakt heb ten aanzien van den waarschijnlijken loop der gebeurtenissen, toen ik mijn ontslag van mijne bediening verzocht, en het voornemen hetwelk ik had opgevat om het overige van mijne dagen in mijn tegenwoordig stil verblijf te slijten. Gij zult u derhalve een genoegzaam denkbeeld kunnen vormen van de gewaarwordingen, welke mij moeten bestormd hebben, en mij zoo ver hebben gebragt dat ik in zulk een vergevorderd tijdperk van mijn leven, al die natuurtooneelen, die ik zoo onuitsprekelijk bemin, op nieuw wil vaarwel zeggen, om de onzekere loopbaan van het openbare leven, van eene onophoudelijke onrust, ja van de zwaarste verantwoordelijkheid te gaan betreden."

Het is iets zonderlings, hoe al de oordeelvellingen van WASHINGTONS tijdgenooten over zijn karakter, volkomen overeenstemmen in het erkennen van de moeijelijkheid om zijn portret te treffen, aan de volkomene eenzelvigheid van dat karakter. CHASTELLUX drukt zich dienaangaande krachtig uit: »Indien men u penningen van CEZAR, TRAJANUS of ALEXANDER laat zien, zult gij bij het beschouwen van hunne gelaatstrekken, u zelven geneigd gevoelen om te vragen, welke hunne gestalte was: maar indien gij onder een hoop steenen van een' bouwval, den kop of een der ledematen van een' Apollo vindt, denk dan niet aan de overige deelen, maar wees verzekerd, dat zij alle overeenkomstig waren met die van eenen God. Schrijf dien indruk niet toe aan geestdrift. Ik verlang niets anders dan den indruk te beschrijven, dien WASHINGTON op mijne ziel heeft: te weten het denkbeeld van eene volmaaktheid, hetwelk geen gevolg kan zijn van eene geestdrift, die hetzelve eerder zoude verwerpen, alzoo de werking der evenredigheid het denkbeeld van grootheid vernietigt."

W. H. Bartlett.

R. Brandard.

CEMETERY OF MOUNT AUBURN.

VUE DU CIMETIÈRE DU MONT AUBURN, PRÈS DE BOSTON

PROSPECT AUF DEM KIRCHHOFE AUBURNBERG, BEI BOSTON

HET KERKHOF OP DEN BRUINEN BERG.

London, Published for the Proprietors, by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, &c.

In eene Lijkrede door den Heer WARE te *Hingham* gehouden, komt nagenoeg hetzelfde denkbeeld voor:

»De karakterschets van dien grooten man gelijkt niet naar die van de meeste andere mannen, die roemrijk in de Jaarbocken der wereld geschitterd hebben. Het bestaat niet uit eenige schitterende trekken van donkere schaduw omgeven, zoo dat zij den aanschouwer bedwelmen, zonder hem te verlichten. Zijn karakter bestaat niet uit eene vereeniging van groote bekwaamheden naast groote ondeugden, of uit edele hoedanigheden, door onteerende gebreken bevlekt. Hetgeen hem van alle andere menschen schijnt te onderscheiden, is niet het sprekende van eene bijzondere deugd of bekwaamheid, maar eene standvastigheid van karakter, voortkomende uit de vereeniging van al de voortreffelijke hoedanigheden, welke dengenen moeten kenschetsen, die aan iedereen achting, eerbied en vertrouwen zal inboezemen."

HET KERKHOF OP DEN BRUINEN BERG.

(NABIJ BOSTON.)

Deze schilderachtige en fraaije begraafplaats beslaat een boschje, hetwelk voorheen eene Akademische en landelijke wijkplaats uitmaakte voor de Studenten van *Harvard College* daar nabij. Zij ligt omtrent vijf mijlen van *Boston* af, en levert eene allerbevalligste vereeniging van berg en dal en water op, juist daardoor een fraai ideaal vormende van eene plaats tot het gebruik waaraan zij thans is toegeweid.

Indien wij ons niet bedriegen, heeft het volk der *Vereenigde Staten*, den onlangs gewekten, meer verfijnden smaak ten aanzien van deszelfs begraafplaatsen, te danken aan een' van zijne beste dichters, den Wel Eerw. JOHN PIERPOINT. Door zijne pogingen vooral werd er een Genootschap tot stand gebragt, met het oogmerk om den grond op de nevensgaande Plaat voorgesteld, aan te koopen en tot zijne bestemming in te rigten; en tegenwoordig zijn de meeste der bewoners van de hoofdstad van *Nieuw Engeland* eigenaars van groenende en bloemrijke omheiningen, welke zelfs met meer smaak versierd zijn dan het vermaarde Kerkhof van *Père* LA CHAISE. Door aldus het sombere van het uitwendig voorkomen der graven weg te nemen, wordt de dood onzes erachtens van een groot gedeelte van zijne schrikkelijkheid beroofd, terwijl een meer verfijnd en heilzaam gevoel zich in het hart der levenden ontwikkelt.

Het voorbeeld van dit Kerkhof is in andere steden nagevolgd, en vooral te *Philadelphia* is er aan den oever van de *Schuilkil* eene allerbekoorlijkste plek toe uitgezocht en ingerigt. Een meer verfijnde smaak heeft zich over het gansche land verspreid, en waarschijnlijk zullen binnen weinig jaren, in den geest van het Volk der *Vereenigde Staten*, de rustplaatsen der dooden, even als wijkplaatsen tot het genot der schoone natuur beschouwd worden.

NORTHAMPTON. — MASSACHUSETTS.

Men vindt aangaande de eerste kolonisten van *Northampton* vermeld, dat in het tiende jaar van hunne nederzetting in de wildernis (1663), honderd en twintig Ponden Sterling door hen betaald werden voor het onderhoud van een' geestelijke. Ten gevolge der verandering in de waarde van het geld en de bijzondere omstandigheden der personen, die de Gemeente uitmaakten, stond die som bijkans met ten minste zesmaal het bedrag van derzelver tegenwoordige waarde gelijk. Hieruit alleen ziet men een proefje van den geest die sedert altijd in die stad heeft geheerscht, welker inwoners bestendig de strenge zedelijkheid, het vrome godsdienstige gevoel en de stijve manieren der Puriteinsche landverhuizers hebben behouden.

De onverbiddelijke geregtigheid, onder zoodanige menschen in het oog gehouden, oefende hare werking op de Indianen uit, onder welke zij zich hadden nedergezet: en *Northampton* was, ten gevolge daarvan, de stad, welke het minst te lijden had van de algemeene vijandelijkheden van den oorlog tegen PHILIP, den Koning der Wampanoags.

In hunne eerste aankoopen handhaafden zij even zoo wel als hunne eigen regten, ook die der inboorlingen, en de laatste werden altijd beschouwd als geregtigd om op de gronden, die zij verkocht hadden, te mogen wonen en jagen. In het jaar 1664 verzochten zij van de kolonisten de vrijheid om voor zich zelven binnen de stad een Fort te mogen bouwen, hetgeen hun op de volgende voorwaarden werd toegestaan:

»Dat de Indianen op den Zondag binnen de stad niet zouden werken, spelen, noch lasten dragen.

»Dat zij zorg dragen zouden niet beschonken te worden.

»Dat zij geene andere Indianen van buiten de stad zouden inlaten.

»Dat zij de omheiningen der inwoners heilig zouden ontzien.

»Dat zij geen vee noch zwijnen op derzelver velden zouden jagen.

»Dat zij de moordenaars CALAWANE, WUTTOWHAN en PACQUALLANT niet onder zich zouden toelaten.

»Dat zij met hunne honden niet op beesten, of schapen, of zwijnen zouden jagt maken of dezelve dooden.

Die voorwaarden bewijzen eene groote oplettendheid op de zedelijkheid der Indianen, welke men in de overeenkomsten met die verongelijkte menschen zelden in aanmerking heeft genomen. Een bestendige vrede tusschen hen en de Indianen van de onmiddellijke nabijheid was daar het gevolg van. Evenwel, bij het uitbarsten van den oorlog tegen PHILIP, stonden zij bloot voor de invallen van andere Stammen, en inzonderheid van de Kanadezen, Franschen en Indianen. Zij verschansten hun raadhuis, en in elk blok woonhuizen moest er een versterkt zijn en van schietgaten voorzien, om

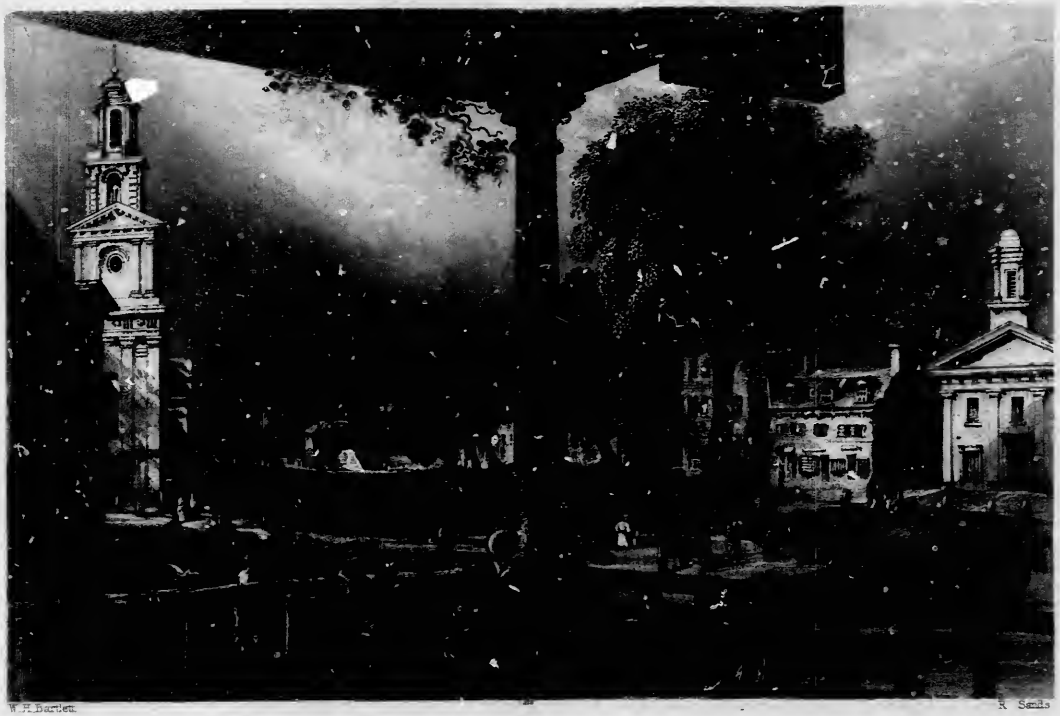

W.H. Bartlett. R. Sands

NORTHAMPTON.

(Massachusetts.)

London: Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26 Ivy Lane. 1838.

uit te vuren. De gansche stad was toen omgeven van palisaden, en er werd aanhoudend eene wacht van vijftig personen op de heen gehouden.

Het is moeijelijk om iemand, die daar nooit over heeft nagedacht, een denkbeeld bij te brengen van al de moeijelijkheden, gevaren en ijselijkheden, die de eerste aanklevers der godsdienstige vrijheid in *Nieuw Engeland* moesten ondervinden. Behalve al de gewone onheilen, die met de ontginningen gepaard gaan — de scheiding van hunne vrienden, de ontberingen, het gemis van allen omgang met de heschaafde wereld, hadden deze kolonisten ook nog den verschrikkelijksten verdelgingsoorlog, waarvan de Geschiedenis gewaagt, te verduren.

»De eerste oorlogsverklaring bij de Indianen," zegt een wijdloopig Schrijver over dat onderwerp, »is deszelfs schrikkelijke uitbarsting. In het uur van den slaap en de rust, wanneer gij uwe doodvijanden nog voor uwe vrienden houdt, die gerust en stil gaan visschen of jagen — wanneer gij hen ver van u af waant te zijn, noch aan u, noch aan de uwe denkende, wordt eensklaps uw' slaap door den oorlogskreet gestoord, uw' huis en het gansche dorp in vuur en vlam gezet, uwe huisgenooten en uwe vrienden worden geslagt, en gij zelf ontkomt den dood niet, dan om gevankelijk medegevoerd en op allerlei wijze gemarteld te worden. Gaat gij uit in het veld, kunt gij door een' vijand in het hosch, dien gij niet ziet, nedergeschoten worden, of des avonds wederkomende, uw' huis in assche verteerd en uwe huisgenooten gevankelijk weggesleept vinden."

Gedurende het laatste tijdperk van hetgeen men den oorlog met PHILIP noemt, paarden zich de arglistige treken, de hijstand en de rijkdom der heschaafde Franschen met de verraderij, de wreedheid en de list der Indianen. Op de Engelsche hersenpannen (scalps) werd een prijs gesteld: Europeaansche officieren ontworpen of hielpen maatregelen van moord en verdelging; er was, in één woord, niets, hetwelk aan de bloeddorst der Indianen onthrak, om in hare volle kracht ten toon gespreid te worden.

Het is wel der moeite waardig, in overweging te nemen, hoe ver zich de faam van den Koning der Wampanoags wel zoude verbreid hebben, indien het hem, zoo als bijna het geval geweest was, gelukt ware de Blanken uit te roeijen, en het land zijner voorvaders voor zijne kinderen en nazaten te heroveren. Men zoude niet spoedig eene tweede poging gedaan hebben om zich aldaar neder te zetten, en misschien zoude op den dag van heden de Indiaan, vol vertrouwen op zijne heproefde kracht, den grond hebben erlangd en verdedigd, van welken hij thans zoo volkomen verdwenen is. De naam van PHILIP zoude te gelijk met die van GUSTAAF WASA en ALFRED VAN ENGELAND genoemd zijn geworden. Het eenige onderscheid tusschen hem en deze flonkerstarren der Geschiedenis bestaat hierin, dat hem zijn voornemen mislukt is.

DE KAPEL VAN „ONZE LIEVE VROUW VAN DE KOUDE BRON."

Van het *Kraaijennest* af slingert zich de *Hudson* in eene kleine baai, en midden in den schoot van de aldus gevormde bogt ligt, door de rotsen gedekt, het kleine gehucht van de *Koude Bron*. Wat deszelfs gebouwen, geschiedenis of werkzaamheden aangaat, heeft het weinig te heteekenen, maar het heeft toch zijn' hoofdbestuurder en zijn' postmeester, zijne Staatkundige meening en zijne *chronique scandaleuse*, benevens zijne lang teleurgestelde verwachting van eene aanlegplaats voor de stoomhooten te zullen worden. Wijders zijn er kabalen tusschen de naijverige veerlieden, ten wier behoeve de inwoners zich onderling verdeelen: de gunstige meening over den President (VAN BUREN) tot wiens verkiezing zij zich vereenigen: en de gewone Godsdienst-Sekten met de gewone scheuringen. De Presbyterianen en Methodisten dienen God als naar gewoonte in regt leelijke kerken, en de Roomschgezinden, als naar gewoonte, in een zeer fraai gebouw. (Zie de plaat.)

Het is jammer (ik spreek hier als schilder) dat de bootslieden hier op de rivier geene Roomschgezinden zijn: het zoude zoo aardig staan, hen op de hoogte van de Kapel van Onze lieve Vrouw van de Koude Bron, het zeil te zien reven, of voor een *Ave Maria* hunne mutsen in de hand te zien houden. Deze kleine kapel, zoo bevallig gelegen op de hoogte vanwaar men de rivier overziet, herinnert mij het bedehuis, met het kruis er op, met een' heremiet, hetwelk op dezelfde manier van eene klip gedekt, op de harre kust van *Sparta* staat. Ik was aan boord van een fregat, en voer langzaam door de *Egeesche Zee*, met eene labberkoelte digt onder de kust voorbij, toen ik op den afstand van eene halve mijl het witte kruis in het oog kreeg, sterk afstekende tegen de donkere kleur van de rots achter hetzelve. Toen wij naderbij kwamen, werd het kleine gebouw met het altaar zigtbaar, en in het oogenblik toen het schip er voorbij voer, kwam een rijzige Monnik, met een' sneeuwwitten baard, even als een spook, op de klip voor den dag en spreidde om ons te zegenen zijne armen uit. Te midden der diepe stilte welke over de zee heerschte, zonder eene enkele woning langs de geheele kust van *Moron* af tot *Napoli* toe, had de uitwerking van die sprakelooze zegening iets buitengewoon treffends. Vijf minuten lang bleef hij in die houding staan: zijn lange kap bewoog zich niet, en hij keerde zijn hoofd langzaam naar het schip, terwijl het de kleine kaap van de eene naar de andere zijde omvoer. Ik zoude Onze Lieve Vrouw van de Koude Bron wel onder het oog willen brengen, dat eene nis, onder de portique van hare bevallige kapel, met een kruis daarbij, daags van de rivier af zigtbaar, en met eene lamp voor den nacht, op de voorhijvarenden ten minsten een' eenigzins Roomschgezinden indruk zoude maken, hoezeer die niet allen tot de Kerk van den H. PETRUS behooren.

W. H. Bartlett. R. Brandard.

CHAPEL OF OUR LADY OF COLDSPRING.

CHAPELLE DE NOTRE-DAME DES FROIDS. KAPELLE UNSERER LIEBEN FRAUEN ZU COLDSPRING.

DE KAPEL VAN O.L. VROUW VAN DE KOUDE BRONNEN, AAN DE HUDSONS RIVIER.

London: Published for the Proprietors by Geo. Virtue, 26, Ivy Lane, 1842.

Half weg tusschen de bergen en de kapel, staat op een van de Natuur gevormd terras het fraaije Landhuis van *Undercliff*, een eigendom van den Kolonel MORRIS. Onmiddellijk boven hetzelve steekt de zwaar begroeide berg omhoog, naar welken dat landgoed genoemd is. Aan deszelfs voet is het door een digt bosch voor het dorp bedekt, en van de *portique* van het huis af geniet men in drie verschillende rigtingen overheerlijke uitzigten. Tusschen het voorhek en de rivier loopt in gestadige bogten een kronkelende weg, vijf of zes mijlen ver: de bergkanten naar de *Hudson* afloopende, zijn ten Westen en ten Noorden fraai begroeid en doorsneden van eene menigte wandelpaden. In een woord, de allerbekoorlijkste landtafereelen omzoomen van alle kanten die allerschilderachtigste rivier van de wereld.

Het eenigste gemis der uitzigten van de *Westkaap* af, is dat de *Westkaap* zelve niet als een voorwerp in het landschap zigtbaar is. De reiziger gevoelt dezelfde gedachte bij zich opkomen, als het kamermeisje, hetwelk door den koetsier in het rijtuig van hare meesteres medegenomen, in stilte denkt: — »Hoe gaarne wenschte ik daar aan den kant van den weg te staan, om mij zelve te zien voorbijrijden!" — Van *Undercliff* af, hetwelk er regt tegen over ligt en omtrent op eene gelijke hoogte, vertoont zich het terras van de militaire School het allervoordeeligst. De witte barakken van *Camptown*, de lange rij der gebouwen langs de *esplanade*, de puinhoopen van het Fort *Putnam*, halfweg het gebergte op, en de golvende streek van bosschen en dalen, die zich tot aan het lusthuis van den Heer COZZEN, *Stoney Lonesome* uitstrekt, maakt in het verschiet van *Undercliff* eene zeer treffende vertooning uit.

Ik heb nog vergeten te zeggen, dat *Cold Spring* (de Koude Bron) zich niet weinig laat voorstaan op de eer van dikwijls bezocht te worden door WASHINGTON IRVING, HALLECK en andere mindere gestarnten aan den letterkundigen hemel. Wanneer eens deze sterren van de eerste grootte, even als HESPERUS, schitterende van glans, ondergegaan zullen zijn, zal bij dit kleine gehucht — alsdan mogelijk tot den rang van eene aanlegplaats verheven — nog menig vertelsel in omloop komen van de dagen toen GEOFFREY CRAYON, op zijne minzame wijze met den veerman koutte, die hem naar *Cold Spring* overbragt, of van den tegenwoordigen volbloedigen Postmeester, die in zijne betrekking als bibliothecaris van het dorp, IRVING's en HALLECK's vriendschap genoot en van hunne eigene handen de geschrevene kopij ontving, welke sedert in de ellendige manier van drukken en inbinden in *Amerika* zoo zorgvuldig bewaard is gebleven. Misschien zullen zelfs de oude LISPEY als Veerman en zijn mededinger ANDREWS, hoe weinig zij thans, terwijl zij met al hunne krachten, om het geweld van den stroom te vermijden, kort onder het voorschoot van de Lieve Vrouw heenroeijen, daar ook aan denken, mede hun aandeel aan die onsterfelijkheid verkrijgen.

HET HUIS VAN FANEUIL.

(VAN HET WATER AF GEZIEN.)

Twee fraaije straten en een marktplein, dat mogelijk het schoonste van de wereld is, zijn voor het oude Huis van Faneuil aangelegd, hetwelk zeer weinig jaren geleden nog digt aan den waterkant stond. De nieuwe grond werd gewonnen en de aanleg voltooid, terwijl de Heer JOSUA LAINOX, Lord Major was, en het is aan zijn' ondernemenden geest dat de groote Stad die ondernemingen te danken heeft.

Het Huis van Faneuil (*Faneuil Hall*) hetwelk aan het einde van dien fraaijen aanleg staat, is voor de aanhangers der Amerikaansche onafhankelijkheid eene dierbare plek. In den tijd der omwenteling werd het tot een Stadhuis gebruikt, en binnen deszelfs muren ontstond het eerste gemor, hetwelk door de stoute welsprekendheid van ADAMS en OTIS aangevuurd met de vrijverklaring eindigde. De naam onder welken dat Huis meestal bekend staat, is die van de *Bakermat der Vrijheid.*

In het jaar 1740 bood PETER FANEUIL, een Hugenoot, aan om op zijne eigene kosten, »een gebouw daar te stellen om tot eene markt en vergaderplaats te dienen, ten gebruike van de stad, mits dat deze hem daartoe zoude magtigen, en er zulke bepalingen bij maken als noodzakelijk geacht zouden worden; tevens ook dat de stad hetzelve bestendig tot dat oogmerk zoude in stand houden." Er werd tot een dankadres aan den Heer FANEUIL besloten; het werk werd ondernomen en twee jaren daarna »bragt de Heer SAMUEL RUGGLES, die het huis gebouwd had, op bevel van den Heer FANEUIL, een bezoek aan de gedelegeerde Commissarissen en gaf hun den sleutel van het gezegde gebouw in handen." Men hield eene bijeenkomst in de groote zaal en besloot uit naam van de Stad den Heer PETER FANEUIL dank te zeggen voor zijne edelmoedigheid. Eene Commissie van de aanzienlijkste bewoners der Stad bragt hem een bezoek, dankte hem uit naam van de Stad voor een zoo fraai geschenk, en betuigde hem haren hartelijken wensch, dat des hemels zegen voor dit en meer andere blijken van zijne welmeenendheid op hem mogt blijven rusten.

Vervolgens ging een ander voorstel eenparig door, dat namelijk, ten blijke van de dankbaarheid der Stad, en om de gedachtenis van den Heer PETER FANEUIL in aanzijn te houden, het Huis op het Marktplein, voor het toekomstige zijn' naam zoude dragen. Verder werd ten bewijze van achting besloten, dat het portret van den Heer FANEUIL, ten voeten uit, op Stads kosten vervaardigd en in de zaal geplaatst zoude worden. De Commissarissen werden met de uitvoering daarvan belast, en gaven er ook gevolg aan.

Het gebouw was van gebakken steen, twee verdiepingen hoog, honderd en veertig

FANEUIL HALL, FROM THE WATER.

HET HUIS VAN FANEUIL, VAN HET WATER AF.

voeten lang. Het werd voor een der beste kunstgewrochten en als een sieraad voor de Stad beschouwd. De zaal kon duizend personen bevatten. Er waren vertrekken in voor de stedelijke ambtenaren, behalve eene kamer voor het bestuur der Marine en een Notariëel bureau.

De Heer FANEUIL had slechts korten tijd het genot van de dankbaarheid zijner stadgenooten. Een jaar na de verbouwing stierf hij plotselijk. Zijne lijkrede door den Heer JOHN LOWELL, den Schoolmeester, gehouden, was het eerste staaltje van welsprekendheid in de »Bakermat der Vrijheid" gehouden. In eenige van deszelfs denkbeelden week zij zeer af van de weldra er op volgende redevoeringen, en bleek ver van profetisch te zijn.

»Wat blijft mij thans overig," aldus eindigde hij, »dan mijne vurigste wenschen te betuigen (in welke gij allen wel zult medestemmen), dat deze zaal voor altijd aan de belangen der waarheid, eer en regtvaardigheid moge gewijd blijven? Geen eigenbelang of partijzucht mogen ooit deze muren ontheiligen! dat dezelfde geest, die het hart van den edelen Stichter bezielde, ook alle uwe beraadslagingen leide, opdat de Maatschappij daarvan de gezegende vruchten moge plukken.

»Moge steeds de vrijheid hare gezegende vleugelen over deze plaats uitspreiden, en *moge de getrouwheid jegens een' Koning onder wiens bestuur wij die vrijheid genieten*, steeds het kenmerk van ons karakter blijven — een karakter waardoor zich dit land zoo zeer onderscheidt, en hetwelk zelfs onze vijanden nooit gepoogd hebben ons te ontzeggen."

De familie FANEUIL had meer dan vijftig jaren in *Amerika* gewoond, nadat zij om de vervolgingen in *Frankrijk* te ontwijken, naar de wildernis gevlugt was. Het wapen van FANEUIL werd dan ook smaakvol gesneden en verguld, naderhand in de zaal geplaatst.

Acht of negen jaren nadat het huis gebouwd was, werd het bij gelegenheid van een' brand in de nabuurschap mede aangestoken en brandde bijna tot den grond toe af. Zulks gebeurde in een' der koudste nachten van Januarij, en het water bevroor zoo schielijk dat het ondoenlijk was met de spuiten te werken. De muren waren staande gebleven, en het werd kort daarna herbouwd en vergroot.

Regt tegen over *Faneuil Hall*, in een ruim dok, hetwelk thans gedempt en bebouwd is, plagt eene menigte Oesterbooten te leggen, welke ten halve vaartuigen, ten halve huizen, in één woord, drijvende oesterwinkels waren; maar op eene ruwe manier getimmerd. Om den waren smaak van de oesters te krijgen, moest men zich daarheen begeven, en geen lekkerbek zoude ze ergens elders hebben willen proeven. Die booten zijn thans helaas van hier verdwenen, en met de oude rompen ook de oesterverkoopers, die zich jaren nadat zij hun beroep hebben opgegeven nog even zoo kleeden alsof zij straks naar de oesterbank zouden afsteken, en op een' zoo barschen, heeschen toon spreken alsof zij van zins waren, gelijk in de dagen van *olim* met de Noordwesters te gaan plukharen. — Doch zoo maakt alles wat ons aan de vorige dagen herinnert, voor den vooruitgang der verbeteringen plaats, en zoo volgt onze nieuwe landaard met ter zijde stelling van de heiligste gebruiken en gewoonten onzer voorvaders, den

weg der verlichting, welken hij is ingeslagen, zonder zich door ingewortelde vooroordeelen of bijgeloovige bedenkingen van denzelven te laten terughouden. Wanneer dit zal ophouden zullen wij het tijdperk der dichtkunst krijgen; maar dan ook is het vaarwel met het tijdperk van verbetering!

EINDE VAN HET TWEEDE EN LAATSTE DEEL.

NEW
YORK
Long Island
Sandy Hook
Barnegat
Cape May
Delaware Bay
Cape Henlopen
Fenwick's Island
Chincoteague
Cape Charles
Cape Henry
Currituck Inlet
Ocracoke Inlet
Cape Lookout
Cape Fear
Cape Roman
Cape Romain
Charleston
Port Royal
Tybee
St. Augustine
St. Mary's
St. Johns
Cape Florida
Key West
Tortugas
Cape Sable
Cape Romain
Cape Hatteras
Cape Fear
Cape Lookout
Ocracoke Inlet
Currituck Inlet
Cape Henry
Cape Charles
Chincoteague
Fenwick's Island
Cape Henlopen
Delaware Bay
Cape May
Barnegat
Sandy Hook
Long Island
Charleston
Port Royal
Tybee
St. Augustine
St. Mary's
St. Johns
Cape Florida
Key West
Tortugas
Cape Sable
70
72
74
76
78
80
N
E
W
S

London. Published for the Proprietors by Geo. Virtue 26. Ivy Lane.

Drawn and Engraved by W. Hughes.

INHOUD VAN HET TWEEDE DEEL.

De Waterval van Catterskill.....Blz. 1.
Gezigt op het Gebergte Catterskill.....» 4.
Rogers Glijklip aan het George's Meer.....» 6.
De Gothische Kerk te Newhaven.....» 8.
De Watervallen van den Niagara.....» 10.
De Houtzaagmolen aan de Middenhaven. (Meer Winnipiseogee.).....» 11.
De kleine Watervallen van de Mohawk.....» 13.
De Brug te Norwich. — Connecticut.....» 15.
Undercliff. — Het Lusthuis van den Generaal Morris.....» 17.
Boston en de Bunker'sberg.....» 20.
De Jefferson's Berg.....» 22.
De Thomasberg en de Connecticut-Rivier....» 24.
De zilveren Waterval in de kloof der Blanke Bergen.....» 26.
Gezigt op Nieuw-York van Weehawken af...» —
Het President's Huis.....» 28.
Gezigt over de Susquehanna te Liverpool....» 30.
De Vuurtoren van de Barre Klip. (Maine.)...» 31.
Washington's Huis op den Berg Vernon...Blz. 33.
Het Dorp der kleine Watervallen aan de Mohawk.....» 35.
Het Harper's Veer.....» 37.
Barhydt's Meer, nabij Saratoga.....» 38.
De Tuinen van Fairmount te Philadelphia...» 40.
Het Gevangenhuis te Sing-Sing en Baai Tappan.....» 42.
Washington; van het Presidentshuis af gezien.....» 44.
Gezigt op Baltimore.....» 45.
De Beurs en het Bankiershuis van Girard te Philadelphia.....» 47.
Het Kapitool te Washington.....» 49.
De naauwe Doorvaart op het George's Meer....» 50.
De natuurlijke Klipbrug: Virginië.....» 52.
De Watervallen van Passaic.....» 54.
Northumberland: aan de Susquehanna. (De zamenloop van den Oostelijken en Westelijken arm.).....» 56.

De Preekstoel-Klip. (Op de Blanke Bergen.). Blz. 58.
Gezigt op Hudson en de Catskill Bergen.....» 60.
Het Dorp Catskill. Hudsons Rivier.....» 62.
Gezigt op de Bergstreek rondom het George's Meer .....» 64.
De Waterwerken van de Schuilkil. (Philadelphia.).....» 66.
Het Gebouw van de Bank der Vereenigde Staten. (Philadelphia.).....» 68.
Het Lijkmonument van Brock.....» 69.
Gezigt van den Berg Ida af. (Nabij Troje: — Nieuw York.).....» 72.
Gezigt op de Gowan's Hoogten. (Brooklijn.)....» 73.
Gezigt over de Susquehanna. (Boven Owago: of aan het Groote Eiland.).....» 75.
De Brug te Glensfalls. Hudsons Rivier....Blz. 78.
De Oosterhaven en Passamaquoddy Baai.....» —
Glenmary Lawn. De Verblijfplaats van N. P. Willes. (Aan den zamenloop van den Owaga en den Susquehanna.).....» 81.
Antoni's Neus aan de hoofden van de Hudson's Rivier.....» 83.
Washington's Eerezuil te Baltimore.....» 85.
Het Kerkhof op den Bruinen Berg (nabij Boston.).....» 87.
Northampton, — Massachusetts.....» 88.
De Kapel van »Onze Lieve Vrouw van de koude Bron".....» 90.
Het Huis van Faneuil.....» 93.

VOOR DEN BINDER.

BIJ HET BINDEN VAN HET WERK, DE PLATEN VAN HET EERSTE DEEL TE BRENGEN ALS VOLGT:

		tegenover Bladz.
Plaat	1. Titel. (Viguet: Opgang naar het Kapitool te Washington.)	
"	2. De Niagaravallen, van de overvaart af gezien	4.
"	3. Gezigt van Westkaap af	5.
"	4. De Watervallen van Trenton, langs de Bergkloof gezien	6.
"	5. Gezigt van den Berg Holyoke af	8.
"	6. Uitwatering van den Niagara	10.
"	7. De Palisaden. — Hudson's Rivier	12.
"	8. De Bergstroomen boven den Niagaraval	13.
"	9. Het Meer Saratoga	15.
"	10. De Kolonnade van het Badhuis der Saratoga Bronnen	17.
"	11. Albany	19.
Plaat	12. Het Kraaijen-nest van den Stierberg af gezien. — Aan de Westkaap	21.
"	13. De Tafelklip van beneden af gezien.	22.
"	14. Het Meer Winipiseogee, van den Rooden Heuvel af	25.
"	15. Het Grafteeken van Cosciusko	27.
"	16. De Paardenhoef (Niagaraval); met het Belvédère	29.
"	17. De naauwe Doorvaart, van het Staten-Eiland af gezien	31.
"	18. Het Kapitool te Washington	33.
"	19. De overblijfselen van Fort Ticonderoga	35.
"	20. De Staten-Straat. — Boston	37.
"	21. De Niagara-vallen, van Clifton House af gezien	39.

	tegenover Bladz.
Plaat 22. Gezigt van het Fort Putnam af	41.
" 23. Gezigt van Hydepark af. — Hudson's Rivier	43.
" 24. Het Dorp Sing-Sing. — Hudson's Rivier	45.
" 25. Gezigt van het Huis van Ruggle af op de Hudson's Rivier	46.
" 26. De Vallei van Wyoming. — Pennsylvanië	48.
" 27. Boston, van de Dorchester-hoogten af	50.
" 28. Het oude Huis van Faneuil te Boston	52.
" 29. De Baai van Nieuw-York van den Telegraaf af	54.
" 30. De aanlegplaats te Peekskill. — Hudson's Rivier	56.
" 31. De Vuurtoren bij de aanlegplaats van Caldwell	58.
" 32. De overvaart van Harper, van den kant af van Potomac	60.
" 33. Caldwell, aan het George's Meer	63.
" 34. De Middenhaven aan het Meer Winipisiogee	65.
" 35. De Kweekschool van Yale. — Newhaven	67.
" 36. Het Woonhuis van Willey, op de Blanke Bergen	69.
" 37. Krijgsmonument te Baltimore	71.
" 38. Boschgezigt aan het Meer Ontario	73.
" 39. Brug op den Spoorweg tusschen Baltimore en Washington	75.
" 40. De Indiaansche Waterval, tegen over de Westkaap	77.
Plaat 41. De Columbia Brug, over de Susquehanna	79.
" 42. De Waterval van de Genessee. — Rochester	81.
" 43. De Overvaart te Brooklijn. — Nieuw-York	83.
" 44. De IJzeren Spoorweg bij de kleine Watervallen. (Vallei van de Mohawks.)	84.
" 45. Utica	88.
" 46. De aanlegplaats aan den Amerikaanschen Oever van den Niagara-val	88.
" 47. Gezigt van den Berg Washington af	90.
" 48. Washington's Berg en de Blanke Bergen	92.
" 49. Park en Stadhuis van Nieuw-York	93.
" 50. De twee Meeren en het Huis op den Cattskill Berg	95.
" 51. De Bovenval van Trenton	96.
" 52. De Vallei van de Shenandoah, van de Jefferson's Klip af gezien	98.
" 53. Lockport, aan het Erie-kanaal	100.
" 54. Washington's Graf, op den Berg Vernon	102.
" 55. De Zwarte Berg aan het George's Meer	104.
" 56. De Vallei der Rivier van Connecticut, van den Berg Holyoke af	106.
" 57. Gezigt op het Erie-Kanaal, bij de kleine Watervallen	108.
" 58. De Hoofden, op de Hudsons Rivier, van den Stierberg af gezien	109.

		tegenover Bladz.
Plaat 59.	Landhuis aan de Hudson's Rivier, nabij Weehawken	111.
" 60.	Gezigt van Meredith. — Nieuw Hampshire	113.
" 61.	Het Badhuis te Ballston	115.
" 62.	De naauwe Doorvaart, van Fort Hamilton af gezien	117.
Plaat 63.	Het Kloofhuis op de Blanke Bergen. — Nieuw Hampshire	119.
" 64.	Wilkesbarre, in de Vallei van Wyoming	121.
" 65.	Het Meer Squawm. Nieuw Hampshire.	123.
" 66.	De Zondagskaap. — George's Meer	124.

VOOR DEN BINDER.

BIJ HET BINDEN VAN HET WERK, DE PLATEN VAN HET TWEEDE DEEL TE BRENGEN ALS VOLGT:

		tegenover Bladz
Plaat	67. De Waterval van Catterskill (van beneden gezien)	1.
"	68. De val van Catterskill, (van boven af gezien)	1.
"	69. Wintergezigt van het Gebergte Catterskill	4.
"	70. Rogees Glijklip. — George's Meer	6.
"	71. Gothische kerk te Newhaven	8.
"	72. De Waterval van den Niagara, van boven van den trap af, aan de zijde van Amerika	10.
"	73. Houtzaagmolen van de Middenhaven, aan het Meer Winnipiseogee	11.
"	74. De kleine watervallen, aan de Mohawk	13.
"	75. De brug te Nordwich. — Connecticut.	15.
"	76. Undercliff. — Het Lusthuis van den Generaal Morris	17.
"	77. De Tuinen van Fairmunt met de brug van de Schuylkill te Philadelphia	40.
Plaat	78. Boston en de hoogte van Bunker, van den Oostkant af	20.
"	79. De Berg Jefferson, van den Washingtons Berg af gezien	22.
"	80. De Thomas-Berg en de Rivier Connecticut.	24.
"	81. De Zilveren waterval in de Kloof der Blanke Bergen	26.
"	82. Gezigt op Nieuw-York van Weehawken af	26.
"	83. Het Huis van den President, van de Rivier af gezien	28.
"	84. Gezigt over de Susquehanna te Liverpool	30.
"	85. De Vuurtoren van de Barre Klip. — Maine	31.
"	86. Het Huis van Washington op den Berg Vernon	33.
"	87. Het Dorp der kleine Watervallen, aan de Mohawk	35.

tegenover Bladz.

Plaat 88. Harper's overvaart, van de Blaauwe Bergen af gezien..... 37.
" 89. Barhydt's Meertje, nabij Saratoga ... 38.
" 90. De Beurs en het Bankiershuis van Girard te Philadelphia..... 47.
" 91. Het Gevangenhuis te Sing-Sing, en de Tappan's Baai..... 42.
" 92. Gezigt op Washington uit het Presidentshuis..... 44.
" 93. Gezigt van Baltimore ..... 45.
" 94. Voorfront van het Kapitool te Washington..... 49.
" 95. De enge doorvaart op het George's Meer..... 50.
" 96. Natuurlijke brug in Virginië..... 52.
" 97. Gezigt op de watervallen van Passaic. 54.
" 98. Gezigt op Northumberland aan de Susquehanna..... 56.
" 99. De Prêekstoel. — Klip der Blanke Bergen..... 58.
" 100. Gezigt op Hudson en het Gebergte Catskill..... 60.
" 101. Het Gehucht Catskill ..... 62.
" 102. Landgezigt van het Meer George af.. 64.
" 103. De Waterwerken van de Schuylkil te Philadelphia..... 66.
" 104. De Bank der Vereenigde Staten te Philadelphia..... 68.

tegenover Bladz.

Plaat 105. De Gedenkzuil voor den Generaal Brock van de Amerikaansche zijde genomen..... 69.
" 106. Gezigt van den Berg Ida af, nabij Troje..... 72.
" 107. Gezigt van den Gowan's berg af, te Brooklijn..... 73.
" 108. Gezigt over de Susquehannah boven Owago..... 75.
" 109. Brug over den Hudson te Glens Fall. 78.
" 110. De Oosterhaven en Baai Passamaquoddy..... 78.
" 111. Gezigt van Glenmary, aan de Owago. 81.
" 112. Gezigt nabij de punt van Antony. — Hoofden van den Hudson ..... 83.
" 113. Gedenkzuil voor Washington te Baltimore..... 85.
" 114. Het Kerkhof op den Bruinen Berg ... 87.
" 115. Northampton ..... 88.
" 116. De Kapel van O. L. Vrouw van de koude Bronnen, aan de Hudsons Rivier.. 90.
" 117. Het Huis van Faneuil, van het Water af..... 93.
" 118. Invaart in den engen doortogt der hoofden op de Hudsons Rivier (Titel Vignet)..... ..
" 119. Kaart van Amerika .....

Door den UITGEVER dezes wordt mede uitgegeven:

ZWITSERLAND EN DE ALPEN VAN SAVOYE,

IN TAFEREELEN BESCHREVEN DOOR

N. G. VAN KAMPEN,

NAAR AFBEELDINGEN, OP DE PLAATS ZELVE GETEEKEND.

2 Deelen of 28 Afleveringen, in groot 4°, met 108 uitvoerig op staal gegraveerde platen en eene kaart. *f* 44.30

DE VALLEIJEN DER WALDENZEN,

GESCHIED- EN AARDRIJKSKUNDIG GESCHILDERD DOOR

N. G. VAN KAMPEN;

VERVOLGD DOOR

K. SIJBRANDI.

MET UITVOERIG OP STAAL GEGRAVEERDE PLATEN, OP DE PLAATS ZELVE GETEEKEND

18 Afleveringen, in groot 4°, met 71 platen en eene kaart. *f* 28,80.

NB Dit werk, hoezeer afzonderlijk te bekomen, is tevens het 3e deel van *Zwitserland en de Alpen van Savoye*, waarvoor de noodige titels bij hetzelve zijn gevoegd.

BIJBELSCHE LANDSCHAPPEN,

NAAR AFBEELDINGEN, OP DE PLAATS ZELVE VERVAARDIGD,

MET BIJGEVOEGDE TAFEREELEN DOOR

Abm des Amorie van der Hoeven.

2 Deelen of 24 Afleveringen, in klein 4°, met 96 staalplaten. *f* 38,40.

GEZIGTEN IN HOLLAND EN BELGIE,

NAAR TEEKENINGEN OP DE PLAATS ZELVE VERVAARDIGD,

MET HISTORISCHE EN PLAATSELIJKE BESCHRIJVING VAN

N. G. VAN KAMPEN.

Één Deel, in rolijaal 8°, met 62 staalplaten. *f* 13,35.

DE RIJN,

IN AFBEELDINGEN EN TAFEREELEN GESCHETST.

DOOR

Mr. C. P. E. Robidé van der Aa.

2 Deelen, in rolijaal 8° formaat. *f* 28.—

Ieder der beide Deelen is zóó ingerigt, dat het op zich zelf staat. Het Eerste Deel, DEN RIJN VAN KEULEN TOT MENTZ beschrijvende, bevat buiten het Titel-Vignet en een Panorama van den loop des stroom, 65, en het Tweede Deel, van MENTZ TOT DEN OORSPRONG DES RIJNS opklimmende, buiten het Titel-Vignet en eene volledige afteekening van dat gedeelte der Rivier, 72 Afbeeldingen op *staal* gegraveerd; terwijl ieder Deel bovendien uit eenen met zorg gedrukten tekst van ongeveer 12 bladen druks bestaat.

HERINNERINGEN EN MEDEBRENGEN

VAN EENEN

'LANDSCHAPSCHILDER.

DOOR

B. C. Koekkoek,

RIDDER DER ORDE VAN DEN NEDERLANDSCHEN LEEUW.

Met Platen, in groot 8°. *f* 3,60.

ALPENROZEN

DOOR

G. H. van Senden.
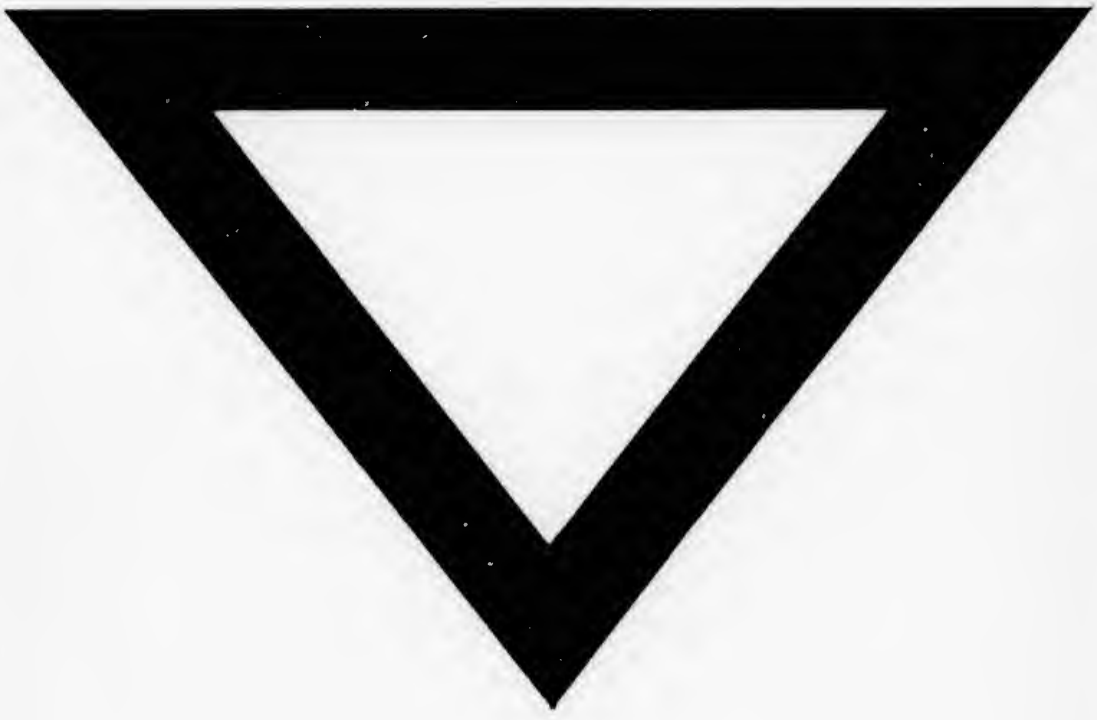
2 Deelen, in groot 8°, met vignetten en eene kaart van Zwitserland. *f* 7,35.